

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 71

Dimecres, 11 de març de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 49, primera reunió

Í N D E X

Debat general

sobre la situació actual de la política agrària a Catalunya

S U M A R I

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i vuit minuts.

1. Debat general sobre la situació actual de la política agrària de Catalunya (Tram. 255-00006/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:38)

Exposició: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

— Eixos d'actuació des de l'any 1992: increment dels traspassos, cap a l'administració única; elaboració del Pla director de política agrària i pesquera; millora de l'estructura i el funcionament del Departament.

4859

— Funcions i serveis traspassats.

4859

— Pla director: l'especialització i la competitivitat de les explotacions agràries; la transformació i la comercialització dels productes; el tractament fiscal, especialment a les zones desfavorides; la protecció del medi natural; la modernització del Departament.

4861

— Conclusions: valoració de la situació; reptes de futur.

4871

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts.

Intervenció del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva.

4872

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

4876

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz.

4881

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

4885

Intervenció del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

4889

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Pallé i Torres.

4894

Resposta conjunta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

4899

Rèplica del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva.

4908

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

4909

Contrarèplica del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva.

4910

Rèplica del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

4911

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

4912

Contrarèplica del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

4913

Rèplica del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz.

4913

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

4915

El president es reincorpora al seu lloc.

Contrarèplica del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz.

4916

El Sr. Guitart i Domènech (S) intervé per una qüestió d'ordre.

4917

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca intervé per al·lusions.

4917

Rèplica del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

4917

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

4918

Contrarèplica del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

4920

Rèplica del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

4920

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

4922

Contrarèplica del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

4923

Rèplica del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Pallé i Torres.

4924

La sessió se suspèn a les deu del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 49.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, dels secretaris primer, segon i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Debat general sobre la situació actual de la política agrària a Catalunya. Tram. 255-00006/05. Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Mixt, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Debat general sobre la situació actual de la política agrària a Catalunya

D'acord amb l'article 123 del Reglament, aquesta sessió té un únic punt de l'ordre del dia, que és: debat general sobre la situació actual de la política agrària a Catalunya, el qual es regirà per la normativa establerta en els articles 123 i 124 del Reglament i els acords presos en la Junta de Portaveus del passat dia 3 de març. Té, en primer lloc, la paraula, sense limitació de temps, l'honorable senyor Francesc Xavier Marimon, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, consellers, l'inici d'aquest debat pot ser força important, per diferents raons. La primera és complir la voluntat parlamentària; la segona és que em brinda l'oportunitat d'explicar i posar en coneixement dels il·lustres diputats i de la ciutadania la tasca portada a terme els darrers anys, i la tercera –i segurament més important– és que, sens dubte, el debat ens enriquirà a tots i transcendirà en el futur, a través de la seva filosofia i de les resolucions que en el transcurs de la sessió s'aprovaran.

L'any 92, en què es va produir l'últim debat agrari en aquesta cambra, encara no havia assumit la responsabilitat de la Conselleria, mes, per voluntat pròpia, vaig assistir a aquest debat; uns mesos després em corresponia assumir els compromisos que se'n desprenien. A l'inici de la legislatura, el marc d'actuació a assumir pel Departament foren tres línies: continuar executant la política agrària marcada pel programa de Govern que venia mantenint l'anterior conseller; complir necessàriament les resolucions de l'anterior debat, i marcar una

política pròpia, atenent el marc de canvi en què es trobaven la nostra agricultura i ramaderia. Faré una breu referència al compliment de les resolucions del debat de l'any 92, i em remetre al respecte a la publicació del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 72, envers el control del compliment de la Resolució 10/IV. Veuran, si llegeixen el text o el recorden, que l'actuació del Departament va ser de ràpid compliment dels acords adoptats, i satisfactòria quant als resultats.

Per tal de portar a terme la política marcada pel Govern de la Generalitat, vàrem establir tres grans eixos d'actuació. El primer, aconseguir el màxim possible de traspassos, a fi i efecte d'arribar a l'Administració única, fet que permetria desenvolupar la nostra actuació amb major eficàcia; el segon, fer un estudi i anàlisi de la situació d'aquell moment de l'agricultura, ramaderia i pesca, i les perspectives de futur, amb els recents canvis que suposava en aquell moment la incorporació a la Unió Europea, que es va concretar en l'elaboració d'aquest Pla director de política agrària i pesquera, i el tercer, millorar l'estructura i funcionament del Departament per aconseguir major eficàcia i eficiència.

Començaré, doncs, pel primer eix, que han estat els traspassos de funcions i serveis, tot assumint el risc que la meua exposició resulti una mica àrida. A continuació relacionaré aquests traspassos que hem rebut –i n'especificaré en quin moment del període–, i que han suposat la transferència al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de 485 persones i d'un nombre important de mitjans materials.

El primer traspàs significatiu, pel seu volum i per la transcendència que va suposar quant a l'extensió de les funcions i competències de la Generalitat en el món agrari, fou el de les cambres agràries, que, havent estat negociat, pràcticament, durant deu anys, es va intensificar la negociació a finals del 92, i vam aconseguir que es fes efectiu l'1 de gener del 93. Com vostès recordaran, el mateix any 93, el Govern de la Generalitat va portar a aquesta cambra el Projecte de Llei de cambres agràries, que va ser aprovat amb el vot favorable de tots els grups i que va permetre dur a terme el procés electoral, culminat el 27 de novembre de l'any 94.

En segon lloc, m'he de referir a les facultats en matèria de defensa contra frauds i inspecció de la qualitat alimentària, que foren absorbides pel nostre Departament a partir de l'1 de setembre del 94 i que ens han permès desenvolupar una política efectiva de supervisió i control en l'àmbit de productes alimentaris en origen, així com dels mitjans de producció, especialment important, aquest aspecte, en una societat tan conscienciada envers la qualitat com la catalana.

Simultàniament, amb aquest traspàs es va rebre també el de conservació de la natura, que implicava el pas a la Generalitat de la titularitat sobre les forests públiques catalanes, que fins aquell moment detenia l'Estat. És molt significatiu mencionar-los que dintre aquest traspàs, per exemple, doncs, hi havia mil hectàrees en les quals estava, doncs, tot l'àmbit del monestir de Montserrat o Poblet.

Durant el 1995, assumírem noves competències en quatre matèries més: el Laboratori de Sanitat Animal,

situat a la Zona Franca de Barcelona, que, per ser laboratori de referència respecte a pestivirus, malaltia d'Aujeszky i malalties aviàries, disposa d'un equipament i estructura que ha permès la seva dedicació ulterior a ser el Laboratori de Sanitat Agrària a Catalunya, que organitza i coordina la xarxa de laboratoris de sanitat ramadera i vegetal.

El cinquè traspàs van ser els romanents de l'antic Instituto para la Reforma y el Desarrollo Agrario -Iryda-, que no havien estat traspasats a principis dels anys vuitanta, quan es va verificar la transferència del gruix de les facultats en matèria d'estructures agràries.

El sisè van ser els ensenyaments nauticoesportius i subaquaticoesportius. Aquest apartat consta essencialment de les potestats relatives a l'expedició dels títols de capacitació en la matèria, i comprenen la realització de les proves pertinents.

Finalment, el mateix any 95, el Departament assumí, l'1 de novembre, la gestió dels ajuts que tramitava l'antic Servicio Nacional de Productos Agrarios -Senpa-, competència, aquesta, especialment rellevant, ja que va permetre que el nostre Departament es convertís en organisme pagador dels ajuts FEOGA - garantia, i en tramités uns cent mil expedients i el pagament de 40.000 milions de pessetes l'any.

Vull remarcar especialment aquest punt, ja que representa una de les màximes fites assumides pel Departament els darrers temps. Juntament amb els del País Basc i Navarra, l'organisme pagador de Catalunya fou el primer de l'Estat a constituir-se i començar a funcionar. Als pocs mesos ja vàrem tenir la primera inspecció del FEOGA, que venia a supervisar el correcte funcionament del nou dispositiu, i se centrava en aspectes com la idoneïtat dels programes informàtics, els circuits de pagament i els procediments de control i inspecció. Sobre el resultat d'aquesta inspecció, voldria recordar les paraules d'un dels funcionaris europeus que la varen realitzar, d'acord amb el qual, dels disset organismes que fins aquell moment havia analitzat, el nostre era el més ben estructurat; tant és així, que ha servit com a model per a moltes altres.

Per a completar el traspàs de les funcions del Senpa, l'1 de gener de 1996 es va formalitzar l'encomanament de gestió -*encomienda de gestión*. Haig de dir-los que els anteriors traspassos que els he citat del Senpa, normalment, els coneixem com a «Senpita»; i vostès em diran: «Home, té un to diminutiu, quan vostè ens acaba de dir que són cent mil expedients i 40.000 milions.» Evidentment, no li volem donar cap to diminutiu, però sí remarcar que en aquest traspàs primer del Senpa no es van incloure totes les possibilitats de compres d'intervenció, compravenda de productes i emmagatzematge, que és el que veritablement et permet la regulació dels mercats. Exactament, amb l'*encomienda de gestión*, vam aconseguir el traspàs total de competències respecte al Senpa.

Durant l'any 1997, es van rebre els traspassos d'ampliació en matèria d'ensenyament professional nautico-pesquer, que suposaven la capacitat d'expedir títols professionals en l'àmbit de la nàutica pesquera i del busseig professional. Els pot semblar similar a l'anteri-

rior traspàs de l'any 95, però els recordo que l'anterior era amb títols de lleure i d'esbarjo, i aquesta és la capacitació professional.

Finalment, des de l'1 de gener del 98, el Departament ha assumit la competència per autoritzar els canvis de base dels vaixells de pesca dins l'àmbit de Catalunya. Així mateix, se li ha atribuït també la facultat d'emetre informe preceptiu en els casos en què el canvi de base es verifiqui entre un port català i una altra comunitat autònoma o, a l'inrevés, els pot semblar una competència menor, però jo els asseguro que és una competència que ajudarà a resoldre molts conflictes que es produïen en el passat, quan un vaixell provenint de qualsevol altra comunitat, doncs, sense tenir-ne coneixement ni la confraria ni l'Administració autonòmica, ens el trobàvem situat a Roses o a qualsevol altre port.

Atenent l'onzè que els vull manifestar, tot i que, evidentment, no és ni una competència, no és una competència ni una assumpció de responsabilitats, sí que és especialment significatiu que, atenent una vella reivindicació de Catalunya -que fins i tot havia provocat una compareixença meua en el Senat espanyol-, darrerament el Govern de l'Estat ha aprovat un Reial decret que regula l'exercici de la pesca de túnids i espècies afins a la Mediterrània. El reglament aprovat permetrà que les embarcacions que es dediquen a la pesca de la tonyina, ubicades actualment als ports de l'Ametlla i de Sant Carles de la Ràpita, puguin treballar amb igualtat de condicions que els seus homònims del sud de França. Així mateix, l'esmentada normativa permetrà la renovació d'aquesta flota. Tot això ha permès crear un cens que permetrà la inclusió de totes les embarcacions catalanes que els darrers anys, i amb llicències temporals, s'hi han dedicat.

Actualment, haig de dir que estem treballant per convertir-nos en Administració única en matèria de pesca; no cal que els digui que totes aquestes funcions, tots aquests traspassos, van significar que ens convertíssim en el primer Departament amb Administració total o única a Catalunya. També dir que, en l'àmbit de matèria de pesca, hem començat a plantejar el traspàs de les funcions pròpies de les capitanies marítimes en els sectors de la pesca i de la nàutica d'esbarjo, així com el salvament marítim, amb la finalitat de constituir una administració marítima pròpia a Catalunya.

Dintre d'aquest apartat de traspassos, no puc deixar de citar els que hem rebut, però també els que hem cedit, i en aquest sentit s'ha donat compliment a la cessió de competències en la gestió de medi natural a la Vall d'Aran.

El fet de ser una administració única en agricultura crec que ha significat per al ciutadà un avenç important, ja que totes les seves relacions amb l'Administració agrària les canalitza a través d'una finestra única que està molt més a prop seu, i més tenint en compte que el Departament té una oficina a cada comarca. També és important el fet que els òrgans de decisió estiguin més propers, ja que els fa més coneixedors de la problemàtica local. En definitiva, al marge de l'increment dels recursos gestionats, aquests traspassos han representat un apropament de l'Administració agrària a l'administrat.

Seguidament entraria en el que crec més important del meu debat, que és la política marcada, ja l'any 93, respecte al futur del món agrari i pesquer, que es va concretar, com els deia abans, en el Pla director de política agrària i pesquera. A grans trets, el que marcava el Pla era cinc eixos o cinc línies: el primer, aconseguir explotacions agràries especialitzades i competitives; el segon, millorar la transformació i la comercialització dels nostres productes; el tercer, la millora de les rendes en general a tot Catalunya, però d'una manera especial la dels agricultors situats a zones rurals desfavorides i de muntanya; el quart, protegir el medi natural, buscant sempre un equilibri amb les activitats productives i, el cinquè, modernitzar les estructures pesqueres adaptant la capacitat de pesca als recursos existents, fomentant l'aqüicultura i millorant la transformació i la comercialització dels productes.

Durant aquest període, el Departament ha dut a terme una sèrie d'actuacions que descriuré, intentant agrupar-les segons els apartats anteriors. Probablement, ho trobaran molt sinòptic, però, en nom de la brevetat, en cada eix jo he posat *a*, *b*, *c*, *d*..., i jo espero que hi haurà una bona comprensió respecte a això i que em sabré explicar adequadament.

En el primer apartat, aconseguir explotacions agràries especialitzades i competitives. Evidentment, un dels passos importants comença en la formació, tant reglada com no reglada. En aquest sentit els haig de comunicar que hem eixamplat l'oferta, actualitzant-la i creant-ne de noves, i també fent una política molt activa en la formació dels nostres tècnics. El Departament, actualment, té repartides quinze escoles pel territori català. Aquesta és al voltant del cinquanta per cent de l'oferta en el món de l'ensenyament agrari. És obvi que, en una situació de canvi i en uns moments que s'accentua la necessitat de diversificar les rendes, s'ha d'adequar la formació respecte a això. En aquest sentit, hem creat nous mòduls de formació en els dos cicles, tant en grau mitjà com en el superior, en els següents camps: en indústries agroalimentàries, en el que vull significar dos que estan molt reeixits, com són el de l'elaboració d'olis i de sucs, comerç i màrqueting, activitats esportives, gestió i organització de recursos naturals, i jardineria. I hem creat una nova escola, que és l'Escola Equestre, que jo crec que mereix una atenció especial, ja que és la primera escola equestre pública, professional, de tot l'Estat espanyol. Això va ser possible a través de la cessió de l'espai de les instal·lacions de la caserna de remunta de l'Hospitalet, pel Ministeri de Defensa. En aquest centre hem creat onze noves formacions, que van des de ferradors, domadors, basters, jutges de proves, etcètera..., els obviaré llegir-les totes, però dir-los que hi han passat 846 alumnes, ja, en aquest moment, durant els tres anys que porta de funcionament.

En conjunt, la formació agrària ha tingut un creixement, des de l'any 92, i s'ha estabilitzat a partir de l'aplicació de la LOGSE. La mitjana d'alumnes amb formació reglada en aquests anys ha estat de 700, i, en formació no reglada, tot i que el nombre de cursos s'ha augmentat un 35% com a efecte de la diversificació, el

nombre d'assistents es manté en una mitjana de 3.100 anual.

Cal dir en aquest sentit que aquesta formació és força complementada, tant per la que imparteixen les organitzacions professionals com la Federació de Cooperatives, i que el Departament d'Agricultura, posteriorment, homologuem. Durant aquests anys, el Centre de Formació i Estudis Agrorurals —que és la nostra eina per formar els tècnics— ha fet un gran esforç; en permanent contacte amb les universitats i amb altres centres similars de l'estranger, ha passat dels 84 cursos del 92 als 193 del 1997, que han tractat totes les matèries objecte de treball del Departament. També dir-los que els darrers anys el nostre centre s'ha obert a l'exterior i ha ofert cursos per a gent d'altres departaments, tècnics d'ADV, d'ADS, alumnes de postgrau, i també per a tècnics de països en vies de desenvolupament, com, per exemple, el Marroc, Algèria, Tunísia, Palestina, i d'una forma també especial, dels Quatre Motors d'Europa.

Considerem especialment rellevant aquest esforç pels efectes multiplicadors d'aquest; el punt *b* d'aquest apartat es refereix a la recerca i transferència tecnològica portada a terme en el si del Departament a través de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària. Crec que es pot dir —d'aquí en endavant diré IRTA, que és més curt—, crec que es pot dir que l'IRTA està assolint els objectius que des d'aquesta cambra se li van marcar l'any 85, quan es va crear. Així ja ho testimoniava l'Informe de la Sindicatura de Comptes de l'any 92, publicat en el *Butlletí Oficial* d'aquest Parlament el 22 d'octubre, i així mateix, com la compareixença que vaig tenir davant la Comissió el dia 13 de juny del 96. L'impacte de l'actuació de l'IRTA es desprèn dels nombrosos projectes de recerca i desenvolupament que està duent a terme, d'una manera permanent, anual, un centenar de projectes d'investigació finançats per diferents agències públiques.

Cal destacar, en aquest sentit, els projectes d'investigació finançats per la Unió Europea —23, l'any 97—, també, d'important nombre de projectes de contractes de col·laboració amb el sector privat. L'any passat se n'han iniciat 106, i se'n portaven 266 en curs. Més de 400 empreses han estat les que han establert relacions de col·laboració amb l'IRTA; a destacar que, entre les empreses contractants, s'hi poden comptar pràcticament totes les multinacionals del sector agrari i químicofarmacèutic: Bayer, Hoechst, Ciba Geigy, Rhône-Poulenc, Monsanto, etcètera, fins a les empreses catalanes més grans i més petites, i doncs, podríem citar des de petits viviers, petites empreses de la Conca de Barberà, etcètera. Moltes cooperatives, evidentment...

Creiem que és important la projecció de l'IRTA fora de les nostres fronteres, i que es converteixi també en un element tecnològic en el qual pensin les empreses multinacionals a implantar-se aquí a Catalunya o a l'Estat espanyol. De tota manera, hi ha altres aspectes que crec molt importants, o tant o més importants, i que mereixen una explicació més concreta. El primer, la impulsió que hem donat, en aquests darrers anys, a la transferència tecnològica i d'informació a l'agricultor i, per altra banda, la intensificació de la política de cooperació amb altres estaments públics i, concretament, amb

les universitats, a fi i efecte d'assegurar una major coordinació a nivell català de les tasques de recerca, a més de buscar sinergies i d'evitar duplicitats.

Sens dubte, tota la investigació i recerca quedarien en un segon terme, oblidats, si no fóssim capaços de donar un pas més: aquest pas és el de posar en pràctica, d'una manera real, la seva aplicabilitat al camp. Es va creure que això s'havia de fer mitjançant una nova concepció, i que el camp necessitava una reorientació de l'antic SEA, del Servei d'Extensió Agrària. Amb la idea de futur i la renovació, el Departament va crear un nou servei, el d'Assessorament a l'Empresa Agrària –d'aquí en endavant «SAEMA»–, amb uns objectius molts clars: informar i planificar, i dur a terme projectes d'actuació divulgativa en gestió tecnicoeconòmica, diversificació de rendes i programes sectorials; participar en la transferència tecnològica, cooperant totalment amb l'IRTA, assessorant en l'àmbit de la producció per millorar la presa de decisions sobre orientacions productives... En aquest sentit, per exemple, podria citar que divendres passat es va signar un conveni amb l'Agrupació de Cooperatives de Lleida, denominada Actel, per assessorar la plantació els futurs anys de fruiters.

En definitiva, és un servei d'atenció personalitzat al pagès, que pretén contribuir a augmentar els beneficis dels empresaris agraris per la via de la modernització, la reducció de costos, i la creació de valor afegit. Perquè es facin una mica idea del que això significa, en aquest període s'han atès 108.000 productors agraris, amb un nombre de consultes, exactament, de pràcticament 250.000.

L'apartat c és el de la millora de la fiscalitat agrària. Aquest és un manament molt explícit, també, de l'anterior debat, i creiem que dins de la política d'aconseguir una millora de la fiscalitat, cal adaptar-la a l'especificitat d'aquesta activitat. I s'han portat a terme nombroses iniciatives. Ara els en faré una breu relació, on veuran el canvi sofert. Els citaré algunes de les iniciatives proposades pel Departament, que han rebut el suficient suport com per tirar endavant i aplicar-se; pel mateix, crec que tots els grups de la cambra se'n poden sentir legítimament participants. Alguns tenen un caràcter específic, i altres són genèrics.

Començaré pels primers: l'exempció de l'IRPF en els boscos cremats; l'exempció de l'IRPF a subvencions a béns afectats pels mateixos incendis; l'exempció de l'abandonament de l'activitat –això vol dir l'arrencada de vinya, les primes d'arrencada de fruiters, l'abandonament definitiu de l'activitat pesquera, o l'abandonament per transmissió de la quota lletera. He de dir-los que, quan es va fer aquesta proposta, tot i que se'n veia la necessitat, poc es preveia la importància que tindria en la seva aplicació posterior. A tall d'exemple, dir-los que l'arrencada de vinyes significa al voltant de mig milió de pessetes per hectàrea; que la prima d'arrencada de fruiters es pot situar en set, vuit-centes mil pessetes per hectàrea; que l'abandonament definitiu de l'activitat pesquera..., un vaixell normal, el desballestament significa un ajut de 80, però hi han alguns casos en què arriba a 130, 140 milions de pessetes, i quant a abandonament per transmissió de la quota lletera, he de dir-los que a l'Estat espanyol, amb una quota total de

5,5 milions, se n'han mogut, aquests darrers anys, més d'una quarta part, més d'un 25%. Si vostès apliquen el que hauria significat que aquests ajuts cotitzessin a través de l'impost sobre la renda de les persones físiques, tindran una idea –crec– força important del que han significat aquestes exempcions.

També en aquest apartat de l'IRPF s'ha aconseguit la no-tributació, amb caràcter excepcional, dels patrimonis transmesos de les antigues cambres agràries als nous gestors propietaris. Un exemple que els podria posar és, per exemple, la Cooperativa de Blanes, a la qual es va traspasar el patrimoni de la cambra agrària i que va rebre al cap de pocs mesos una minuta –que va ser el que va despertar la nostra iniciativa– de 22 milions de pessetes en concepte d'impost de societats de la cooperativa. Bé, això, doncs, afortunadament, es va aconseguir corregir.

També s'ha aconseguit –i això ha estat molt recent– la tributació per mòduls dels rendiments forestals, de l'agroturisme i d'altres serveis.

L'impost de successions, com vostès coneixen, era un dels tràngols més difícils de suportar pels nostres agricultors. Afortunadament, amb la col·laboració de tothom –i aquí crec que la pràctica majoria de partits polítics ho portaven en els seus corresponents programes electorals–, es va modificar, i s'ha vist reduït en alguns casos –les explotacions prioritàries– al cent per cent. No pretenc atribuir el mèrit a una proposta nostra, perquè no correspondria a la veritat, però sí que en aquest apartat cal dir que nosaltres vàrem incidir fortament en l'apartat forestal perquè es contemplessin a la vegada, recollits, els supòsits que es donen en el Pla de política forestal de Catalunya i que no es donen, en general, en el conjunt de l'Estat, i que són un 90% de bonificació a les finques que estiguin en espais protegits, parcs naturals i PEIN; un 75% a les finques que tinguin plans tècnics de gestió, i el 50% per a les altres.

Seguidament passaré a les modificacions de l'IVA.

S'ha incidit en la rebaixa de diferents aplicacions de l'IVA. Una de molt emblemàtica, per exemple, va ser la flor i planta ornamental, que ha tingut unes repercussions extraordinàriament positives per al sector; els adobs; serveis agraris, o, recentment –que estava, a més, promogut per la Federació de Cooperatives Espanyoles, també–, la rebaixa del raïm destinat a vins i a caves –curiosament, el raïm destinat a taula tenia més favorable, fiscalment, que el que estava destinat a elaboració.

Un altre punt important ha estat l'agilitació de la devolució de l'IVA suportat per diferents tipus de productes –llet, ou, farina, etcètera–; productes que normalment les empreses que treballen amb ells tenen dret a la devolució i que fins a l'aprovació d'aquesta norma se'ls retornava l'IVA normalment el juny, juliol de l'any posterior. En aquest moment, el retorn és trimestral, i els asseguro que en algunes d'aquestes empreses la quantitat recuperada és força important.

I també l'exempció de l'aplicació de l'IVA a les ajudes provinents del FEOGA - Garantia; pensin que aquest any, sols a Catalunya, signifiquen més de 50.000 mili-

ons de pessetes. Ara, evidentment, caldrà vetllar perquè la regla de prorata no s'apliqui en aquests casos, i posteriorment hi faré una breu referència.

També en aquest apartat hi ha l'augment del 4 al 4,5% de la compensació a tant alçat en el règim especial de l'agricultura, ramaderia i pesca. Aquí sí que he de dir que la nostra insistència era perquè fos el 5%, però, evidentment, el conjunt de forces, doncs, va fer que fos només un mig per cent. De totes maneres, tenint en compte que els agricultors, normalment, hi ha molts agricultors que s'hi acullen, doncs, és força important.

També s'ha aconseguit l'exempció de l'IBI en els terrenys forestals. Es va suprimir en el seu temps..., la supressió de les peonades teòriques, i s'han portat a terme altres modificacions fiscals favorables al camp, però, en no haver-hi incidència per part nostra, o no sortir la proposta a casa nostra, com a departament crec oportú no citar-les.

Sí que en aquest camp voldria mencionar les propostes que estem treballant en aquest moment: una, molt vella –i que esperem..., hi ha un cert estatus de parar-ho, però considerem que s'hauria de normativitzar i donar-hi solució definitiva–, seria l'estatut fiscal de les confraries de pescadors; l'exempció de l'IRPF i de l'IVA de les indemnitzacions per sacrifici per epizooties; la no aplicació de la regla de prorata en la tributació de les subvencions del FEOGA... Aquest és un apartat molt important, perquè els productors, quan es va aconseguir que no s'apliqués l'IVA a les subvencions comunitàries, van tenir, doncs, una extraordinària alegria, primer, perquè al conjunt de l'Estat espanyol significa molts recursos –evidentment, a Catalunya–; posteriorment, s'ha vist una mica enterbolida perquè no s'aplica l'IVA, però després no es deixa deduir, amb la qual cosa l'efecte és el mateix. Jo espero, de totes formes, que entre tots aconseguirem arreglar aquest tema. I, posteriorment, també estem reclamant en aquest moment una millora de la tributació dels rendiments forestals.

En el punt *d* d'aquest apartat parlaré de l'aplicació de la política agrària comunitària. No hi ha cap mena de dubte que aquest és l'apartat que té més incidència actualment en l'àmbit agrari i pesquer. En ell els he de dir que hem actuat en dos sentits: la defensa dels interessos dels nostres productors a través de tota mena d'iniciatives..., evidentment, a través de la conferència sectorial a nivell estatal, amb entrevistes amb el Comissari Fischler, amb els directors generals de la Comunitat, amb acords amb els quatre motors d'Europa per fer-ne una defensa comuna; serveixi com a exemple l'acord vers l'Agenda 2000, pres amb el suport de tota la taula de concertació, que va ser íntegrament recollit per les regions integrants dels quatre motors d'Europa, incloses les nostres propostes en l'oli –he de dir-los-ho– i lliurat al senyor Guy Legras, director general de la Direcció VI, en data 24 de febrer d'aquest any. Cal citar com a exemple reeixit, dins d'aquest àmbit de defensa dels interessos, l'augment del rendiment mitjà de cultius herbacis en totes les comarques cerealistes –i he de dir que és l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que ha aconseguit aquest increment–, o l'increment de recursos per als programes 5.b i Leader, entre altres.

El segon ha estat la política d'informació i gestió d'expedients per aconseguir el màxim d'ajuts, tant en l'apartat d'ajuts a la renda com en els ajuts estructurals o les mesures d'acompanyament. En els ajuts a la renda, l'evolució ha estat francament positiva: de 12.453 milions de pessetes l'any 92 han passat a 50.041 milions de pessetes l'any 97; vol dir que els ajuts a la renda a Catalunya han sofert un increment d'un 401,8%. En els estructurals hem passat de 4.701 l'any 92 a 8.425, el que vol dir un creixement de, pràcticament, un 80%. També cal considerar en aquest apartat les mesures d'acompanyament, que citaré posteriorment. Cal reconèixer en aquest apartat que la política de contenció pressupostària limita, en certa manera, la capacitat d'obtenir més ajuts. Però sí que els vull dir –i llegint la premsa aquest matí...– que no són certes les xifres que avui mateix es publiquen, i en el transcurs del debat ampliaré la informació per demostrar-ho amb escreix.

La lletra *e* és respecte a la incorporació de joves i plans de millora. L'entrada a la Comunitat Econòmica Europea per part de l'Estat espanyol va significar una davallada important de l'ocupació agrària, tot i que no en va ser l'inici –durant tot el segle XX, o sobretot a partir de la..., meitat del segle, hi ha hagut una davallada important–, però sí que és cert que la incorporació a Europa va provocar els primers anys una acceleració d'aquesta desocupació. Això s'evidencia fins ben avançat aquest últim decenni; serveixi com a exemple que l'any 92 es van incorporar..., solament 98 joves i es van fer 487 plans de millora. A partir dels anys 92-93 comença una bona recuperació, que manté una mitjana anual d'uns 400 joves, i quant als plans de millora, la mitjana aquests darrers anys ha estat de 850.

El Departament, degut a la política de contenció pressupostària, ha canviat el sistema d'ajuts: d'una política de subvencions hem passat a una política d'ajuts amb préstecs subvencionats, cosa que ens ha permès atendre totes les sollicituds presentades, a la vegada que complementar amb fons provinents d'altres institucions les nostres partides pressupostàries.

L'import dels ajuts a incorporació de joves, tot i suprimir l'ajut a fons perdut, ha significat passar de 132 milions de pessetes l'any 92 als 328 de l'any darrer, i quant als plans de millora, ha significat passar de 497 l'any 92 a 1.113 l'any 97. Com veuran, les xifres són prou significatives, si bé és cert que la modificació de criteris ha comportat desil·lusionar un nombre de persones que esperaven obtenir ajut a fons perdut, i sobretot per als joves que s'han trobat, en la tramitació dels seus expedients, afectats per aquesta modificació, als quals de ben segur hem ocasionat molèsties, donat que s'ha hagut de refer l'expedient. Des d'aquesta tribuna vull agrair la comprensió majoritària que hem trobat al respecte. No tenim constància que la modificació de l'ajut individual hagi significat la no-incorporació de cap jove, i sí que aquestes modificacions han permès poder atendre la pràctica totalitat dels ajuts presentats.

En l'apartat *f* parlaré del Pla de reestructuració de cooperatives. Evidentment, el Pla de reestructuració de cooperatives podria estar..., o ho està; en aquest cas, jo l'he inclòs en aquest primer eix, però podria estar perfectament inclòs també en el segon apartat, que és el

d'indústria agroalimentària i comercialització. De totes maneres, com que afecta majoritàriament el sector primari, he preferit posar-lo en aquesta línia.

Com deia abans, lligant entre el primer i segon objectiu, podem parlar d'una eina bàsica per a la millora de la transformació i comercialització dels nostres productes: el Pla de reestructuració de cooperatives, amb un objectiu marcat de millorar les empreses agràries per aconseguir la màxima competitivitat en els mercats, tenint en compte que el 80% de la producció agrària passa actualment pel món cooperatiu. El món cooperatiu necessita..., necessitava una operació de sanejament, que majoritàriament ja s'ha fet, i necessita encara un esforç de concentració, de modernització d'estructures, de formació i comercialització. A ningú se li escapa que el nombre de cooperatives és excessiu en un mercat on el volum és essencial per competir.

A grans trets, el Pla de reestructuració de cooperatives ha representat 151 expedients, que afecten 405 cooperatives, amb un import de 2.276 milions de pessetes *pagats*. Evidentment –suposo que sortirà amb posterioritat–, el que s'hi ha destinat o el que s'ha previst és més, però en aquest moment sí que puc dir que aquests estan íntegrament lliurats als interessats.

En el capítol d'infraestructures, vol dir que el Pla, per una banda, s'acull a un programa de modernització, des de refinançament a temes de comercialització, etcètera, però, d'altra banda el mateix Pla pot comprendre modernització de la maquinària o altres aspectes que contemplem a través dels ajuts a les infraestructures. En aquest cas, a les cooperatives, en aquest període hi ha hagut 218 expedients, amb un import total d'ajuts de 4.091 milions de pessetes. Cal afegir també 382 expedients tramitats a través de l'Institut Català de Crèdit Agrari, que ha suposat un muntant de, pràcticament, 2.500 milions de préstecs.

D'exemples clars de tot aquest Pla, en podria citar molts, però jo crec que és obvi que els senyors diputats els coneixen, i suprimiríem aquest apartat.

Tot i aquestes inversions, crec que aquesta línia d'actuació necessita més aportacions. El teixit cooperatiu agrari és bàsic per al sector primari català. Per abordar les accions necessàries per a la seva modernització caldria continuar i, si és possible, millorar aquesta línia de suport. En aquest sentit, em plau informar-los que el proppassat consell de govern va aprovar un plurianual de 800 milions de pessetes, que, junt amb el pressupost ja existent, permetrà continuar desenvolupant amb tota normalitat el Pla de reestructuració de cooperatives.

El punt g es centra en el foment de l'associacionisme. A banda del suport específic al món cooperatiu, el Departament sempre ha fomentat l'associacionisme donant suport a iniciatives del mateix sector, i en aquest sentit poso com a exemples el Laboratori Interprofessional Lleter de Catalunya, el Centre de Sanitat Avícola de Catalunya o la Unitat de Sanitat Porcina de Lleida.

Així mateix, aquesta tasca del Departament s'ha complementat amb un enfortiment del teixit associatiu agrari com han estat les ADS, les ADV, les ADF, la SAT, les

OPFH, les OPF –de fruites seques–, les OPR –de l'oli–, finalment, el Comitè Econòmic de la Fruita, el qual el DARP recentment ha declarat d'utilitat pública.

Prego que em disculpin els senyors diputats per aquest ball de sigles, però en tot cas el sector jo crec que ja les comprèn i si les he de traduir trigariem força més.

Altres actuacions concretes en aquest apartat, i amb unes possibilitats de futur importants, ha estat el recent conveni signat entre l'IRTA i la Universitat Autònoma de Barcelona per a la creació d'un centre d'investigació i recerca en sanitat animal; així mateix, la signatura d'un conveni per a la creació del campus agroalimentari de Girona.

Abans d'acabar aquest apartat –i al llarg del debat quedaran moltíssimes coses al tinter, perquè el Departament és força complex–, sí que voldria citar coses que potser han estat petites però que crec que també han ajudat en aquest àmbit, com la resolució del conflicte històric de Montagut i el de les finques del marquès de Mondéjar, que probablement molts de vostès no en tindran coneixement perquè, afortunadament, no ha saltat a la premsa, però que podria haver estat tant o més conflictiu que en el cas del de Montagut.

Seguidament, passaria al segon eix. Com els he dit abans, el segon eix és millorar la transformació i la comercialització dels nostres productes. Aquest eix s'ha portat a terme a través, evidentment, de les cooperatives i de les empreses agroalimentàries. Abans els he citat la quantitat d'ajuts que s'havien destinat al respecte, dintre el Pla de reestructuració de cooperatives, i molts que s'han destinat a programes de comercialització de producte. Ho explicito per una raó: perquè sovint quan parlem de la indústria agroalimentària es pensa que és un afer lluny dels pagesos i ramaders, quan la realitat és ben diferent.

Catalunya sempre s'ha distingit per tenir una indústria agroalimentària potent, i en aquests darrers anys hem sabut aprofitar els avantatges que ens signifiquen les ajudes comunitàries. Els ajuts concedits en aquest període han estat de 678, per un valor de 19.580 milions de pessetes, que ha significat una inversió total de més de 100.000 milions –això els pot donar una idea del que significa en el territori–, i un fet digne a assenyalar és la distribució territorial, que, en contra del que suposadament es podria pensar, aquests ajuts han estat força repartits, i he de dir que han fet un esforç ajudant d'una manera especial la instal·lació d'indústries a zones desfavorides i que més d'un terç del total d'aquests ajuts ha anat destinat a aquestes zones.

Respecte a aquests ajuts, de cara a l'aplicació del 98-99, es planteja una problemàtica que és la següent –ho podria guardar per a la rèplica, però com que sé que sortirà prefereixo introduir-ho per endavant a la seva consideració–, la problemàtica és la següent: la vitalitat de les cooperatives i les indústries ha fet que el pressupost indicatiu destinat a Catalunya per al període 94-99 quedés esgotat o pràcticament acabat l'any 97. El Departament, davant d'aquest fet, podia haver fet dues solucions: la primera dir: «miri, nosaltres ja hem complert el nostre programa 94-99, per tant no hi ha ajudes», o bé optar per la segona solució, que és la que

hem utilitzat, que és demanar al Ministeri, demanar al MAPA, sol·licitar-li una ampliació. He de dir-los que aquesta ampliació ha estat concedida: exactament ha estat de 57 Mecus, exactament –si volen saber la quantitat s'ha de multiplicar per 166 pessetes cada ecu, vol dir que això seran uns 9.000 milions de pessetes, a prop, a prop per completar aquest període.

D'entrada, aquesta és una excel·lent notícia. Més val precisar que el MAPA, el Ministeri, que es veu afectat per la contenció pressupostària respectiva, només hi aportarà l'1,25% del total de la inversió, quan tradicionalment hi aportava el 5%. Fins ara, també he de dir que el FEOGA no hi ha aportat cap ajut en què, com a mínim, l'estat membre no hi aportés el 5%.

Aquesta nova situació ha obligat la Generalitat a fer una aportació extra, cobrint els diners que l'Estat espanyol no aporta, i en el proppassat Consell de Govern, conjuntament amb el que es va acordar per a les cooperatives, es va aprovar un plurianual de 1.000 milions de pessetes que cobreix força bé aquesta ampliació, i no solament la cobreix sinó que esperem i, en aquest moment, davant de la demanda, pensem sol·licitar una nova ampliació al MAPA per incrementar-lo, i exactament la previsió que voldríem seria que a aquests 57 Mecus se n'hi sumessin al voltant de 60 més.

El punt *b* d'aquest apartat és l'assumpció de les competències del Senpa, i explicar-los-ho una mica. Aquesta assumpció de competències va motivar la creació del Servei de Regulació de Mercats Agroalimentaris, convertint-se en l'eina per a dur a terme les diferents funcions de regulació i intervenció dels mercats agraris i ramaders. La citada transferència ha coincidit amb el reconeixement per part de les institucions comunitàries, com ja he dit abans, del Departament com a organisme pagador, i, com a tal, han estat gestionades, entre d'altres, les compres d'intervenció, per exemple de carn de vacum, degut a la davallada que es va produir en el mercat per la notícia de les «vaques boges» –hem comprat pràcticament 12.000 tones, per un valor de quasi 6.000 milions de pessetes–, o per exemple la retirada de 216.000 tones de fruita per un valor similar, o la retirada, per exemple, de 3.500 tones d'oli.

Un altre aspecte crec que important, tot i que la lletra, que és la *c*, li dedica poc espai –i jo he portat el llibre però no me l'he posat aquí per ensenyar-lo–, és que, per tal de permetre orientar el sector i a nosaltres mateixos respecte al camí a seguir, varem encarregar un estudi sobre la indústria agroalimentària a Catalunya, eina que ha estat molt útil per al mateix sector i per a l'Administració, i en tot cas em remeto a posteriors dades que es puguin donar al llarg del debat.

En el punt *d* destaco l'impuls que hem donat a la política de qualitat dels nostres productes agroalimentaris, amb la utilització de diferents distintius, com les denominacions d'origen, denominacions de qualitat, marca Q o denominacions comarcals. Aquest impuls coincideix amb la necessitat del seu reconeixement a nivell europeu en base a la legislació comunitària. Aquesta tasca d'adaptació ja està formalitzada per algunes denominacions, com les de l'oli –Garrigues i Siurana–, i per a altres s'està avançant perquè les nostres denomi-

nacions siguin reconegudes a la Unió Europea com a denominacions d'origen protegides, o sigui DOP, o com a IGP, indicacions geogràfiques protegides.

Aquest fet és extraordinàriament important, perquè, en aquest moment, si no som àgils en aquesta tramitació, totes aquestes denominacions d'origen es podrien quedar sense el marc jurídic i de funcionament adequat. També cal dir que això ho hem fet amb la marca Q, i com a anècdota els podria citar que, com que aquesta ja està reconeguda, en aquest moment qualsevol empresa agroalimentària europea que ho desitgi pot utilitzar la Q; per això mateix, ens podríem trobar que qualsevol dia d'aquests qualsevol productor europeu de formatges, de bombons, de vins, de vedella, el que sigui, que vulgui atendre o que vulgui acollir-se sota el paraigua de la Q, si compleix la normativa reguladora, evidentment, se l'hi haurà de donar.

En aquest moment tenen especial importància els distintius utilitzats per diferenciar la carn de vacum com les denominacions de qualitat Vedella de Girona i Vedella dels Pirineus Catalans. He de dir que d'aquesta última jo n'estic particularment satisfet perquè al llarg d'aquesta legislatura hem tingut un munt de demandes de moltes comarques del Berguedà, Pallars Sobirà, Ribagorça, Vall d'Aran, etcètera, que tots volien crear una denominació comarcal amb el nom de la seva comarca. Jo crec que va ser d'estricta sentit comú i una bona opció per part de tothom assumir una marca tan prestigiosa quant al que representa per a tots nosaltres, com la imatge del Pirineu, i quedar-se amb una sola denominació d'origen.

Bé, he de dir que, independentment... –que segurament després em diran que no hi destinem prou recursos–, independentment d'això, el veritablement important d'aquestes denominacions d'origen és que les empreses es comprometen a aplicar rigorosament el reglament que garanteix totes les fases de producció d'aquesta carn i per això mateix significa un reconeixement per part del consumidor.

També en aquest moment estem perfeccionant fórmules que permetin l'homologació de les denominacions comarcals, que és una eina que ha estat freqüentment aplicada a productes que es consumeixen en el nostre país a un àmbit local i que en aquest moment necessàriament també hem d'adequar.

En el punt *e* –a cavall, també diria, per aquest efecte dels dos eixos, entre el primer i el segon eix– contemplem totes les actuacions en sanitat animal i vegetal. No m'hi estendré, ja que fa pocs dies hem substanciat dues interpellacions al respecte. Pel que fa a la problemàtica de la PPC és força coneguda tota l'actuació del Departament. Sí que vull informar la cambra que al llarg de tota la malaltia hem mantingut amb els portaveus dels diferents grups parlamentaris reunions setmanals o quinzenals fins a finals d'any per tal de donar la informació del desenvolupament d'aquesta.

Vull aprofitar l'avinentesa per agrair a tots els portaveus de la Comissió d'Agricultura la postura que han mantingut en tota la durada de la problemàtica, aportant opinions i punts de vista per col·laborar en la seva eradicació. Espero que podré seguir comptant amb la seva

collaboració. En aquest sentit, i si posteriorment els senyors diputats ho creuen oportú, ampliaria les dades d'aquest punt amb la concreció que desitgin, més tenint en compte que han sorgit nous fets que de ben segur preocupen la cambra.

Una altra eina important en els temes de la comercialització ha estat Promotora d'Exportacions de Catalunya. A fi de promocionar la producció catalana a l'exterior i afavorir-ne les exportacions vàrem reestructurar l'empresa Promotora d'Exportacions de Catalunya fixant-li les següents línies de treball: en la de promoció, la presència als principals esdeveniments i mercats agroalimentaris internacionals, i en aquest període ha participat en 53 d'aquests certàmens; l'assessorament a empreses i cooperatives; recerca comercial en els mercats exteriors per tal de facilitar les operacions d'exportació a les empreses i cooperatives catalanes; campanyes internacionals, nacionals i a la resta de l'Estat espanyol per a l'impuls del consum de la producció agroalimentària catalana i desenvolupament d'accions per a la comercialització d'oli extra verge –en aquest cas i especialment a l'Oleastrum, d'Olis de Catalunya.

En l'àmbit de comercialització, l'obertura de noves línies d'exportació en dos sentits: primer, en la gestió d'exportacions directes, iniciant el contracte comercial que desenvoluparà posteriorment la mateixa empresa, o bé gestionant l'agrupatge de producte de diferents empreses; suport als exportadors en les negociacions amb importadors, i assessorament a les empreses i cooperatives respecte a temes de comerç exterior.

Per fer-se'n una idea pràctica els citaré les exportacions directes i les exportacions promogudes per Prodeca durant l'any 97. Directament, s'han gestionat les següents expedicions –quan dic «gestionat» vol dir que han corregut a càrrec de Prodeca–: 42 de pastisseria industrial, 106 d'embotits, 4 de carn de vaca congelada, 36 de fruita i verdura. Bàsicament corresponen, doncs, a un seguit d'empreses i cooperatives –podria citar d'una manera molt especial Trecoop, Prabor, Fruits de Ponent, etcètera. I vostès em diran: «això d'"expedicions" és molt poc concret». En tot cas, perquè se'n facin una idea, diré que cada expedició correspon a un camió tràiler amb un pes de mitjana d'entre 22 i 25 tones.

Quant a les exportacions promogudes, 25 empreses i cooperatives han exportat a diferents països, amb l'establiment previ de contracte comercial mitjançant Prodeca, amb el suport i assessorament en cada un dels temes. També els he de dir que més de 125 empreses i cooperatives han rebut assessorament en temes de comerç exterior a través del programa Serproex.

Seguidament, els parlaré d'Olis de Catalunya. Olis de Catalunya va néixer a instàncies del Departament per tal d'aconseguir modificar els hàbits d'exportació d'un sector tan important per a algunes zones de Catalunya com és el de l'oli.

Tradicionalment, i vostès ho coneixen bé, l'exportació d'olis catalans es realitzava en grans cisternes amb destinació a Itàlia. Aprofitant la nova línia d'ajuts que al seu moment va crear l'organització comuna de mercat de l'oli, de suport a l'envasat i el creixent interès per

l'oli de qualitat, es va formar aquesta empresa mixta: Generalitat i cinquanta-vuit cooperatives, amb la finalitat de crear una marca de prestigi i fomentar l'exportació, cosa –crec– aconseguida amb escreix. No citaré els premis rebuts per la marca creada, Oleastrum, però sí que en els darrers dos sopars de premis Nobel l'oli utilitzat ha estat aquest.

Pel que fa al resultat de l'empresa, és positiu, genera petits beneficis, més un creixement espectacular de les vendes, que han estat –i amb la major brevetat els en faria un exemple–: l'any 94 va moure 180 milions de pessetes, amb una venda de 253.000 quilograms d'oli; l'any 95, 211 milions, amb 301.000 quilos d'oli; l'any 96, 292, amb 464.000 quilos d'oli, i l'any 97, pràcticament 400 milions de pessetes, amb una venda de 531.000 quilos d'oli.

Evidentment que són importants, les vendes, però crec que el millor que ha aconseguit la marca Oleastrum és elevar el prestigi dels nostres olis de qualitat arreu del món.

En la lletra h hi tinc la tasca de l'Institut Català de la Vinya i el Vi. Com vostès saben, l'Incavi tutela les denominacions d'origen i fomenta activitats de promoció dels vins de qualitat de Catalunya; un senyal de la bona marxa del sector és l'increment durant el període 92-97, evidentment de les exportacions, però també dels cellers inscrits. I haig de dir-los que s'han augmentat, exactament, un 20%.

En aquests moments, l'Institut Català de la Vinya està treballant..., bé, recentment, fa dos anys, vam aprovar una nova denominació d'origen, que és el Pla del Bages, i en aquests moments s'està treballant en la creació d'un VQPRD, que pot sonar a xinès, però que, exactament, vol dir «vi de qualitat de procedència reconeguda», que doni cobertura a totes les comarques vinícoles de Catalunya. En l'àrea promocional, val a destacar que, enguany, s'assolirà la divuitena edició de la Mostra de Vins i Caves de Catalunya, i que en les dues últimes edicions, amb la reubicació de la Mostra, al Port Vell, al Maremàgnum, el nombre de visitants creix, arribant al mig milió de l'any 96, incrementats, aquest any 97, en més de 20% i amb quelcom força important, que és la participació de públic jove que s'incorpora a la cultura del vi.

El tercer eix és la millora de les rendes en general, a tot Catalunya, però d'una manera especial als agricultors situats a zones rurals desafavorides i de muntanya. Començaria aquest apartat amb la lletra a, parlant de l'objectiu 5.b. Com vostès saben, és una eina molt important, no els explicaré la seva filosofia, que crec que tots vostès coneixen, sinó, simplement, informaré de les dades. L'anterior 5.b incloïa a Catalunya 172 municipis, i el seu ajut era de 4.186 milions de pessetes. L'actual 5.b, negociat l'any 94, inclou 372 municipis, amb un ajut de 24.177 milions de pessetes, que, evidentment, amb la complementació que se li ha de donar, vol dir una inversió que supera, en ajut, alguna cosa més de 46.000 milions de pessetes. Haig de dir que l'estat actual d'execució està força avançat.

En la lletra b tenim el programa Leader. La seva finalitat és crear activitats de caràcter econòmic amb impli-

cació dels sectors privats. Aquí haig de dir que no solament sectors privats de l'àmbit agrari, sinó del de serveis i industrial. L'anterior Leader va significar per a Catalunya dos projectes, amb un suport de 1.130 milions de pessetes, l'actual Leader ha significat deu projectes amb un suport de 4.240 milions de pessetes. Nosaltres preveiem que els grups gestors, ja que vostès saben que el Leader no és gestionat per l'Administració, sinó que és gestionat pel que es denomina grups d'acció local, generi de 750 a 800 projectes, que són els que en aquest moment estan sobre la taula i que sembla, doncs, que tots tenen viabilitat.

En el punt c parlaré de les indemnitzacions compensatòries de muntanya i zones desfavorides. Aquest és un apartat que s'ha mantingut al llarg del període, amb una mitjana anyal de 540 milions de pessetes. Aquesta és una ajuda de caràcter individual, i no comporta cap contraprestació per part de qui la rep. És d'aquelles ajudes que jo defineixo que reben per ser, no per fer. Tot sovint hem rebut la demanda de complementar aquest ajut, mes no ha estat possible perquè hem prioritzat altres línies, i ara els en citaré algunes.

Per exemple, el Pla de telefonia rural. Si bé no té un caràcter estrictament econòmic, sí que influeix positivament en el manteniment de l'ocupació en el territori. Té un component social, però també incideix en l'àmbit productiu. La manca de disposició de telèfon, per cert, va ser àmpliament citada en l'anterior debat. El Pla que han portat a terme ha generat un conjunt de sinergies que li han permès ser molt ampla i eficaç. Escollint els resultats, s'han instal·lat 14.736 línies, restant-ne per cobrir, solament, 364, que seran o ja són ateses en aquests moments, havent-se cobert el cent per cent de les demandes efectuades. Això ha estat possible gràcies a les aportacions de les quatre diputacions catalanes i, sobretot, gràcies a l'aportació d'un conjunt de departaments de la Generalitat de Catalunya, que han complementat els que hi havíem aportat el Departament d'Agricultura.

Seguidament els parlaré del Pla d'electrificació rural, portades d'aigua i camins. Aquestes són actuacions destinades a millorar les infraestructures bàsiques del món rural i, per tant, la seva qualitat de vida i l'activitat agrària. Tenim, com a línies fonamentals, en aquest període 92-97, les següents: l'abastiment d'aigua a nuclis rurals; evidentment, aquest és un abastiment complementari al que altres departaments de la Generalitat, com pot ser Governació, a través del PUOS hi destina; hi hem destinat 521 milions de pessetes, en electrificació rural, que, evidentment, és una complementació del Pla d'electrificació rural del Departament d'Indústria, hi hem aportat 168 milions de pessetes, i en millora de camins, a través dels consells comarcals, 516 milions de pessetes, i en una línia de millora del benestar social i del món rural, també a través dels ajuntaments, 523 milions de pessetes. A més de tot això, voldria posar en coneixement de vostès que la inversió que ha fet el Departament en camins, ell directament en aquest període, ha estat de 4.032 milions de pessetes.

El punt f tracta de la diversificació de les economies rurals, agroturisme i artesania agroalimentària. Independentment dels ajuts del Departament d'Indústria,

Comerç i Turisme, el DARP o el Departament d'Agricultura ha realitzat nombrosos estudis previs a la instal·lació de residències - cases de pagès; ha promogut nombroses visites arreu d'Europa, a països on aquest concepte està arrelat, i hem donat ajuts al sector per valor de més de mil milions de pessetes, que han generat una inversió aproximada de 4.000, passant a tenir, a l'inici de l'any 92, 131 cases de pagès - residència amb 1.100 places, a tenir-ne, el gener d'enguany 463, amb pràcticament 4.500 places. També hem ajudat a constituir nombroses petites indústries artesanals.

En el punt g contemplo l'apartat destinat a recs. Aquest és un apartat força, força important, sobretot perquè l'arribada de l'aigua als conreus significa garantir la pervivència de l'agricultura, amb una garantia de collita, i pel mateix genera efectes força directes envers la renda.

L'esforç que s'ha realitzat en aquest sentit ha estat molt important, tant per part nostra com pel Departament de Política Territorial, i s'han invertit molts milers de milions en revestiments de canals als efectes de modernitzar el reg i evitar pèrdues, així com un ús més eficient de l'aigua. També dir que la inversió realitzada en nous recs fins a aquest moment puja 8.081 milions de pessetes, tenint previst en aquest exercici 98 una aportació de 4.184.

En el programa de recs també cal fer constar els que portem a terme en finançament provinent del Decret 678/93, de l'Estat, que, tot i ser una línia poc utilitzada, doncs, el finançament és diferent amb la Llei catalana, s'han portat a terme 16 actuacions, amb 322 milions, cosa que complementa el conjunt. I també cal sumar a aquest capítol els ajuts a les comunitats de regants, amb càrrec al pressupost del Departament, que permeten fer petites reparacions o obres menors. En aquest concepte, els pressupostos anuals han contemplat una mitjana, fent-ne una mitjana de tots, pràcticament de 619 milions de pessetes, que en el període han sumat 3.712.

Dintre d'aquest apartat també cal fer esment a la concentració parcel·laria, tema que a poc a poc aconseguim anar portant a terme, i els asseguro que és força difícil. En aquest període hem invertit pràcticament mil milions de pessetes, estan finalitzades ja actualment les d'Algerri, Albesa i Torres de Segre, i a més haig de dir-los que, tot i que abans els he dit que és difícil, la veritat és que aquest concepte de concentració parcel·laria va entrant en el territori, que a la d'Algerri hi vam tenir nou alegacions, a la d'Albesa n'hem tingut quatre i a la de Torres de Segre, que és l'última, no n'hem tingut cap. També dir-los que, en aquest moment, s'han acabat aquestes, i s'està treballant en unes altres sis mil hectàrees, que corresponen a set municipis que en aquest moment ja estan decretades.

En el punt h, finalment, voldria fer una menció molt breu a altres aspectes. Senzillament citar-los, perquè incideixen en aquest apartat, com poden ser l'ens per al cessament agrari i les jubilacions.

El quart eix, com abans els mencionava, del Pla director de política agrària i pesquera, és protegir el medi natural, buscant sempre un equilibri amb les activitats

productives. Cada dia és més valorat per la societat el manteniment de la natura, així com el respecte en la producció vers el medi ambient. Citaré algunes de les mesures portades a terme.

Començaré pel Pla de política forestal. El 60% del nostre territori és superfície forestal, com resulta evident, un percentatge tan considerable exigeix una dedicació preferent per part del Govern de la Generalitat. De vegades, es pot tenir la sensació que no s'ha actuat prou en aquest àmbit, perquè la gran extensió de forest i els múltiples problemes que en deriven, d'aquesta circumstància, fan que les realitzacions que s'han anat portant a terme costin d'apreciar si no és d'una perspectiva global; tanmateix, vull reivindicar des d'aquí la tasca executada i les fites aconseguides.

La primera actuació del Departament en aquest nou període va ser la supressió de les taxes d'aprofitament forestal. Cal dir que aquestes són unes taxes que cobrava directament el Govern de la Generalitat de Catalunya. El segon és que hem elaborat i hem aprovat un Pla general de política forestal, que ha comportat un decret amb ajuts força importants. Haig de dir-los, perquè en tinguin coneixement, que en aquest moment solament hi ha dues comunitats autònomes que tinguin elaborat un pla d'aquest tipus: Catalunya i el Govern basc.

Hem aconseguit millorar substancialment el tractament fiscal de la silvicultura, tot i que els he de manifestar, i abans ja els citava els avantatges que s'han aconseguit, els he de manifestar que no estem del tot satisfets en aquest àmbit, ja que creiem que s'han de modificar, encara, els següents impostos, abans els en citava uns, que els he citat perquè ja els estàvem treballant, aquests són els que afecten el sector forestal, que seria l'impost de la renda de les persones físiques, per tal d'impulsar les inversions a boscos privats, i l'impost del valor afegit, per tal d'afavorir l'ús de la biomassa forestal com a energia alternativa.

Hem potenciat el Centre de la Propietat Forestal, que en la seva condició d'òrgan desconcentrat de l'Administració i amb la presència i col·laboració dels titulars dels boscos privats de Catalunya, està fent una feina remarcable. Serveixin d'exemple els plans tècnics de gestió realitzats: l'any 92 es portaven 84 plans, l'any 97 estem força més amunt d'un miler.

Cal tenir en compte que el Departament, a part de córrer a compte amb les despeses del Centre de la Propietat Forestal, ha subvencionat la totalitat de redaccions de projectes de plans tècnics de gestió. Aquest és un apartat que pot semblar menor, però és força important, perquè, a més, els plans tècnics de gestió normalment comporten superfícies extenses als propietaris de boscos, als silvicultors, ja que normalment superen en escreix les cent hectàrees, i es troben propietats de 400, 800, etcètera, hectàrees.

La redacció del Pla tècnic significa de 3 a 5.000 pessetes per hectàrea. Hem incrementat, a la vegada, el nombre d'agrupacions de defensa forestal; 120 municipis més s'han integrat a les noves ADF, i hem donat seguretat jurídica a les relacions compravenda de fusta, mitjançant l'aprovació d'un contracte tipus.

També a través del Creaf, del Centre per a la Recerca i Aplicacions Forestals, s'han portat a terme nombroses actuacions de les quals solament ressaltaré l'acabament recent de l'inventari ecològic i forestal de Catalunya, una que, sens dubte, ens ajudarà a planificar i protegir els nostres boscos. En les zones d'alta muntanya es porta a terme un programa de protecció de capçaleres de riu, tendent a evitar l'erosió i prevenir efectes perniciosos dels aiguats, en què en aquests darrers anys s'han invertit quelcom més de 4.500 milions de pessetes. També han estat importants els ajuts en camins forestals i punts d'aigua, significant també al voltant de 1.500 milions de pessetes. I per últim, citaria el suport, tant econòmic com material, que el Departament ha aportat per a la realització del Centre Tecnològic Forestal del Solsonès.

Com deia al començament, tota aquesta feina, a vegades, queda emmascarada i diluïda davant de fets puntuals que criden notòriament l'atenció pública i que, a la vegada, tenen repercussions importants en el territori, sense cap mena de dubte. L'aplicació del Pla forestal s'ha vist distorsionada fortament pels incendis de l'any 94. Catalunya ha estat i és l'única comunitat autònoma que ha fet front a la totalitat de l'afectació del foc, bé que per poder-ho fer hem hagut d'estendre el pagament al llarg de diversos anys, i encara aquest any 98 tenim una afectació de 250 milions dels nostres pressupostos que es destinaran a pagar tots els expedients pendents. L'import total dels danys del foc en boscos –ho dic de memòria– em sembla que va ser de 1.478 milions de pessetes. Aquest fet ha provocat, sens dubte, que en prioritzar aquests ajuts no s'hagi pogut atendre la totalitat de les altres demandes. Finalment, en aquest apartat dedicat al món forestal, vull anunciar la voluntat del Departament, respecte al Centre de la Propietat Forestal, que actuï com una agència de boscos privats; i a tal efecte, en els passats pressupostos se'ls va dotar d'autonomia financera.

En el punt b parlaré de l'ampliació de les superfícies protegides a Catalunya. En aquest apartat voldria dir que mereix una especial atenció l'ampliació del Parc Nacional d'Aigüestortes, que ha crescut un 40%, i crec que és un bon exemple de canvi de mentalitat o d'estat d'ànim de la població afectada respecte als avantatges de potenciar la protecció del medi. També cal dir que, en aquest sentit, tot i que en aquest moment hi ha recursos presentats per diferents comunitats, vam aconseguir incloure el Parc Nacional d'Aigüestortes en la xarxa estatal. També s'ha ampliat el Parc Natural del Delta de l'Ebre en 64 hectàrees i s'ha adquirit l'illa de Sapinya, d'alt valor ecològic. En el Parc dels Aiguamolls de l'Empordà... Bé, en tot cas, com que crec que m'estic allargant, deixo per a posterior explicació totes les ampliacions d'aquest espai. Sí dir que, en l'aspecte de potenciar tot aquest àmbit d'utilització dels parcs com a element dinamitzador de les zones rurals, en el propi pressupost es va aprovar que poguessin disposar d'autonomia financera, i també en el debat de política general el nostre Grup va presentar la proposta de la creació d'una agència que gestionés tots els espais protegits de Catalunya.

Faria uns comentaris respecte a la caça i la pesca continental. Solament dir que, en aquest moment, les espècies cinegètiques han augmentat notablement a Catalunya; per exemple, en la caça major més d'un 40%... Serveixi d'exemple, per exemple, que la caça permesa en les reserves nacionals de caça, a Catalunya, l'any 92 va ser de 501 isards i que aquest any se n'han permès 931. Els estalvio citar totes les altres espècies, que seria molt prolix. En tot cas, dir que solament n'hi ha una sola, d'espècie que no s'ha recuperat, que és el conill.

Finalment, em referiré –no finalment, penúltimament– als ajuts agroambientals, i ho faré solament exposant-ho. La Unió Europea, com vostès saben, dóna ajuda a través dels seus programes a determinades produccions perquè es conreïn amb tècniques respectuoses amb el medi natural. En aquest cas, els programes actuals són el de l'avellana –que ja porta tres anys d'aplicació, o portarà tres anys–, el programa destinat a l'arròs i el programa destinat a l'agricultura ecològica. També fer incidència que s'ha promogut fortament el tema de la producció integrada, que pràcticament fa uns anys era absolutament desconegut, que, sense arribar al concepte d'agricultura ecològica, sí que té un mercat preferencial sobretot en l'àmbit europeu, i dir-los que ja aquest any s'han produït, per exemple, quasi 36.000 tones de fruita dolça, 6.000 de cítrics, etcètera. El Departament també ha assumit en aquest darrer període totes les competències en agricultura ecològica. Es van assumir les funcions de l'antic CRAE, Consejo Regulador de la Agricultura Ecológica, i es va crear el Consell Català de la Funció Agrària Ecològica. Només dir-los que, en aquest moment, tenim 341 operadors que actuen en més de 7.000 hectàrees. I ara sí, per finalitzar, dir-los que, a més, hem procurat donar suport tècnic als agricultors en aquest apartat. A través de l'elaboració i aprovació del codi de bones pràctiques agràries i del manual de purins d'utilització agrícola.

Voldria fer-los una brevíssima..., ja sé que m'estic allargant, però una brevíssima pinzellada del món pesquer. Entenc que aquest debat és un debat del conjunt del Departament. En el primer cas, parlaré del marc competencial. En agricultura, en el món agrari, hem aconseguit ampliar-lo força. He de dir que, en el món de la pesca, els resultats no han estat tan satisfactoris com voldríem. Abans, en l'apartat de traspassos, ja els he indicat els aspectes que en aquest moment estem treballant. En el món de la formació, s'ha creat l'Escola Nauticopesquera de Catalunya, i s'ha dotat conjuntament..., en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament, i ja porta funcionant dos cursos. Seguidament, em remetre a les dades: els títols professionals lliurats des que tenim les competències, que com vostès, si ho recorden, és des de l'any 85, han estat 8.411 –aquests són els professionals–; i els títols per a l'exercici de la nàutica d'esbarjo en aquest... –portem escassament un any–, 9.621. Aquests són els atorgats; els que s'han presentat, en aquest cas, han estat força més amplis, a examen. Jo espero que en el futur tothom els superi.

Passaria al capítol de modernització de la flota. En el període que comprèn aquest debat, s'ha ajudat a modernitzar 288 vaixells amb un import de 876 milions de

pessetes, i a la construcció de 171, amb un ajut de pràcticament 1.700 milions. Al punt d'els parlaré de la reducció de l'esforç pesquer. La mateixa modernització, que abans citava, i les noves tecnologies aplicades en pesca aconsellen l'aplicació de mesures per preservar la massa crítica necessària de recursos pesquers. Per mantenir la seva producció i garantir el futur al sector s'ha actuat en les següent línies: reducció de la flota, que ha significat..., o paralització definitiva de l'activitat pesquera. S'hi han acollit 46 vaixells amb un TRB de 2.261 i, pràcticament, 15.000 cavalls de potència. L'ajut, en aquest sentit, ha estat de 1.715 milions de pessetes. Algú pot pensar que és absurd..., ho dic perquè abans mencionava el que hem ajudat a refer o a modernitzar vaixells i a fer-ne de nous, i algú pot pensar que és absurd pagar per retirar vaixells quan es permet la nova construcció. Cal aclarir al respecte que, per a la construcció d'un nou vaixell cal aportar la baixa del mateix nombre de TRB i de cavallatge que el nou que es vol construir.

També hem actuat en la limitació de potència dels vaixells en la pesca –he de dir que hem estat la primera comunitat que ho hem portat a terme– i en la paralització temporal de la flota pesquera. La parada biològica, sense cap mena de dubte, és una de les millors eines per incrementar el nivell de captures posterior i mantenir el calador en bones condicions. Des de l'any 92 es vénen fent paralitzacions de la flota d'arrossegament a voluntat pròpia –vol dir que no totes les demarcacions s'hi acullen–, i també, de forma molt limitada la d'encerclament. Aquest darrer any, atenent la voluntat del sector i l'acord que emanava d'aquesta cambra, s'ha realitzat la parada de tota la flota de cèrcol. L'import esmerçat en el període examinat per les parades ha significat pràcticament 1.500 milions de pessetes. La voluntat del Departament és aconseguir que la parada temporal sigui seguida per totes les demarcacions catalanes, i per a aquest objecte estem treballant.

Hem fet un condicionament de la franja costanera. S'han condicionat dotze esculls artificials i enguany n'hi instal·larem dos més, un al Maresme i un altre al delta de l'Ebre. Conjuntament amb totes aquestes activitats, en el control de no excessiu ús de la pesca, s'ha fet un seguiment exhaustiu, un control exhaustiu de les talles permeses, per tal de no propiciar un ús inadequat de la pesca. També en aquest període s'han construït noves dàrsenes. En aquest cas, la majoria corresponen a Política Territorial. Exactament s'han construït les de Llançà a Mataró; s'estan acabant en aquest moment, Masnou i Torredembarra. Però també dir-los que el Departament d'Agricultura n'ha construït una que està especialitzada en temes d'aqüicultura i cultius marins, situada exactament a l'illa de Mar.

Aquesta pràctica s'ha completat amb la modernització –que ja no la cito, perquè crec que han estat totes– de la pràctica totalitat de les llotges pesqueres. Bé, de totes les que eren competència de la Generalitat de Catalunya, perquè, com vostès saben n'hi ha dues, que són Barcelona i Tarragona, que no estaven en aquest àmbit. Altres actuacions portades a terme han estat, evidentment, el suport a les confraries, a la Federació i als projectes de comercialització. Sí que vull manifestar-los

que, en aquest moment tenim una preocupació, i és que el nivell de captures es ve mantenint –i si vostès volen, després volen veure les estadístiques– es ve mantenint amb petites variacions d'un any a l'altre, però ens fa por que en qualsevol moment es pogués propiciar una davallada. Evidentment, les noves tecnologies i la capacitat de treball que tenen els actuals vaixells és molt superior als anteriors, i tot que anem reduint el nombre de vaixells que surten a la pesca, la veritat és que la seva capacitat de captura va augmentant. Pel mateix, en aquest moment hem iniciat un seguit d'encontres de reflexió, per propiciar l'actitud responsable del sector, a la vegada que formular propostes consensuades per aconseguir millorar l'hàbitat marí.

També dir-los que en el sector de l'aqüicultura..., és un sector que, a poc a poc, a Catalunya es va consolidant. Nosaltres creiem que té un gran futur. Cal recordar, al respecte, que a Catalunya només aportem a través de la pesca el 23% del peix que consumim. Pel mateix, l'aqüicultura el futur que té és immens. I dir-los solament que en aquest període referència s'ha incrementat el volum de facturació en un 76%. S'ha aprovat, recentment, la creació del Centre de Referència en Aqüicultura, que juntament amb el Centre Nacional d'Aqüicultura a Sant Carles de la Ràpita, ha de permetre la consolidació i potenciació del sector.

Bé, amb aquest apartat, jo tancaria tots els elements que pertanyen al seguiment del Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya i passaria a analitzar breument altres aspectes que afecten la nostra activitat. Començaria per les cambres agràries. Crec que ha estat d'importància rellevant tot el procés d'assumpció de competències i el fet de convocar eleccions al camp i el traspàs del patrimoni d'aquestes. Respecte a les eleccions, només vull recordar la promptitud de l'aplicació de les competències i l'aprovació de la llei que va permetre que es portessin a terme, el 27 de novembre de l'any 94. Cal citar que només dues comunitats, en aquest moment Aragó i Castella i Lleó, han portat a terme aquesta actuació, i ambdues ho han fet l'any 97. A casa nostra preveiem les segones eleccions al camp, bé per a finals d'aquest any o primers del 99, però si –vull ratificar-ho– sempre complint el termini del calendari electoral marcat per la llei.

El traspàs de patrimoni ha estat força laboriós, per diferents raons: la seva dispersió en el territori, l'escàs o, pel contrari, elevat valor d'aquest i la utilització que molt d'ell tenia a través de cooperatives, SAT o empreses. En aquests moments, de les 214 cambres amb patrimoni, els he de dir que ja estan pràcticament regularitzades. La condició que posa el Departament per a la cessió dels béns patrimonials és que vagin destinats a usos o finalitats agràries. El resum dels traspassos ha estat el següent: 90 patrimonis han anat a ajuntaments, 65 a cooperatives, 30 a agrupacions de defensa forestal, SAT, fundacions, parròquies, etcètera; 12 resten pendents de cessió, però estan en tràmit, i 17 vénen destinats a fons comú. Respecte a aquest últim, el Departament proposa que les organitzacions professionals i la Federació de Cooperatives formin una fundació per administrar-lo.

Finalment, en aquest tema vull manifestar el nostre suport i voluntat compartida que el caràcter bàsic de la Llei de cambres agràries sigui derogat, proposta presentada al Congrés dels Diputats pel Grup Basc, postura lògica atenent que totes les estructures i competències de cambres agràries han estat traspassades a les comunitats autònomes i a la totalitat d'elles han deixat de tenir les funcions que l'esmentada Llei regula. Després de quatre anys de funcionament es veu clarament que la postura lògica seria dissoldre-les i anar cap a un sistema de representativitat al camp sense necessitat d'utilitzar-les com a excusa.

Sóc conscient que queden alguns temes, però espero que en el desenvolupament d'aquest debat hi podrem fer referència.

Finalment, voldria explicar la tasca que hem portat a terme en la modernització del Departament. Els deixaré de banda totes les modificacions estructurals, perquè sospito que no seria precisament el més apreciat per vostès i jo abusaria de la seva confiança, però sí dir-los el següent: a tall d'exemple, el 31 de desembre de l'any 92 treballaven en el Departament d'Agricultura 2.222 persones; al llarg dels últims anys, com els he dit, han estat traspassades 485 persones; això faria que ara fós-sim 2.707, en canvi en aquest moment la plantilla del Departament és de 2.423, és a dir, 284 persones menys.

Dir-los, en canvi, que el nombre d'expedients tramitats ha sofert un canvi espectacular i que quasi estic segur que els sorprendrà. L'any 1992 el Departament gestionava 183.578 expedients; l'any 97 hem gestionat 428.056 expedients, vol dir un increment del 234%, cosa lògica si abans els deia que només l'assumpció de competències del Senpa significava un increment de més de 100.000 expedients.

La majoria d'unitats del Departament han vist multiplicada per tres la seva feina. Per citar exemples, hem tingut 452 recursos administratius o hem publicat cinc lleis, hem fet 109 decrets, etcètera. Per cert, dels recursos, he de dir que el 75% de les sentències han estat favorables a nosaltres.

Estem atenent totes les peticions i consultes, s'ha creat un telèfon d'informació, s'envia una revista a 30.000 empreses agràries, estem a Internet i diàriament –i vull ressaltar-ho– s'elabora un informe amb les dades respecte a perill de gelades i tractaments fitosanitaris que es donen a conèixer a través del servei de teletext.

Evidentment, i des d'aquesta tribuna vull agrair-ho al nostre personal per l'excel·lent disposició que ha tingut, i sobretot les persones que s'han incorporat al llarg d'aquests anys, que d'una manera senzilla i eficaç col·laboren a poder portar tota aquesta tasca a terme.

Els faré una breu valoració del sector agrari. Aquesta valoració i les propostes de futur envers el mateix les vull fer estrictament amb una valoració neutra i amb les dades a la mà, sense cap cofoisme i coneixent per endavant que qualsevol xifra generalitzada comporta excepcions i hi ha sectors o col·lectius que no hi surten reflectits perquè la seva situació no obeeix l'índex general, però si ho volem mesurar cal aplicar una mitja-

na de dades i de ben segur que ens farem una idea global força aproximada.

Fins l'any 93 continua la davallada que abans els mencionava en l'ocupació agrària i a partir d'aquest any s'inicia una lenta recuperació, que fent la mitjana dels últims anys seria d'un 8,7. I avui llegia als diaris, deien: «Des de l'any 85 s'ha perdut un 25% de l'ocupació agrària», i és cert, és cert, però el que també cal dir és que des de l'any 93 cap aquí hem recuperat un 8,7%, tot i reconèixer que aquest últim any hi ha hagut un lleuger descens, un 0,4, cosa lògica tenint en compte que no ha estat precisament un bon any agrari.

Pel mateix, crec que podem afirmar que a Catalunya han finalitzat les grans davallades de l'ocupació al camp i que en aquests moments l'ocupació ocupada és estable, que significa una mica més del 3% de l'ocupació total, *ratio* molt comuna en països europeus amb unes condicions similars a les nostres.

La renda agrària per ocupat l'any 91 es situava en un 1.903.000 pessetes; la de l'any passat, tot i que –com he dit abans– ha estat un any difícil, s'ha situat en 3.174.000 pessetes. Evidentment, hi influeixen les ajudes comunitàries, però l'increment és força significatiu –i ho vull posar de relleu–, tenint en compte l'escàs creixement, i algun any fins i tot negatiu, de l'índex de preus percebuts agraris. Per exemple, aquest any l'índex de preus percebuts agraris està pràcticament a la meitat de l'índex de preus al consum.

Junt amb altres paràmetres, com les inversions realitzades pel sector, l'increment de les exportacions, el creixement de la superfície mitjana per explotació, que personalment jo valoro especialment –cal recordar que quan ens vam incorporar a la Comunitat Econòmica Europea, el que se'n diu ara Unió Europea, teníem una mitjana de 8,9 hectàrees per explotació i l'any passat ja estàvem a 15,5, atansant-nos molt a la mitjana europea, que està a 16,5–, ens demostren que el sector agrari..., podria posar moltíssims altres paràmetres, però segur que en el transcurs del debat en tindrem ocasió, però totes aquestes dades ens demostren que el sector agrari ha superat bé la incorporació al mercat europeu, podent competir adequadament en la majoria de sectors, mantenint l'ocupació actual amb poques variacions. Evidentment, i això també cal dir-ho, cal continuar fent esforços en alguns sectors o territoris, perquè tenen majors dificultats.

La valoració global és que hi ha hagut una franca millora de comportament del sector, sabent-se adaptar als nous canvis i que les perspectives de futur, amb els números corresponents –i avui en surt algun al diari, com poden ser les modificacions de l'OCM o l'Agenda 2000–, tot i aquests núvols, la perspectiva és d'un horitzó obert al futur, sobretot –i això sí que vull dir-ho– si som capaços d'assumir encara més els reptes de futur que ja són actualment les línies d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya respecte al sector agrari i pesquer.

Quins són aquests reptes? Primer, continuar augmentant la competitivitat. Hem de reduir costos de la producció, hem d'anar cap a una qualitat integral i, sobretot, i el més important, cosa que a la nostra agricultura

força vegades li costa, és aconseguir una massa crítica prou important en la producció com en la comercialització, precisament, per aconseguir aquesta competitivitat.

Segona, participació del sector primari en els processos posteriors a la producció. Hi ha una dada que és molt explícita en aquest sentit: el PIB agrari, segons les condicions meteorològiques de l'any, es mou entre el 2,8 al 3,2%, els anys bons ens atensem als 3, els anys dolents ens atensem una mica avall. Molt bé, el PIB de la indústria agroalimentària és del 9%. Què vol dir, això? D'una forma molt clara, si volem augmentar les nostres rendes, a part de millorar la competitivitat en la producció, és necessari que el sector es plantegi cada vegada més seriosament la participació en processos posteriors. I això a Catalunya és especialment possible, donat que, com els he dit abans, el 80% de la producció primària en el sector agrari està en mans de les cooperatives.

Fem un esforç important en els sistemes de producció respectuosos amb el medi natural –aquí no els faré cap valoració, crec que l'enunciat és prou explícit.

El quart seria adaptar la nostra mentalitat al concepte de desenvolupament rural englobat. Tot i que tot sovint en parlem, la veritat és que ens costa a casa nostra i el que és molt clar és que després de l'aprovació del manifest de Cork i de la política que en aquest moment està perfilant la Unió Europea, aquest és el camí que hem de seguir. Per això mateix, a casa nostra hem d'agafar en un sol paquet, i tractar-ho com a tal, agricultura, ramaderia, silvicultura, serveis i paisatge, i quan dic «paisatge» no com una cosa pintoresca, sinó com el marc referencial de l'actuació.

I, finalment, l'adequada defensa dels nostres interessos. En aquest moment és especialment important fer-ho, amb contundència, aportant les dades necessàries i defensant amb fermesa els nostres postulats. Especialment urgent és l'aprovació de l'Organització Comuna Mercat de l'Oli; avui veig que en surten notícies, i he de dir-los que no plauen a la persona que us està parlant. I una propera que es perfila, que és la del vi. I sens dubte, i aquesta sí que és la més important, fer valdre les nostres propostes respecte al denominat paquet Santer o l'Agenda 2000, que condicionarà l'entrada al nou segle XXI fins ben avançada la dècada.

Cal dir-los que tots aquests objectius no es podran tirar endavant sense la coparticipació i responsabilitat de tots plegats. El meu desig és tenir l'encert de fer-ho adequadament i trobar la col·laboració necessària d'institucions i persones per aconseguir-ho.

Moltes gràcies, senyores i senyores diputats, per la seva atenta atenció, els agraeixo cordialment aquest interès, demanant que si he estat excessivament llarg em donin la comprensió necessària a la meua voluntat de transmetre'ls el màxim d'informació possible.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

La sessió continuarà a les quatre d'aquesta tarda.

Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Vintró i Castells i Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre de les intervencions, d'acord amb els acords de la Junta de Portaveus, serà de major a menor, per un temps límit, per a cada grup, de trenta minuts. Correspon el primer lloc al Grup Socialista, i té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, permetin-me que les meves primeres paraules siguin per expressar un doble sentiment, una doble emoció: d'una part, de complaença i de satisfacció per la realització del debat, un debat que hem estat esperant durant molt de temps, i que concita l'interès i les expectatives del món pagès català, i, d'una altra, de decepció per l'absència del Govern, per l'absència del president i per la poca..., nulla cobertura, diria jo, dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat de Catalunya en aquest debat. Si els problemes de la pagesia no interessen el Grup de la majoria més que pel que es veu, interessen pocs. Malgrat hi hagin pocs pagesos, els pagesos cuiden el territori de Catalunya i compleixen aquella vella i doble important funció, de produir aliments i de cuidar el territori.

Disposo només de mitja hora per a la meua intervenció i, per tant, vostès comprendran que se'm fa difícil doblar absolutament la intervenció del conseller, que ha gastat dues hores. No parlaré, per tant, i en conseqüència, del món de la pesca, perquè hi han comissions específiques en aquest Parlament dedicades al tema, i en qualsevol altre moment, a través d'una interpellació, o de diverses interpellacions, podem produir la discussió, que jo no produiré avui. Tampoc insistiré en les dades estadístiques que ens ha aportat avui el conseller: són dades estadístiques contingudes en els llibres d'estadística, que tots coneixem, que tots tenim si més no la possibilitat de conèixer, i que, per tant, em puc permetre evitar repetir-les. Parlaré, per tant, més que de les xifres de les tendències, i penso que això és suficient per abordar la discussió.

Ara fa sis anys, el maig del 92, vaig tenir ocasió d'intervindre, de participar, també, en l'anterior debat de política agrària..., de fet, l'únic debat de política agrària que s'ha realitzat fins ara. Aquell debat, sol·licitat pel Govern, i en l'època del conseller Vallvé, va acabar amb una resolució molt important per la qual aquest Parlament manifestava que l'explotació famili-

ar agrària ha estat tradicionalment, i continua essent, el nervi del món rural català i la base del sector primari, i que, per tant, la defensa, la promoció i el desenvolupament d'aquest tipus d'explotació han de constituir l'objectiu prioritari del Govern de la Generalitat en aquest àmbit. Poc després, el conseller Vallvé va cessar i va ser nomenat conseller d'Agricultura el conseller Francesc Xavier Marimon, que encara continua en el càrrec. Es tracta, per tant, de verificar si la gestió del conseller Marimon i del seu equip ha contribuït a aquell mandat que va atorgar el Parlament l'any 92 i de la qual, per tant, sis anys després, no solament és legítim, sinó que és necessari procedir-ne a l'examen, a l'avaluació, que és el que els grups de l'oposició hem manifestat que volíem fer a través de la petició de convocatòria d'aquest debat, que finalment es produeix.

De la gestió del conseller Marimon i del seu equip, jo crec que podem destacar-ne aspectes positius i aspectes negatius. Al Grup Socialista mai li ha dolgut, durant aquests sis anys, posar-se al costat de l'Administració en els moments en què ha sigut necessari, oferir la seva col·laboració quan calia i aplaudir les vegades que s'ha encertat. Amb la legitimitat que això atorga, ens sentim en l'obligació de ser crítics quan ens cal ser crítics.

La primera característica que destaca del període del mandat del conseller Marimon és una altíssima conflictivitat. Durant tot aquest temps –i diria que, de llavors cap aquí, d'una manera cada vegada més important i més creixent–, els grups en el carrer, però també els grups que han comparegut en el Parlament, a la Comissió d'Agricultura, en nombrosíssimes ocasions, cada vegada han coincidit més a destacar –i la darrera la setmana passada mateix, amb la Federació d'Associacions Productores de l'Oví i del Cabrum de Catalunya–, que l'Administració de la Generalitat –el DARP, en aquest cas– era més un inconvenient que un aliat per als sectors productius. Això ho hem sentit a dir durant aquests anys en nombrosíssimes ocasions: ens ho han dit les organitzacions agràries, ens ho ha dit en ocasions la Federació de Cooperatives i les cooperatives agràries de Catalunya, ens ho han dit les confraries de pescadors, ens ho han dit les diverses federacions de productors, la darrera de les quals és aquesta... Totes aquestes organitzacions, és a dir, el món agrari català, menteix? Crítica per criticar? No tenen cap raó per a mostrar-se crítics com han fet fins ara? La realitat és que ens han dit, i nosaltres ho sabem bé, perquè representem també el territori, que les coses no van tan bé com el conseller Marimon pintava aquest matí.

Certament, de llavors a ara, durant aquests sis anys, han canviat algunes circumstàncies. Catalunya s'ha integrat plenament a la política agrària comunitària: han desaparegut els períodes transitoris i regeix ja de ple, per a Catalunya, en els aspectes positius i en els aspectes negatius, la política agrària comunitària. En els aspectes positius i en els aspectes negatius, ho repeteixo, perquè, efectivament, com a conseqüència de la política agrària comunitària, a Catalunya li arriba un volum tan important de subvencions com el que ens apuntava aquest matí el conseller Marimon –que al final signifiquen el 20% del que ell anomena renda agrària–, i aquest seria l'aspecte positiu, però això implica un as-

pecte negatiu, que és l'elevadíssima dependència de l'agricultura catalana de les subvencions comunitàries. I, per tant, aquella resolució, aprovada fa sis anys, entraria plenament en qüestió. Hem posat les estructures agràries catalanes en condició de sobreviure i de superar positivament una reforma de la política agrària comunitària que pogués implicar la desaparició de les subvencions, tal com les coneixem fins ara? I la nostra resposta a aquesta pregunta és un dubte, un interrogant, enorme.

Segona circumstància que ha canviat: l'Administració de la Generalitat ha assumit, efectivament, la plenitud de les competències en matèria de política agrària; gestiona un volum molt important de recursos, a través d'un nombre –importantíssim, també– de línies d'ajuda. Moltes d'aquestes línies d'ajuda són línies d'ajuda cofinançades: vol dir que si la Generalitat no imposa recursos, no s'arrosseguen, en conseqüència, els recursos que hi posaria l'Administració central i tampoc, i en conseqüència, els recursos que hi aportaria la Unió Europea. I aquest matí, sobre aquesta qüestió, el conseller Marimon hi ha passat francament de pressa.

Una tercera circumstància que s'ha produït durant el mandat del conseller Marimon: hi han hagut eleccions a cambres agràries, certament, i això ha permès mesurar la representativitat del camp. I, efectivament, una organització sindical –la Unió de Pagesos, en aquest cas– va obtenir un 70% de la representació. Quan el president de la Generalitat i els membres del Govern, i tots plegats, parlem de la necessitat d'escoltar la societat civil, una organització que la representa en un ordre de magnitud del 70%, representa la societat civil agrària o no? Doncs és evident que sí. Però també és evident que el conseller Marimon i el seu equip en el Departament d'Agricultura no han sabut trobar els mecanismes perquè aquest diàleg amb una organització tan representativa com aquesta fos tan fluid com havia de ser-ho per a poder realitzar les polítiques de concertació, necessàries inevitablement si volem superar, com cal superar, doncs, la nostra situació agrària i ramadera en el conjunt de la Unió Europea. No hi ha hagut aquest enteniment, no hi ha hagut aquesta capacitat ni aquesta voluntat d'entesa per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i això s'ha fet notar molt negativament durant tot el temps.

El fet que estiguem tan plenament immersos en una política agrària comunitària, senyor conseller, no ens ha de fer perdre de vista la necessitat que tenim de mantenir una política pròpia.

No serà, efectivament, una política de preus, perquè aquesta és una competència que toca de ple les instàncies comunitàries europees, però sí, naturalment, una política d'estructures que ajudi a posar les nostres estructures en les degudes condicions. Ho hem fet, això? Nosaltres creiem que no. Hem parlat sovint, a les comissions d'agricultura, i aquí, en el mateix Ple, que Catalunya té realitats territorials diverses; en unes zones de Catalunya l'agricultura té, d'entrada, més possibilitats que en unes altres. Aquestes altres zones les hem anomenat «zones desfavorides» o de muntanya, i de les zones inicialment més productives, hem convingut que n'hi havien unes d'especialment sensibles, que

eren zones periurbanes. Hem sabut diferenciar polítiques per a les zones territorials més essencialment productives, per a les zones periurbanes, i per a les zones deprimides o de muntanya? Nosaltres creiem que no en la mesura que caldria, després de verificar el problema. Sectors productius; entre els diversos sectors productius de l'agricultura i de la ramaderia de Catalunya, n'hi han de diversos; alguns d'ells tenen una importància de caràcter estratègic de primera magnitud.

Per exemple, el sector del porcí, pel que representa dintre de la producció final agrària. Què ha passat, amb el sector del porcí, conseller Marimon? N'hem parlat, certament, aquí, en el Ple, en algunes ocasions, a través d'interpellacions que hi han hagut. Què ha passat, en el sector del porcí, que vostè no ha sabut cuidar-lo com calia perquè continués essent aquell sector punter que havíem de tenir? Aquells plans sectorials dels quals vam parlar en un començament per a les diverses produccions, els hem mantingut al dia, els hem sabut fer operatius, i n'hem tret tots els rendiments que calia? Doncs, és evident que no.

D'explotacions agràries, a Catalunya, n'hi han de molt diverses i diferents, però en alguna cosa coincidim tots: en general, la majoria de les explotacions agràries de Catalunya té una grandària insuficient, perquè, si no són ajudades, puguin sobreviure, puguin assentar-se, puguin consolidar-se i puguin continuar funcionant. Hem sabut establir mecanismes de suport a l'empresa familiar agrària, d'acord amb aquell mandat que va establir el Parlament de Catalunya ara fa sis anys? Nosaltres creiem que no, i que, a l'hora de la veritat, la seva política d'estructures s'ha limitat a administrar els fons que li han arribat de la Unió Europea i ha estat incapaç, precisament, de diferenciar les necessitats que aquell Pla director de política agrària i pesquera, que vostè citava aquest matí, i que va rebre el nostre consens el mes de novembre del 93 –apuntava.

No ha sabut, o no ha volgut –vostè no ha sabut o no ha volgut– establir polítiques diverses per a aquestes diverses necessitats que tenia el territori de Catalunya, que tenia la pagesia de Catalunya. No ha sabut respondre al repte que requeria establir polítiques necessàries per a les diverses zones i per als diversos sectors. Ha fet una política, en general, d'administració dels recursos; moltes vegades, ni tan sols d'administració dels recursos: de simple oficina de tràmit dels recursos que arribaven d'Europa, però no ha sabut establir polítiques que ajudessin a assentar les estructures en les zones més febles, o les estructures més febles, en benefici de la pagesia de Catalunya i en benefici, en definitiva, de l'equilibri territorial de Catalunya.

Política d'estructures. Té uns instruments per a realitzar-se. Vostè en parlava aquest matí: els plans de millora, per exemple. O la incorporació de joves. Per què no deia vostè, aquest matí, que ha tingut retinguts en els calaixos del Departament 2.235 expedients durant dos anys, als quals no ha donat curs, i que al cap de dos anys de tenir-los retinguts, vostè ha comunicat als pagesos que no faria l'aportació a la qual vostè estava obligat i que, per tant, els obligava, un cop ja feta la inversió, a finançar-se d'una manera diferent de la prevista?

Nosaltres hem rebut moltes cartes de ciutadans molt emprenyats –permeti'm l'expressió– per aquest engany. És un engany. És una estafa. I volem que sàpiguen des d'aquí, des d'ara mateix, que el Grup Socialista recolza totes les iniciatives d'exigència d'aportació d'aquests recursos en tots els casos en què han comparegut davant els tribunals per a fer-los efectius, perquè se'ls havia ofert unes determinades condicions i, a l'hora de la veritat, vostès no han satisfet aquests compromisos. Això afecta 1.550 expedients de plans de millora i 785 expedients d'incorporació de joves, i vostè, després, diu: «és que en aquest moment no se'ns incorporen joves en la quantitat que caldria...» I vostè tampoc els ho posa gens fàcil perquè ho facin! I quan ho intenten, fixi's, ens han de dir –igual que ens deia l'altre dia l'associació del cabrum i de l'oví– que se senten enganyats, que se senten estafats per una administració que no respecta el seus propis compromisos.

Per tant, en aquesta matèria, senyor conseller, nosaltres no podem de cap de les maneres passar-hi –com hi ha passat vostè aquest matí– pel damunt, de puntetes. Constatem aquí que han rebut un mal tracte, que és un plantejament inadequat i que caldria fer alguna cosa per a recuperar el sentit lògic de les coses, que és el compliment dels compromisos.

Exactament el mateix en el tema de les zones desfavorides i de muntanya. Vostè ens ha dit: «existeix una indemnització compensatòria de muntanya, que és un instrument de complement de renda»; cert. I ens ha dit: «i està en una mitjana d'uns 400 milions». Escolti, perquè no els deia, vostè, aquí, al conjunt del Parlament –i, per tant, a l'opinió pública–, que Catalunya és una de les poquíssimes comunitats autònomes de tot Espanya que no complementa les ICM comunitàries? Perquè no els ho deia, que els pàgaments de la zona de muntanya de l'Aragó reben una indemnització compensatòria de muntanya per viure en zones desfavorides i de muntanya més alta que la que reben els nostres pàgaments, simplement, perquè Aragó hi posa recursos i vostè no?

Vostè ens ha dit: «Hi han diners per a les ICM.» Són els diners que arriben de fora, vostè no hi posa ni un duro per complementar les ICM i, per tant, aquell tracte diferencial que li apuntava al començament, de necessitat de complementar rendes, perquè ens interessa que els pàgaments es quedin en les zones desfavorides i de muntanya, resulta que vostè no ho fa.

Tema de cooperatives i pla de reestructuració i tema de transformació i comercialització de productes. M'obliga el temps: dir-li, simplement, que ens felicitem que vostè, ara, en vigílies del debat, anunciï a l'opinió pública que es treu un as de la màniga, com va dir l'altre dia a Lleida, i anuncia que hi afegeix 1.800 milions. Doncs, escolti'm, li haurem de convocar un debat cada quinze dies perquè ho vagi fent així. Molt bé els 1.800 milions: són insuficients; molt bé que posi 1.800 milions en el pla de reestructuració de cooperatives, perquè cal continuar el pla, cal mantenir i reforçar el pla, sense cap tipus de dubte, i cal, segurament, fer les coses d'una altra manera.

Durant el seu mandat han desaparegut importantíssimes cooperatives després d'abocar-hi molts diners. Per exemple: Copirineo; per exemple, Balaguer; per exemple, Isona. En alguna d'aquestes –per exemple, Copirineo–, passant-hi també de puntetes pel damunt, sense exigir les mínimes responsabilitats que requeria una mala gestió. És clar, en aquest cas, una mala gestió realitzada per persones molt properes –no solament molt properes, sinó plenament identificades amb el seu partit–, que fan que, a l'hora de la veritat, l'exigència de responsabilitats, fins i tot dels recursos donats, no es produeixi.

Han desaparegut importants cooperatives; hi han altres importants cooperatives en situació molt complicada. Sàpiga que tindrà el nostre suport per totes aquelles operacions singulars que vostè vulgui plantejar per a salvar-les, si són plantejaments assenyalats. Em penso que, en algun cas específic, li consta aquest suport. Li mantindrem aquest suport, i el que li preguem és que mantingui el Pla de reestructuració, que el potenciï, i que, efectivament, serveixi, el pla, per a simplificar el mapa cooperatiu de Catalunya, per fer-lo més operatiu, i per fer-lo més fort.

Investigació més desenvolupament, recerca, formació i assessorament, molt bé tot el que faci. L'IRTA –li ho hem dit diverses vegades en la discussió dels pressupostos– queda curt de pressupostos. Hi ha altres problemes sobre l'IRTA que en una Comissió d'Agricultura a la qual alludia vostè aquest matí es van començar a insinuar. Què ha de fer, l'IRTA? Ha de fer recerca pura? Ha de dedicar-se més al terreny de l'aplicació? És un debat que vam iniciar, que ha de continuar. En qualsevol cas, tot allò que es faci per a potenciar l'IRTA ens semblarà bé. Produccions de qualitat? Oi tant! Però, escolti, el que vostè ens deia avui, i ha dedicat una bona estona a publicitar-ho, que és la promoció de l'Oleastrum, és la negació..., precisament l'Oleastrum és la negació del valor de les denominacions d'origen, perquè és un oli resultat de la barreja d'olis amb denominacions d'origen precedents. Per a què serveixen, doncs, les denominacions d'origen, si després ens hem de dedicar a gastar els esforços que gastem per promocionar un producte que no respecta les mateixes denominacions d'origen com a instruments de qualificació de qualitat?

El mateix podríem dir-li dels Vins de Catalunya. Nosaltres tenim les nostres reserves respecte a la qualificació que vostè apunta i que fa temps que proposa, de Vins de Catalunya. Ens agradaria discutir-ne molt més abans que doni un pas irremediable en aquest sentit. Sabem la preocupació que té el sector; sàpiga la preocupació que tenim nosaltres mateixos.

Tema de regadius: tot el que faci en regadius estarà ben fet. Fem poc. Hem fet revestiment de canals?, molt bé, i del Segarra-Garrigues, què?, senyor conseller. Quants anys més haurem de parlar del Segarra-Garrigues? O quants anys més haurem de parlar del Xerta-Sénia? I, si «m'apura», senyor conseller, li tomaré a dir que és un cert trencament de les regles del joc que aquest Parlament li hagi fet notar tantíssimes vegades que l'article 26 de la Llei d'infraestructures hidràuliques és un inconvenient molt fort perquè es pugui produir amb

tota normalitat la promoció i el foment dels regadius en la mesura que caldria, i que, quan a vostè li convé, es trenca aquest article, com es posa en evidència en una resposta parlamentària, en allò que afecta els recs de suport de les Garrigues. Si per als recs de suport de les Garrigues podem trencar el mandat tàcit de l'article 26 de la Llei d'infraestructures hidràuliques –que obliga a una aportació del 30% als pagesos, i vostè, en certa manera, els accepta una aportació en espècia a costa de les seves pròpies realitzacions de portar l'aigua a les finques–, ens ho hauríem de plantejar també en els altres casos. Sàpiga que si volgués modificar l'article 26 de la Llei d'infraestructures hidràuliques nosaltres hi estaríem absolutament d'acord.

Però tant d'esforç com en el revestiment de canals i en la construcció de canals s'hauria de realitzar en una altra cosa, que és en l'aplicació de noves tecnologies i de nous sistemes de regadiu que permetessin anar estalviant aigua de l'aigua a manta que en aquests moments s'utilitza.

Sanitat vegetal i animal. Miri, senyor conseller, vostè, aquest matí, per no citar la pesta, ha utilitzat l'eufemisme de la PPC; doncs, escolti, un milió de porcs sacrificats i 20.000 milions de costos bé obliguen, almenys, a citar i a deixar constància que Catalunya, la ramaderia catalana i un dels seus sectors estratègics principals pateixen un problema gravíssim, gravíssim, que és la situació de pesta. I per complicar-ho encara més tot, després que vostès es pengessin totes les medalles imaginables –davant de la televisió, per descomptat– arrencant les estaques i els cartells de les zones de protecció i de seguretat, anunciant a bombo i platerets que el tema estava resolt i estava solucionat, li rebrota, li revifa la situació de pesta porcina a les terres de Lleida, i s'inicia de nou aquesta cursa –que veurem on ens condueix– d'aquella catàstrofe que vam viure, segurament, a una tragèdia.

Escolti'm, un milió de porcs sacrificats, amb tots els problemes que això representa, és molt com perquè vostè no hi hagi dedicat, aquest matí, ni un minut. Jo penso que el Departament hauria d'assumir, almenys, l'eventualitat que no hagi fet les coses del tot bé. A la premsa d'abans-d'ahir, de Lleida, hi ha un article del president del Col·legi de Veterinaris de Lleida que constitueix una veritable censura a la pràctica i actuació del Departament d'Agricultura; Departament d'Agricultura que ha nomenat responsable del combat contra les malalties, contra les epizooties, un delegat d'agricultura que no podia ser-ho, que l'han cessat perquè no podia ser delegat d'Agricultura, i, perquè tinguéssim una solució –personal, s'entén–, l'han nomenat per a un càrrec tècnic quan no té cap de les qualificacions necessàries per a fer-ho.

Poso com a evidència d'aquesta irresponsabilitat el mateix article del president del Col·legi de Veterinaris de Lleida, que deixa clara constància –és una persona individualment considerada més propera a vostès que a nosaltres– que això constitueix una irresponsabilitat absoluta, manifesta, i no només això, sinó l'alegria amb què vostès han plantejat tot això, i, per tant, l'alegria amb què vostès han plantejat el combat contra la situ-

ació de pesta que ara els ha portat a la situació que els ha portat.

Aquesta setmana passada escoltàvem la Federació de Productors del Sector de l'Oví i del Cabrum que ens deien, aquí, al Parlament, que el seu sector està greument afectat per brucel·losi –que la brucel·losi és una malaltia perillosa també per a les persones; que estan rebent un mal tracte extraordinari del Departament...–, no insisteixo més en el mal tracte: l'acta de la Comissió d'Agricultura en deixa una clara constància i, per tant, vostè mateix ho veurà–, o la tuberculosi del sector vacum, o la flavescència daurada de la vinya, o la mosca de l'olivera, o les malalties dels cítrics. Escolti'm, tot això no suggereix que es redueixin les partides de sanitat animal i vegetal, com vostè ha vingut reduint fins ara en els darrers anys. Ens sembla una greu irresponsabilitat que no s'hauria d'haver produït.

Medi natural: molt bé tot el que es faci. Prevenció d'incendis: perfecte. En quants quilòmetres hem actuat, dels 6.000 quilòmetres de camins forestals que existeixen? En la quarta part? Doncs, ens hem quedat molt curts! Quants boscos hem netejat i tenim en condicions?, no per fer gestió forestal, sinó també per prevenir incendis en la lògica que vostè ha apuntat. Quants n'hem arreglat? N'hem arreglat la meitat, la tercera part, la quarta part, la dècima part, quants? No hem arreglat re, perquè els boscos de Catalunya estan fets una porqueria, començant per la processonària, que afecta més de dues-centes mil hectàrees de Catalunya i que vostè, en una resposta parlamentària, ens ha dit que les sulfaten a raó de quatre mil hectàrees l'any, fins a la situació de brutícia en què estan els boscos de Catalunya per a fer front als riscos que s'acosten el proper estiu, com qualsevol altre estiu.

Tema del Parc Nacional d'Aigüestortes. Escolti'm, tema Aigüestortes: de fet, és una reversió de competències. El fet d'incloure'l ara en la xarxa estatal de parcs nacionals, de fet significa una certa reversió de competències; és la constatació que vostès no han sabut dedicar-hi els recursos ni l'atenció que mereixia el Parc d'Aigüestortes, i que en aquest moment demanen a l'Administració central que l'inclogui de nou en l'estructura de parcs, perquè vostès no hi han dedicat lo que calia.

Tema Medi Natural, un apunt més encara. Senyor conseller, nosaltres no estem d'acord, diferentment a vostè, amb aquesta proposta dels municipis de muntanya d'establir una taxa per a l'accés als boscos comunals; no hi estem d'acord. I deixem constància aquí, des d'aquesta tribuna, que aquest problema es planteja perquè els ajuntaments de muntanya, lògicament, constaten que no tenen els recursos necessaris per a fer front al manteniment dels boscos en les condicions que caldria; però no els tenen perquè vostès no els els donen, perquè la responsabilitat de l'atenció, de la cura dels boscos, de la silvicultura, de l'atenció a la natura i del manteniment i de la gestió del medi natural, naturalment, és de vostès.

Fons europeus. Jo no insistiré en si lo que s'ha perdut són 20.000, 30.000, 40 o 50.000 milions de pessetes; em limitaré a dir que, per la manca de consignació pres-

supostària per la seva part, s'han perdut recursos, sobretot de caràcter agroambiental. I nosaltres tenim fet el nostre propi càlcul: s'han perdut recursos en les mesures d'acompanyament de la PAC i s'han perdut recursos en les mesures agroambientals, i no se n'haurien d'haver perdut. La pèrdua de recursos ha estat justificada sempre per la impossibilitat de saber, per part de vostè, habilitar els recursos necessaris perquè en una situació de retallada pressupostària no es podia fer.

Gestió pressupostària. Doncs, escolti'm, jo, en la discussió dels passats pressupostos, vaig mostrar la meua solidaritat amb els alts càrrecs del Departament per la retallada que els imposava el conseller d'Economia, i els asseguro que ho vaig fer de bona fe. Quan aquests dies m'he dedicat més a fons a veure els números del Departament, m'he emportat una sorpresa com una casa. M'adreço als alts càrrecs del Departament, m'adreço al conseller i a tota la cambra: no és veritat que el Departament d'Agricultura no tingui recursos. Li ho diré més fort: no s'ha gastat els recursos que tenia. Segons certificació de la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya, vostè ha deixat de gastar, en l'exercici del 96, 12.000 milions de pessetes dels capítols quart, sisè i setè. D'aquests 12.000 milions de pessetes, se n'han incorporat en el pressupost següent 11.000 milions, però 1.004 milions de pessetes no van ser consumits: 686 l'any 92, 1.954 l'any 93, 3.321 l'any 94, 2.492 l'any 95, 1.004 l'any 96, segons certificació de la Intervenció General de la Generalitat. Vostè no ha consumit els recursos, simplement –i li ho dic ja tancant aquest capítol–, perquè no ha tingut capacitat de gestió, perquè vostè i el seu equip no han sabut gastar-se lo que tenien disponible. No és que els en faltés: és que simplement no han sigut capaços de gastar-se lo que tenien consignat. I això és gravíssim, senyor conseller.

Finalment, en els objectius que vostè ens apuntava per al proper període, coincidim absolutament –absolutament. Li diré més: no tenim greus discrepàncies de fons en les polítiques agràries que caldria fer aquí a Catalunya. Comparant el programa electoral de vostès i el nostre –i, m'atreviria a dir, del conjunt dels grups que van comparèixer a les passades eleccions– no hi han grans diferències respecte a les polítiques agràries que caldria fer a Catalunya, no hi són; ho hem demostrat a la Comissió d'Agricultura, ho hem demostrat en els debats que hi han hagut en el Ple fins ara. Però, en canvi, tenim una discrepància rotunda, profunda, total, en la forma en què vostès han gestionat els seus recursos. A mi em sembla que vostès els han gestionat tan...

El president

Senyor diputat, ha consumit el seu temps...

El Sr. Vilalta i Oliva

Un minut, senyor president, i acabo. Jo crec que vostès els han gestionat tan deficientment que han permès que passés això que ha passat i que es va saber aquests dies passats a través d'aquell famós anunci en els mitjans de comunicació. Jo ja sé que vostè ens va enviar una carta demanant-nos excuses, però els ofesos no érem nosaltres; els ofesos eren els pagesos, la ciutadania de Catalunya, davant d'una determinada pràctica, inade-

quada. Jo ja sé que vostè ha depurat responsabilitats en la persona del cap de premsa del seu Departament. Però, escolti, senyor conseller, el butlletí oficial del Departament conté la mateixa informació en el seu darrer número: es canten les lloances de Convergència i Unió; i aquest butlletí té un consell editorial integrat pel secretari general del Departament, tots els directors generals i la cap de Gabinet. Faci lo que vostè ha de fer amb ells, igual que ho ha fet amb el cap de premsa per aquest article que publiquen aquí inadequadament.

I, acabo (*remor de veus*)...

El president

Silenci!

El Sr. Vilalta i Oliva

...senyor president, acabo.

El president

Acabi, acabi.

El Sr. Vilalta i Oliva

Feta aquesta exposició, el Grup Socialista considera que seria no acabar-la adequadament si no obressin, per tant, en conseqüència. Demà al matí, una de les resolucions que presentarem serà de reprovació de la gestió del Departament d'Agricultura. «Reprovar» no vol dir «aprovar dos vegades»; «reprovar» vol dir «suspèn-dre». A nosaltres ens sembla que no han fet la gestió, que vostè faria bé de propiciar un canvi al davant del Departament i que si, ja efectivament, ha presentat aquesta dimissió...

El president

Acabi, acabi...

El Sr. Vilalta i Oliva

...el president de la Generalitat faria molt bé d'acceptar-la.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Silenci, silenci! El senyor conseller té dret a respondre... O prefereix escoltar les altres intervencions? (*Pausa.*) Si és així, té en aquest moment la paraula el diputat del Grup Popular Josep Maria Fabregat, també per un espai màxim de trenta minuts.

(*Persisteix la remor de veus.*) Silenci! Volen fer el favor de callar, si us plau? (*Pausa.*) Endavant, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, vull començar la intervenció en nom del Grup Parlamentari Popular destacant un fet recent, un fet que aquest matí ha passat molt de

pressa per aquesta tribuna: la pesta porcina clàssica. Ho faig en l'inici perquè aquest no volem, des del Grup Popular, que sigui el debat de la pesta porcina clàssica o —com s'abreuja— de la PPC. I volem deixar clar que el Grup Parlamentari Popular tornarem a estar al costat del Govern. I hi estarem perquè hi ha un sector que ha sacrificat més de nou-cents mil porcs; que el seu cost ja supera els 19.000 milions de pessetes; que està envoltat d'una indústria agroalimentària que ha deixat de fabricar 450.000 tones de pinso l'any 97, amb la seva conseqüent disminució de 16.000 milions de facturació; que té una indústria càrnia que sacrifica més de 10 milions de caps de porcí l'any, és a dir, més de 800.000 tones de carn de porc. I ara hi estem més que mai; més que mai amb ells, i més que mai pels fets que han esdevingut els últims dies. Perquè ara toca passar a l'acció, perquè ara —i suposo que li sonarà l'«ara toca», l'«ara no toca»— no toca ni excés d'optimisme, ni pessimisme; ara toca governar més que mai i comptar amb tots els agents implicats, tots, conseller: sector, organitzacions professionals agràries i grups parlamentaris. I és per això que insistim un cop més en la disposició del Grup Popular.

Quasi han passat sis anys d'aquell debat sobre política agrària, debat que també llavors el Grup Popular va sol·licitar; política agrària en un sentit ampli, que no comprèn tan sols l'agricultura pròpiament dita, sinó també la ramaderia, la silvicultura i totes les altres activitats econòmiques que es desenvolupen en el medi rural. Aquell debat acabava amb l'exposició del llavors conseller, senyor Vallvé, amb una frase que avui encara té tota la validesa, i deia: «Sense agricultors, res no anirà.» Aquell fou un debat amb l'exigència de ser una administració única, a més d'analitzar la política agrària comunitària, la PAC, on, com avui, i per part del conseller de torn —i avui vostè, honorable conseller—, es feia una descripció de la situació del país i d'un sector que ni semblava Catalunya ni la pagesia catalana. Avui se'ns vol fer semblar que estem en un país meravellós, que ni ho és, que ni compartim i que, per descomptat, no comparteixen els agricultors catalans.

De llavors ençà, cal fer repàs: som Administració única, s'han celebrat eleccions a cambres agràries, hi han hagut fets més que destacables, com el que he encetat en la meua intervenció, i es va haver de celebrar un debat monogràfic sobre incendis. Ser Administració única comporta que es pugui marcar una política, o la possibilitat de marcar una política diferent, una política per a casa nostra, i un debat de futur amb qui representa el camp, és a dir, amb les organitzacions professionals agràries, que val a dir, senyors del Govern —els pocs que hi són, l'únic que ara hi és—, que són més que millorables les relacions amb les dites organitzacions.

Si en aquell debat s'apuntaven dades, ara és el moment de comparar-ne algunes. Ocupats agraris: any 1985, 114.000; any 1992, 72.000; 1996-97, 65.000. Hem perdut prop de 49.000 ocupats i s'ha envellit el nostre camp; un 38% menys de pagesos de menys de trenta-cinc anys, i gairebé un 8% més de pagesos de més de seixanta-cinc anys. També vull dir —i és de justícia fer-ho— que s'ha millorat la renda agrària, però ja s'ha comentat aquí quins són els motius d'aquest augment de

la renda agrària. Però també vull ficar com a exemple que el sector forestal va tindre una davallada, una pèrdua de més del 16% l'any 96 respecte a l'any 95. Es parlava llavors, l'any 92, d'un 4,9% d'ocupació de la població activa; avui, un 3%, i se'ns ha dit aquest matí: «Més o menys, com està tothom.» Doncs, no: la mitjana europea és del 5,3%, quan a Catalunya estem al 3%.

I ens hem de formular una sèrie de preguntes. Què li passa, al nostre camp? Què passa amb aquestes 930.000 hectàrees que es cultiven, amb la nostra ramaderia i les àrees forestals? Aquesta és la bona política, la política que s'està fent? Hi ha una altra política possible? Quines són les eines d'una altra política i quins són els instruments més adequats per a fer-la? L'Administració única, poder parlar, discutir, negociar i consensuar amb els grups d'aquesta cambra, ho és; però hi ha un marc: el marc econòmic i financer, els pressupostos, la seva gestió, el finançament i els compliments del que s'acorda. Compliments, conseller, a què vostè ha fet referència, i li he de dir que alguns no es compleixen; compliments que en multitud d'ocasions no es duen a terme; compliments que són incompliments. Incompliments que, si fossin compliments, haurien esmenat més d'una problemàtica.

Però cada any el Govern ens presenta el pressupost al Parlament. Com ha evolucionat aquest? L'any 92, teníem un pressupost total, a la Generalitat, d'1,4 bilions de pessetes, dels quals 18.487 corresponien a l'agricultura, un 1,5% del total. Avui, 2 bilions de pessetes de pressupost, i 20.610 milions de pessetes per a l'agricultura, un 1% del total. Doncs, queda clara la pèrdua dins el pressupost, encara que se'ns pot dir —i és de justícia dir-ho— que el Grup Popular ha aprovat el pressupost durant els darrers anys. I és ben cert; com és cert que en la negociació prèvia a aquest el Grup Popular va fer que no caiguessin respecte a l'any anterior; no ho va fer pas el Departament d'Agricultura. I no solament ho vàrem fer en agricultura, sinó en d'altres sectors productius, com el comerç, la indústria i el turisme. Però un tema diferent al pressupost és la gestió i l'execució del pressupost, que hem de dir clarament que no compartim, i que és obligat que m'hi aturi.

Els pressupostos de l'any 92 al 96 pugen la quantitat de 105.368 milions de pessetes; el crèdit definitiu, és a dir, del que vostès podien disposar, ha estat de 140.413 milions, 25.000 milions més. I aquí comença a raure el problema: de quant han disposat vostès? De 123.347, 17.000 milions menys del que podien disposar. Incompliment del pressupost, honorable conseller; i li recordo el que li deia fa dues setmanes en aquesta tribuna: ni s'hi ajusten, ni compleixen el pressupost. Vostès, per a poder gestionar —del seu pressupost; no dels diners que via altres administracions ens arriben—, del seu pressupost, per a gestionar una pesseta, en necessiten dues per a fer-ho funcionar, i puja més en percentatge la despesa de funcionament que el que és la inflació prevista.

Però hi ha més: capítols 1 i 2, personal i despesa corrent; anys 92 a 96, pressupost: 49.196 milions de pessetes. La realitat —i aquí sí que compleixen—, 54.346. Compleixen desfasant-se, en els capítols 1 i 2, 1.000 milions de pessetes anuals. Com es desfasen 60 milions de pessetes anuals en lloguers d'edificis, que en aquest

mateix període –any 92 a l'any 96–, vostès han pagat 1.700 milions de pessetes per lloguers d'edificis. I no es desfasen, i aquí incompleixen quan no haurien d'incomplir, en la inversió, i no compleixen en la inversió –i li dono la xifra– de 600 milions de pessetes anuals. Amb el que queda clar que falta una gestió que aturi la despesa corrent, que compleixi el pressupost en els capítols que marquen una productivitat i que vostès podien haver destinat, en ajuts de cofinançament, per exemple –no amb més pressupost a ajuts de cofinançament–, amb una gestió acurada del pressupost per a ajuts de cofinançament, quasi 2.000 milions de pessetes anuals, 2.000 milions, que és la suma de les seves desviacions.

No vull entrar en excessives comparacions, però sí que ho faré en aquest tema, i no ara en la gestió, sinó en la quantitat de pessetes, és a dir, en el pes del pressupost. Si coneixem les dades de Catalunya, és bo comparar-ho amb altres comunitats autònomes. Hem dit: Catalunya l'1%. Miri, Navarra, 9% del pressupost dedicat a l'agricultura –més de 24.000 milions de pessetes–; Madrid, 4,5% del pressupost dedicat a l'agricultura –27.000 milions de pessetes–; València, més del 3% del pressupost dedicat a l'agricultura –35.000 milions de pessetes–; Catalunya, l'1%. Vostè mateix, conseller. Vostè mateix ens ha recordat en aquesta cambra que l'any 97 s'han rebut, d'ajuts, s'han ingressat més de 50.000 milions de pessetes, i que l'evolució des de l'any 92 s'ha multiplicat per tres, però també li hem de dir que amb una altra política, amb una gestió diferent, s'haurien ingressat al voltant de 30.000 milions de pessetes més; no amb més diners al pressupost, sinó amb una gestió diferent. I les línies són clares: objectiu 5.b, aforestació, mesures agroambientals, cessament d'activitat. 30.000 milions de pessetes a canvi de 10.000, que són els que havia d'aportar el Departament. 10.000 milions que s'haurien cobert de sobres si haguessin –com ja li he demostrat– gestionat bé aquests més de 2.000 milions de pessetes anuals, és a dir, més o menys un 10% de desviació del seu pressupost.

Però hi ha més: s'ha de pensar que hi ha més possibilitats, que l'agricultura ecològica pot ésser solució per a determinades comarques i alternativa a determinats conreus. S'han d'impulsar els programes Leader II, que, a tall d'exemple, any 96, zero pessetes. Que no ens podem permetre un envelliment del camp: un pagès no es fa en una universitat ni en una escola, encara que li és complementari; un pagès es fa amb l'esforç de les ensenyances de pares a fills, i així successivament. No podem permetre que a les terres de Lleida –i li poso un exemple– l'any 93 s'incorporin 233 nous joves, i que aquesta xifra caigui a 154 l'any 96; que a la Vall d'Aran o al Pallars Sobirà, incorporacions, zero; que a l'Alta Ribagorça, un, i que en comarques eminentment agrícoles, com el Pla d'Urgell, quinze. No toca ni a un per poble. Ni podem continuar amb un greuge comparatiu amb les assegurances agràries: mentre altres comunitats autònomes aporten fins al 25% de la part subvencionable, aquí ens quedem en el 12,5. No hem de permetre que mentre a Navarra o l'Aragó s'hagi executat prop del 90% de les ajudes de l'objectiu 5.b aquí estiguem a poc més del 63. No es pot tirar endavant una formació professional agrària amb 20 milions de pessetes

anuals, i, com a exemple, miri, vostès dediquen tres vegades menys a formació professional agrària que a inaugurar una carretera. I això és el que està passant: tres vegades menys a formació professional agrària que a inaugurar una carretera. I això només té una traducció: falta de sensibilitat i desinterès. No es pot aturar un pla de reestructuració de cooperatives ni retardar els pagaments més d'un any. Catalunya és Administració única; aprofitem-ho, gestionin bé, escoltin el sector, compleixin els mandats d'aquest Parlament, i, senyors del Govern, sense diners, sense gestió, podem acabar sense pagesos, sense agricultura, i, com deia l'anterior conseller, sense pagesos no hi ha res.

Parlant d'organitzacions professionals agràries, ja ha dit vostè que convocaran eleccions a cambres agràries, però, exposaran el cens aviat? Jo espero que ens ho digui, perquè és una de les problemàtiques que hi va haver a les anteriors eleccions a cambres agràries. Esperem que sí i espero que m'ho contesti, com també espero que em digui amb quina partida pressupostària ho aplicarà, ja que no en té per a aquest concepte.

En l'inici de la meua intervenció he parlat de la pesta porcina clàssica, i hi vull tornar dient que la tasca dels funcionaris de la Generalitat i dels equips de l'Administració central que han enviat ha estat exemplar, però, escolti'm, no deixin els veterinaris als despatxos, no burocratitzin aquests magnífics professionals, no converteixin en una llista d'espera les oficines comarcals. Si hem fet des del Grup Popular un repàs de la importància de l'Administració única, de les seves possibilitats i del marc econòmic, també cal fer-ho del sector ramader, un sector ramader que representa al voltant del 60% de la producció final agrària, un sector ramader que més d'un s'ha atrevit a dir que la nostra cabana està malalta: pesta porcina per un costat, tuberculosi, brucel·losi per una altra..., malaltia que ha dit el diputat que m'ha precedit, i vull també fer referència que afecta les persones. La lluita contra la brucel·losi en els sectors oví, boví i del cabrum aquests últims anys ha costat 5.000 milions de pessetes. Dins de poc, no hi haurà possibilitat de subministrar unes vacunes, que, per cert, vostès, quan les subministren –quan les tenen, perquè de vegades no en tenen– ja han caducat. Si l'any 91 en els sectors de l'oví, el boví i el cabrum l'afectació era d'un 8,3% i vam descendir aproximadament fins a un 5%, hem tornat a repuntar fins a un 6,87, però alguns ens diuen que estem en el 10 o 12%. 5.000 milions de pessetes per a estar igual o pitjor que l'any 1991. Un sector que diu: «el problema número 1 de la ramaderia a Catalunya és l'Administració» o que els ramaders del Pallars Sobirà exigeixen la dimissió del conseller i diuen: «Administració és igual a ineficàcia», un sector ramader líder a l'Estat espanyol en el seu conjunt, un sector ramader que no se'l pot acusar més com a destructor del medi ambient: si algú sap, compren i respecta el medi ambient –i s'ha de comptar amb ells– són els pagesos, els ramaders i els silvicultors. No podem dir que els purins són un residu: tot el que emana de la ramaderia, de la pagesia, és un subproducte; solament és un residu el seu excés com a subproducte, i es pot tractar com a tal. Si el sector ramader té un pes sobre la producció final agrària, el sector del món forestal el té, entre d'altres, sobre la superfície: més del

60% de la superfície de Catalunya correspon a àrees forestals.

El 23 de setembre de 1994 es va celebrar en aquesta cambra un debat sobre la prevenció i extinció dels incendis a Catalunya. Dels dos responsables del Govern, la consellera avui ja no hi és. D'aquell debat sortien propostes de resolució, i en vull recordar algunes, perquè des del nostre punt de vista són molt lluny de la realitat: regular l'accés al medi natural, la neteja de les superfícies afectades per les línies elèctriques, tenir en compte dins dels PEIN la prevenció d'incendis... S'ha fet el reglament de la Llei d'accés al medi natural? Al Grup Popular no ens consta. Com estan les superfícies afectades per les línies elèctriques? S'han delimitat tot els PEIN? Si tots estem d'acord amb l'afirmació que el foc de l'estiu s'apaga a l'hivern, també hem de pensar que hi hagi àrees forestals recreatives, que s'aposti per una restauració d'ecosistemes naturals i que es desenvolupi el pla de aforestació de vint mil hectàrees. Pensar i estar-hi d'acord vol dir dotar-ho de recursos. I vostès ja han dotat de recursos, però com els han dotat? Miri, per a àrees forestals recreatives els diners destinats han estat entre 4 i 5 milions de pessetes anuals; per a restauració d'ecosistemes naturals, entre 1 i 3 milions de pessetes anuals, i per a les aforestacions, línia a què tan sols cal aportar el 25%, l'any 96, en números rodons, 394 milions. I aquí vull tornar a fer comparacions amb altres comunitats autònomes: Catalunya, 394 milions; Galícia, 1.118; Andalusia, 4.388; Castella - Lleó, 4.084; Castella - la Manxa, 2.495... Vostès mateixos podran jutjar.

El bosc és molt més que un productor de fusta i un lloc on es passen els ossos alliberats pels francesos, que, per cert, li vull llegir –perquè em doni la seva opinió a aquest respecte– una resposta parlamentària de vostè mateix: 21 de febrer de 1996. Vostè deia: «La possibilitat que els ossos alliberats per l'Estat francès causin danys dins del territori de Catalunya és remota, ja que normalment fugen de les activitats humanes, passant desapercebuts.» El 21 de febrer de l'any 96. Parlant d'aquests, d'ossos, el juny d'aquest any s'acaba o s'ha de revisar el projecte Life. Pot avançar quina és la seva valoració? Com es pensen pronunciar a aquest respecte?

Però tornant al bosc i al món forestal, quant deuen –i li ho matisaré bé, no com la interpellació que vam substantiar fa uns dies–, no a ramaders i pagesos, a silvicultors: quant els deuen? 500, 1.000, 2.000 milions? Quant? Fa poc el seu Departament ha aturat algunes línies d'ajuts. Per què ara? Per què fins a aquest moment? Per què han acceptat les subvencions sense criteris selectius, postergant la seva concessió fins a límits del tot rebutjables per a la necessària objectivitat i seguretat jurídica que les lleis emanen?

Voldria acabar el tema forestal recordant-li que es compleixin les resolucions d'aquest Parlament –i també s'hi ha fet referència abans–: per exemple, la processonària del pi. L'any 95 hi havia una afectació de 50.000 hectàrees; l'any 96-97, sobre 90.000; avui, prop de les 200.000. I té una explicació: què han fet vostès? Doncs, per exemple, l'any 95 van fumigar 20.000 hectàrees i, l'any 96, 5.000. I també anunciar que el Grup Parla-

mentari Popular –i els ho anuncio aquí– presentarà una proposició de llei sobre l'Agència catalana de boscos, amb una eina fonamental: el Centre de la Propietat Forestal, no adscrit al Departament d'Agricultura, que ja han demostrat vostès que no ho gestionen bé: al Departament de Medi Ambient. Quan hi ha una reclamació de competències, quan hi ha una administració única, s'han d'assumir les responsabilitats que com a tal comporta. I en vull posar dos clars exemples: el Parc Natural d'Aiguestortes i el canal Segarra-Garrigues. El Parc Natural d'Aiguestortes ha estat recentment tornat a traspasar a la xarxa estatal de parcs naturals, i crec i és de justícia reconèixer la singularitat amb què s'ha tractat aquest Parc per part de l'Administració central, deixant a mans de vostès, senyors de la Generalitat, Govern de la Generalitat, i com a màxim responsable el senyor Vallvé, la seva gestió, Parc que ara, ara sí, podrà rebre ajudes europees –fins ara no en rebia–, ara podrà rebre ajudes europees, i que hem de saber aprofitar per tal de poder gaudir d'una de les joies ecològiques i paisatgístiques millors de Catalunya. El canal Segarra-Garrigues, entre altres, els aprofitaments hidràulics i, en definitiva, el cicle de l'aigua, és un tema vital per a la nostra agricultura, cicle vital de l'aigua que ens anuncia el Govern que vol integrar en l'Agència catalana de recursos hidràulics, agència catalana que hem d'analitzar pel que fa als aprofitaments per als usos agrícoles i per a les competències que també en aquesta matèria té el Departament d'Agricultura. Però tornant a aquesta gran obra, que torna a ser des de fa uns anys d'interès general, que la tenien vostès i torna a ser d'interès general, és a dir, cofinançament estatal i autonòmic, hem, d'una vegada per totes, de tirar-ho endavant. Si tant els pressupostos de l'Estat com també els de la Generalitat tenen consignacions destinades per a aquest fet, si, a més, les aigües de l'embassament de Rialb tenen com a objectiu aigua per a aquest canal, si a més s'està en la fase final de l'execució d'aquest pantà, no ens podem permetre emmagatzemar aigua per a, després, no aprofitar-la. És per això que demanem que tanquin les negociacions per a la concessió de cabals d'aquest embassament; que tinguin en compte recs històrics consolidats com ara el canal d'Urgell; que posin les mesures per tal que es pugui iniciar aquesta obra i no torni a ser debat electoral. Som conscients –i ho volem reconèixer també– que una altra obra que durant molt de temps, massa temps, ha estat bloquejada, com l'Algerri-Balaguer, ara s'hi està treballant a bon ritme, i que diferents recs de suport ja estan funcionant, però aquesta gran obra, el Segarra-Garrigues, ha de ser una realitat a les portes del segle XXI.

Voldria ara entrar en dos aspectes lligats amb aquest debat: el món rural i l'Agenda 2000. Des de la passada legislatura està creada en aquest Parlament –com en altres– una comissió d'estudi específica per al món rural. El futur del medi rural, del món rural, passa per un desenvolupament rural integrat i basat en el progrés socioeconòmic que necessita el món rural per al manteniment de la seva població amb una renda i qualitat de vida equiparables. I per això és necessària la inversió, inversió per a frenar la immigració rural, inversió en sanitat, seguretat, desenvolupament rural, infraestructures, oci i millora del benestar. Així com també és

necessari un desenvolupament de l'agricultura, una diversificació econòmica, sobretot pel que fa a les petites i mitjanes empreses lligades als sectors agraris, ramaders i forestals. Una gestió dels recursos naturals i un esforç de les funcions mediambientals, de la promoció de la cultura i del turisme. La política de desenvolupament rural s'ha de dotar, sobretot, pel que fa al seu component agrícola, d'una radical simplificació, hi insisteixo, d'una radical simplificació de la seva legislació. És necessària una aposta decidida perquè hi hagi un equilibri més just entre les àrees rurals i urbanes pel que fa a la despesa pública, a les inversions en infraestructures, les comunicacions, l'educació i els serveis sanitaris. Avui ja no solament hem de pensar en produccions agrícoles, sinó que el camp, el món rural fa una funció ecològica i una funció sociocultural. El Govern de la Generalitat ha d'instrumentar les eines perquè tot això sigui així, però n'hi ha una de vàlida i a la vegada desaproveitada: els plans comarcals de muntanya.

I pel que fa al Departament d'Agricultura i la seva aportació, malauradament, tampoc es compleix. Si els primers plans comarcals es van incomplir en la seva globalitat pel que fa a la despesa total programada, i es va créixer un 25%, hi va haver dos departaments que no van arribar al cent per cent del seu compliment: Agricultura, per un costat, i per l'altre, Indústria, Comerç i Turisme. Però és a partir dels segons plans, i més concretament l'any 96, que les xifres són molt més destacades, i a la vegada d'incompliment: de 4.131 milions de despesa programada, 3.960 de despesa executada. Solament de deu comarques d'alta muntanya, tres han complert el programat: el Solsonès, la Garrotxa i el Pallars Jussà.

He deixat per al final de la meua intervenció el que ja tenim a la vora: l'Agenda 2000 i les actuals polítiques agrícoles de la Unió Europea, on suposo que podrem estar d'acord; on voldríem deixar ben clara la posició del Grup Popular. Hi ha d'haver una anàlisi profunda de les problemàtiques actuals de la PAC, dels condicionants futurs, a més d'incloure les ampliacions i negociacions de l'Organització Mundial de Comerç. Un suport decidit a la posició espanyola davant de la defensa de l'OCM de l'oli d'oliva; a nosaltres tampoc ens agrada el que ha sortit el dia d'avui en diferents mitjans de comunicació, però esperem que puguem presentar una resolució unànime, fruit d'aquest debat, almenys en aquest aspecte. Un rebuig a l'Agenda 2000 pel que fa a aquest oblit sistemàtic dels boscos, amb la reducció de les zones i objectius, sense que s'estableixi cap zona per a les zones clàssicament forestals, en contra de la dissolució de l'objectiu 2, de la política social, en incloure-hi les zones urbanes degradables. S'han de definir les prioritats i objectius de la PAC, i arbitrar els recursos necessaris per a la seva posada en marxa. Cal tindre clares les diferències entre les possibilitats financeres entre agricultors i cultius en tota la Unió Europea, d'un costat i d'un altre de la Unió Europea, i del que són els cultius mediterranis i els cultius atlàntics. Cal demorar la decisió de reducció de preus de cereals, oleaginoses i proteaginoses. S'han de mantindre els sistemes de quotes de la llet, més enllà de l'any 2006, i incidir en l'increment per a Catalunya i per a tot l'Estat espanyol de la quota làctia. És neces-

sari el manteniment del potencial productiu vitícola, i estant en aquest punt també vull manifestar que, d'entrada, Vins de Catalunya, no. És necessari el manteniment –com he dit– del potencial productiu vitícola; s'ha de tindre present que qualsevol modificació a la PAC que afecti els farratges deshidratats..., aquest és un sector vital per a l'alimentació animal, i cal assegurar l'estructura productiva en el sector. Hem de continuar –i ens hem de recordar també del que va passar– amb un règim específic per al sector de les fruites seques. Volem deixar clar, des del Grup Popular, que no estem en contra de l'ampliació europea, però que aquest procés ha de comptar amb períodes transitoris suficientment llargs per a garantir que no es produiran desequilibris de mercat.

Aspectes com els que he assenyalat, és obligació del Govern de la Generalitat i del Departament d'Agricultura de defensar-los on calgui i fer-se sentir. Hi ha un altre aspecte que el Govern de la Generalitat ha de preveure: l'entrada a l'euro i les conseqüències per a l'agricultura; la introducció a l'euro, la culminació del Mercat Únic, que és el verdader significat. Cal reflexionar, a partir d'ara, sobre les polítiques comercials a seguir en la logística, la producció, el finançament, la comptabilitat i els recursos humans. És important que el Govern i el Departament en siguin conscients i informin dels seus calendaris i conseqüències.

Honorable conseller, repassi vostè mateix la seva conferència, que va pronunciar a Vilablareix el 16 de maig del 96, sobre el present i el futur de l'agricultura a Catalunya. Recordi's del que vostè deia en ser nomenat conseller. Li ho recordaré. Vostè deia: «Faré la guerra santa perquè els ajuts es paguin al més aviat possible.» O el març del 93, en aquesta tribuna, deia: «Anirem a la caça i captura del pagès que vegem que s'oblida de presentar el seu expedient per rebre ajuts.» Queda clar que, els seus desitjos i el seu voluntarisme, els ha confós amb la realitat.

I li recomano, si m'ho permet –i vaig acabant, senyor president–, que quan editin revistes, quan collaborin en revistes, quan insereixin anuncis en revistes, encara que s'equivoquin, encara que tinguin raó si s'han equivocat, diguin no només una veritat: diguin també que a Catalunya, al sector agrari, al món ramader i al món forestal, se'ls pot fer una altra política, una política per anar millor.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Popular estarà al costat de l'agricultura catalana, de les organitzacions professionals agràries, dels interlocutors del camp, i ens trobaran, si ens hi volen trobar –anava a dir «senyors», però he de dir «senyor del Govern»–, al seu costat per aconseguir el millor per tirar endavant les explotacions agràries de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller ressec (*rialles*)...

El president

Esperem un moment que el senyor conseller torni. (*Pausa. Remor de veus.*)

Prego que guardin silenci esperant la tornada del senyor conseller. No li compto el temps, eh?

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies.

(*Pausa.*)

El president

Moltes gràcies. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí. No és estrany que el conseller estigui una mica sec: ens ha dit aquest matí que faria un discurs àrid, i jo comparteixo aquesta percepció d'ell, perquè «àrid» significa «no fèrtil», i crec que ha sigut un exemple de discurs no fèrtil. Ha sigut un discurs profundament decebedor del punt de vista del sector agrari, o almenys aquesta és la percepció que tinc, tenia i segueixo tenint en aquests moments, perquè ens ha semblat més un informe - memòria final de gestió administrativa d'un departament, que no una anàlisi de la realitat del sector agrari català.

I li vull recordar que aquí vam demanar, tots els grups de l'oposició, la realització d'aquest debat no perquè ens expliqués la sèrie de gestions que fa com a obligació d'administrar los 20.000 milions i escaig l'any 92 i els 76.000 milions de pessetes que ha administrat l'any passat. No era aquesta, la relació administrativa, d'ordre de decrets de cavallatge, de les embarcacions que s'han desballestat, de permisos de titulacions de pesca marítima, etcètera, no demanàvem això. La majoria, jo crec que tots els grups parlamentaris, estàvem preocupats pel malestar, per la incertesa i pel descontentament d'amplis sectors de la pagesia durant l'any 97, i que es centrava en una crítica al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però jo vull centrar-la en el conjunt del Govern de la Generalitat, perquè són tots en conjunt els qui dissenyen els recursos i, per tant, les actuacions que s'han de fer o no s'han de fer pel que consideren un abandó del món rural, pel que consideren una mala gestió, pel que consideren un menyspreu a la pagesia, i, en definitiva, o és un frau a les resolucions que es van prendre l'any 92, o és simplement un signe d'impotència de l'Administració de la Generalitat.

I és evident que no veníem aquí a demanar aquest llistat que ens ha fet durant una hora i mitja llarga, i després ens ha fet, en deu minuts, una valoració, ha dit, al més asèptica possible –crec que ha dit aquesta paraula: al més asèptica possible, o al més neutra–, del sector agrari. Ens ha donat tres xifres i s'ha quedat tan content. Evidentment, en aquesta visió administrativista del

conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no podem sinó no participar-hi en absolut, en la manera d'entendre la política agrària, que, en tot cas, demostra que no tenen política agrària; perquè una cosa és tindre un document, que és el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya, i una altra cosa és aplicar-la. Si tenen un document perquè faci bonic, perquè estigui a les calaixeres, pot estar molt bé, però si ens l'hem mirat el que veiem és que, de tot allò i de les resolucions del debat de l'any 92, molt poca cosa hi ha en positiu. Li'n faré una mica de memòria, perquè jo penso que hem de valorar com estàvem aquell any i com estem; des del 92 fins a aquí, com s'ha evolucionat.

El conseller Vallvé, exconseller d'Agricultura, diu: «Catalunya no pot perdre més població rural. La pagesia, productora d'aliments i conservadora del territori..., i, sobretot a les zones de muntanya i desfavorides, hem d'evitar el despoblament i hem de completar les activitats agràries amb un altre tipus d'activitats de diversificació.» I ens donava algunes dades, que després llegiré. De resolucions, n'hi havien vint-i-set, crec que eren, i em va cridar l'atenció que Convergència deia: «Han estat debatudes...» –cito entre cometes–, el conseller deia: «debatudes i elaborades pels sectors més representatius del sector agrari català i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.» Tant de bo demà vostès presentin propostes de resolució també seguint el mateix criteri. Tots sabem quins són los sectors més representatius del món agrari català. Però les van fer «debatudes i elaborades». I parlaven d'aprovar un pla de reconversió de les cooperatives agrícoles; de potenciar organitzacions de foment i control de sanitat animal i vegetal; d'adaptació de les indústries agroalimentàries; d'incrementar l'accés als crèdits per als titulars de les explotacions agràries i dotar l'Institut Català de Crèdit Agrari del capital i dels mitjans humans i materials per a fer possible un important impuls a aquesta política; afavorir l'accés a l'activitat agrària de joves, etcètera.

I això va tindre un reflex en aquest Pla director que avui ha «matxacat», avui ens l'ha «matxacat» quan diu: «Hi havien cinc línies d'actuació, i ha anat desgranant actuacions.» Només faltaria que, en aquests sis anys i amb aquests centenars de milers de milions, no hagués fet accions! Però, i els objectius del Pla? El Pla director deia: «mantenir tota la població activa agrària en l'àmbit rural, millorar rendes i aconseguir un nivell de vida digne per als pagesos». Bé, quina és la realitat actual? Potser val la pena, perquè no tots els que ens escolten, ni dins del Parlament, coneixen la realitat del món agrari..., podem parlar de dades.

Quines són les dades? La població ocupada –la població ocupada– ha baixat 5.100 persones del 92 al 97 –població ocupada, i estem parlant de llavors a ara. La mà d'obra agrària –que no és el mateix, perquè inclou els familiars i els assalariats, els treballadors fixos i assalariats fixos i eventuais–, la mà d'obra del 89 al 95, és a dir, quan hi ha l'enquesta de les futures explotacions agràries, ha disminuït un 15,2%. Però, el que és més important –que vostè ni n'ha fet referència–, els caps d'explotació –recordo que l'explotació familiar agrària era «el nervi» del món rural català, una expres-

sió molt encertada d'un diputat d'Esquerra Republicana i que vam assumir tots: el nervi, el punt de mira, l'objectiu central—, com estan els caps d'explotació?, quantes explotacions hi han? Han baixat, en aquests mateixos anys, un 20% —i això són dades que les han tret vostès, no són de cap estudi estrany. I resulta que los menors de trenta-cinc anys, los joves que s'han incorporat al camp o que encara no tenen trenta-cinc anys, durant aquests anys han baixat un 38% —un 38%—, del 8,6 al 6,6; i, en canvi, los majors de seixanta-cinc anys han pujat —estic parlant de caps d'explotació— un 7,7%, i el del 19,5 han passat a ser lo 26,1%.

Això és modernització? Això és projecte de futur? Això és consolidació de la població? S'han millorat les perspectives respecte al camp? Jo li..., vostè me deia que no; jo li vull ensenyar un quadre —no l'he editat jo, l'ha editat el Departament d'Agricultura—, «La població ocupada en l'agricultura catalana» —tots coneixen lo que són les piràmides d'edat—, «la piràmide d'edat de la població ocupada agrària catalana, evolució 86-91». No en tinc les últimes dades, però no ha variat molt perquè, com he dit, el que ha fet ha sigut disminuir. Això són perspectives de futur, senyor conseller? Això, les taxes de la Catalunya que té entre cinquanta i seixanta-cinc anys, d'ocupats agraris, tota la franja mediterrània i una franja de l'interior, això són perspectives de futur de les comarques rurals desfavorides o de muntanya?

No he pogut resistir la temptació de fer una anàlisi, no global, perquè, és clar, vostè diu: «l'any 91 la renda era d'un milió i escaig, l'any 97 de tres milions i escaig», han pujat el 200%. La mar de bé! Si això fos així de fàcil vol dir que tots han pujat lo 200% la seua renda agrària. És general, això? Això és el primer que hauria de dir, perquè si no matisa diu: «són xifres generals».

Miri, jo tinc aquí les dotze comarques que tenen major població rural dins de Catalunya, des de les Garrigues, que té el 35,7% de la població ocupada dedicada a l'agricultura, fins al Pallars Sobirà, que té el 23,5%, passant per algunes que tenen el 17-18%; són les comarques en què realment la Generalitat hauria d'actuar de manera prioritària. D'aquestes comarques, el PIB agrícola respecte al PIB del total, evidentment, no és tant com la població, perquè voldria dir que la població és tan eficient i té tan bona renda com la població de serveis o la població de la indústria. Per exemple, les Garrigues, amb el 35,7 de la població ocupada, només genera un PIB menor al 27%, lo 26,9; el Priorat, amb lo 33,5% de la població ocupada agrària, genera el 21% del PIB de la seva comarca. Què demostra això? Que la renda agrària no va tan bé.

Si resulta que analitzem com ha evolucionat el producte interior brut en aquestes comarques, en aquestes dotze, resulta que respecte al que ha evolucionat Catalunya les Garrigues ha pujat un 0,6% més que el conjunt de Catalunya; però sap d'on partia? Si el nivell de Catalunya és 100, lo nivell de les Garrigues era lo 72,3, és a dir que estan el 28% per sota de la mitjana de Catalunya, i han aconseguit recuperar, han millorat la renda, este objectiu de millorar la renda, 6 dècimes. Però sap quant ha pujat la Terra Alta? Ha disminuït lo 7,5% i està en lo 79,2, i el Priorat ha baixat el 7,6, i la Noguera ha bai-

xat el 2,9. Motius de satisfacció? La renda puja perquè a tots ens puja i tots ens mengem el mateix menú i tots podem «disfrutar» de les mateixes condicions?

Vol que li doni més dades d'aquestes comarques?, perquè evidentment són les comarques on la població agrària té més importància. La població en aquestes comarques ha baixat del 91 al 96, cens oficial del 91 al 96, des de lo 0,8 al 2,8%. I pot dir: «abans baixava més de pressa», i tant!, però és que quan no n'hi haurà no baixarà gens; és a dir, quan ja no quedaran pagesos ni quedarà població rural segurament ja no baixarà gens. És lògic que anés baixant, que hagi disminuït la velocitat de descens, però el que no és lògic és que vostès estiguin mantenint encara aquestes dades negatives.

I una dada més preocupant: l'envelliment —he dit l'envelliment general—; sap quin és l'índex d'envelliment de les Garrigues, de la Terra Alta o del Priorat? A Catalunya l'índex d'envelliment —població de més de seixanta-cinc dividit per població de menys de quinze— és de 109; en aquestes comarques és de més del 200%.

Perspectives de futur? Segurament moltes, i segurament el camp va bé, però jo crec que els pagesos de la Terra Alta, del Priorat, de les Garrigues, de la Noguera, del Pla d'Urgell o del Montsià no tenen aquesta percepció, i crec que en això també hi hem d'entrar, perquè si no entrem al detall, malament rai.

Bé, ens diu que la renda ha millorat, i és obvi que la renda ha millorat. Ja hem parlat de quin és el factor d'ajut de les subvencions, aproximadament un 20% en aquests dos últims anys, un 20 i escaig i un 19,2, però jo també voldria fer-li una matisació —tampoc no es pot dividir tan alegrement—: miri, de l'any 95 a l'any 96 —estic parlant de l'*Anuari Econòmic Comarcal de la Caixa de Catalunya*, també crec que poc sospitos de ser tendenciosos en favor d'algun grup de l'oposició com el meu—, els cereals han augmentat en un 22,1%; les olives, l'oli ha pujat lo 136%: vol dir que això és estructural o això és conjuntural? Els porcs, el valor afegit brut dels porcs va pujar un 22%, i l'aviram, un 10,6%. Jo em pregunto: si puja el valor afegit brut dels porcs en surten beneficiats tots els ramaders, en surt beneficiada tota la pagesia catalana o en surten beneficiats aquells que són los integradors, que són els que trauen el benefici del major preu de venda del porc? És clar, si aquests que tenen moltes granges integrades trauen molts de beneficis, però després ho repartim entre tots, evidentment, la renda agrària puja. Un altre factor que fa que pugi la renda agrària és —ho hem dit abans— que cada dia hi ha menys productors; si cada dia hi ha menys productors, lògicament, hi ha una mica més de bon repartiment; les explotacions —diu— han disminuït, s'ha incrementat la superfície mínima, dels 8 i escaig a les 15 hectàrees...: és lògic, és lògic. Per aconseguir un cert nivell de renda el que hem de fer és buscar més finques i buscar més quantitat de treball. Per tant, dir que la renda ha pujat i que ha pujat d'una manera tan agradable i tan perfecta i tan positiva i que el 200% seria com si tot el món se volgués fer pagès. Jo crec que això encara no passa, no sé per què!

I en tot això la Generalitat hi té alguna responsabilitat? Anem a analitzar algunes de les actuacions, molt breument.

El pressupost del DARP del 93 al 96..., abans, amb tot el reguitzell potser no he comentat algunes de les millores que sí que s'han fet —ho hem de reconèixer—, des del 92 fins ara, vostè ho ha comentat, tenim més competència i som pràcticament Administració única, si exceptuem algunes qüestions del tema de la pesca; tenim una representació sindical contrastada, vam fer un pla de reestructuració de cooperatives, hem gestionat les subvencions de la Unió Europea, etcètera, etcètera.

Bé, amb tot això i amb aquest increment de personal, vostè resulta que l'any 93 tenia 900 milions de pessetes més, corrents, que l'any 98 tenim; és a dir, durant tots aquests anys el que ha fet ha sigut reduir el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Si tenim més competències, si ara som Administració única i resulta que tenim menys diners, alguna cosa falla aquí. I què falla? Que vostès han incrementat la burocràcia. Los capítols 1 i 2, des del 93 fins ara, han pujat 2.700 milions de pessetes —2.700—, i la política pròpia, és a dir, lo capítol 6 i lo capítol 7, que són inversions i subvencions, ha baixat, s'ha reduït en 3.600. Per tant, cada dia vostès tenen un monstre burocràtic més gran, que diu: «és que hem fet més expedients», evidentment, i segurament totes les energies del Departament se transformen en això, en una gestoria de subvencions, però en una no-aplicació de política pròpia per part del Departament.

Quines són les inversions més significatives? Jo crec que la seu del DARP és la més important, ha fet una inversió en el mateix Departament renovant i modernitzant les instal·lacions, informatitzant-les per donar millor servei, segurament, però evidentment aquestes inversions no repercuteixen directament al camp. I, en canvi, de cara al sector agrari, ha disminuït sensiblement, però no sols perquè hi ha destinat menys diners, sinó, tal com demostren les seves pròpies liquidacions dels pressupostos, perquè encara vostè no ha gestionat tots els recursos que pressuposten i, a l'hora de fer les liquidacions, vostè durant aquests anys ha deixat de gastar dins de l'any —algunes coses, evidentment, són romanents que passen d'un any a un altre—, però sistemàticament hi ha de l'ordre del 12-13% de quantitat que, a l'hora de liquidar, no s'executa del capítol 6 i del capítol 7.

I això, vostè diu: «no hi han diners», i una de les excuses l'any 96 va ser que, com que no hi havia diners: «aturem 2.335 expedients de plans de millora i incorporació de joves», i aquell mateix any la Direcció General d'Estructures Agràries resulta que a l'hora de liquidar estalvia —específic: la Direcció General és la que s'encarrega de tramitar i de concedir subvencions o no a la part del cofinançament català a la gent que demana aquestes mesures de millora o d'incorporació de joves—, va estalviar 550 milions del seu capítol 7. No sé si és un problema que no hi ha diners o és que, a més, no se'ls volen gastar, i el que fa el Departament d'Agricultura és anar estalviant per reduir el deute global de la Generalitat, però és clar que si estalvia és a costelles dels pagesos.

Anem a analitzar ara alguns exemples de les conseqüències que té aquesta política de gasiveria, d'insen-

sibilitat, i que, com que lo camp va bé, no cal posar-hi aportacions pròpies del Departament d'Agricultura.

Primera qüestió, millora d'estructures al Pla de reestructuració de cooperatives agràries i d'industrialització agràries; li vull recordar que vam fer una interpellació, que vam demanar la pròrroga, que vam aconseguir la pròrroga, i vostès van fer una pròrroga del Pla de reestructuració que era una pròrroga de temps de pagament dels expedients que l'any 95 havien aprovat, perquè no van fer cap aprovació més.

He de dir una cosa —i avui felicitava els membres de la Federació de Cooperatives—, és a dir, per a alguna cosa ha valgut el debat, almenys d'una manera, jo diria, moralment poc recomanable, vostès han aprovat 1.800 milions de pessetes —800 per al Precac, com ho ha acabat de dir, i 1.000 per al projecte per a industrialització agrària per a cofinançar aquella part dels fons europeus, que podien arribar i no arribaven per culpa de no posar-hi la part. Bé, per què la setmana passada?, i per què no a les esmenes que vam fer els diversos grups parlamentaris el mes de desembre aquí?, quan la Federació de Cooperatives, totes les organitzacions professionals agràries estaven aquí reclamant més recursos, i sobre tot reclamaven i teníem tots consensuat que era una necessitat.

El desembre no, i avui sí, *abans de*, abans del debat. Ja ho ha dit, em sembla que era, el Ramon Vilalta: haurem de fer un debat cada quinze o vint dies per veure si anem desbloquejant temes, però no em negarà vostè que és moralment poc acceptable que aquesta solució l'hagi pres la setmana anterior al debat i no en el debat de pressupostos, que és quan es debaten realment les actuacions del Departament.

Bé, per tant, satisfacció, i felicitar la Federació de Cooperatives i que hi hagi un veritable Pla de reestructuració, que és el que fa falta.

Plans de millora i incorporació de joves. Ho he dit abans: 2.335 que els van aturar vostès l'any 96, cap al juny, i que com que no hi havia finançament, els van anar retenint fins al mes de juliol també, després d'una..., no vull dir que fos a causa de la interpellació però després d'una interpellació que vaig substanciar aquí l'any passat, demanant a veure si es tornava a fer, i els fan sense aportació de la Generalitat, perquè, com que el camp va bé, no hi ha recursos pressupostaris per a destinar al sector agrari, perquè el sector agrari no és prioritari.

Li vull dir també algunes dades. S'aquests expedients de modernització aturats, les Garrigues, aquesta comarca que ha crescut tant, en tenia 132. No es mereixien la part de cofinançament de Catalunya? A la Terra Alta n'hi havien 141, al Priorat n'hi havien 61 i a la Noguera n'hi havien 125. Aquestes quatre comarques, les més empobrides de Catalunya, que tenen pèrdua de població, tenien lo 20% del conjunt dels expedients i tenien lo 22% dels expedients d'incorporació de joves. A aquesta gent, vostè los ha d'eliminar l'ajut aquest?, i diu: «no, és que hem fet un arreglament; en lloc de donar ajut hem donat una subvenció als préstecs, hem reduït els préstecs», i és una altra manera que ha provocat malestar. Creu que els pagesos de les Garrigues,

de la Terra Alta, del Priorat i la Noguera havien de participar d'aquesta bonança del camp, i no cal tindre una atenció específica a aquests pagesos? –i poso aquests perquè eren els més significatius–; no és el mateix.

Per tant, per què no hi ha política agrària? Perquè no hi ha sensibilitat, no perquè no hi hagin recursos.

Mesures d'acompanyament –jo crec que s'ha dit bastant aquests dies a la premsa–: per no fer cofinançament es perden algunes de les ajudes en mesures agroambientals, i això es pot xifrar en molts de mils de milions, no que s'han perdut, sinó que es deixaven de guanyar, que ve a ser el mateix; si no els demanen, evidentment, no els perden, però si no n'obren la possibilitat en temes com la lluita contra l'erosió, o l'agricultura ecològica, o les zones d'especial protecció per a les aus, etcètera, no es pot tirar endavant.

I li recordaré una cosa: enguany, amb dos anys de retard, apliquen mesures agroambientals a la zona del delta de l'Ebre per a l'arròs, i encara van i fan trampa. Fan trampa perquè trauen les mesures el 17 de febrer per qui vulgui fanguejar o qui vulgui inundar els camps durant l'hivern, i l'hivern ja s'acaba; i, és clar, en tres mesos, no podran estar tres mesos fanguejant si això s'acaba a final de març. Per tant, han estat lents i han estat poc eficaços, no sé si voluntàriament o involuntàriament, però amb tant de personal com tenen la veritat és que d'àgils ho han sigut poc.

Desenvolupament rural, les mesures del 5.b Ja tinc una acta de reprogramacions, que el que fan vostès és anar allargant, és a dir, no inverteixen els diners, perquè en aquests moments no tenen disponibilitat i diuen: «ja ho invertirem l'any que ve o ja ho invertirem d'aquí a dos anys», o ho invertiran d'aquí a tres anys o no ho invertiran. Aquí també es deixen de fer algunes coses.

I encara podríem parlar de temes com la gestió d'aquests fons, que no sempre van destinats a la finalitat que tenen el Feder i el FEOGA, la finalitat de l'objectiu 5.b, millora del desenvolupament rural, consolidació de la població, activitats productives, etcètera.

Vostè diu que discutirà si s'han perdut 60.000 milions o no, però hi ha un estudi que dona també una referència sobre quins són los ajuts nacionals a l'agricultura en el conjunt dels països de la Unió Europea i dona que a l'Estat espanyol –i el MAPA compleix millor que el Departament d'Agricultura– en conjunt és de l'1,25%, quant a la resta de la Unió Europea és de l'11,25. Què vol dir això? Que a l'hora de competir, a l'hora de modernitzar-nos, a l'hora de preparar-nos per al futur estem en pitjors condicions que no estàvem. I alguna cosa té a veure l'interès del Govern de la Generalitat a resoldre ja no els temes del finançament, sinó la pròpia gestió d'aquí.

No insistiré més en temes de sanitat animal que el que ja han dit alguns companys sobre qüestions com la pesta porcina clàssica, com la brucel·losi..., però el que està clar és que la pesta porcina clàssica no s'ha acabat de resoldre: segueix havent-hi 20.000 milions de pessetes d'indemnitzacions, de sacrificis i d'una política que no hem treballat per canviar-la, i quan dic «canviar-la» vol dir, a part dels mitjans de control en l'eradicació, tam-

bé en el canvi de la política europea; que la reestructuració, i això que el sector porcí va bé –en algun moment ho ha arribat a dir–, potser sí que va bé per a alguns, però no va tan bé per a uns altres, i vam plantejar la necessitat de fer un fons de compensació, que, si ho recorden, a l'última moció subsegüent a la interpellació que vam plantejar vam dir que faríem i que podríem fer avui, una proposta de resolució consensuada. L'altre dia la Federació d'Entitats de Boví i Cabrum ens deia: «Ens toreugen.» I en deien una altra de més grossa, encara –no?–, en deien una altra de més grossa: «Ens diuen que sí, que ara sí, que no ens preocupem, que reconeixem que s'ha fet malament, però ho farem millor.» Evidentment, no hi ha satisfacció al sector, i vam aprovar unes resolucions que espero que ja no cal que ens hi tornem a posar avui, perquè ja formen part dels acords d'aquest Parlament.

El Pla de política forestal, fins i tot s'ha arribat a dir que ara tenim un decret que hi han tantes possibilitats de subvencions... El que hi ha és un malestar profund del Consorci Forestal de Catalunya, i em van dir –puc dir-ho tranquil·lament– que hi ha una sensació de frustració, de desengany, d'abandonament de l'activitat forestal, i em van dir: «Ja no queden silvicultors a Catalunya; com a molt en deuen quedar els que es poden comptar amb una mà, amb una mà, perquè la gent està desenganyada.» Parlo per una persona que deu ser una autoritat dins d'això, no? Diu: «Hi ha més de 2.000 milions de pessetes que el Departament no reconeixerà, perquè els tenen acumulats i encara no els han acceptat i encara no els han tramitat», però més de 2.000 milions de pessetes en ajuts, de conseqüències dels incendis forestals del 94. I diu: «I així ens tenen, desenganyats i frustrats.» Volen una sèrie de canvis i avui ens planteja que l'Agència dels boscos privada ja es va constituir. Ells no en tenen coneixement. És curiós, és curiós. Segurament hem dit tots que anirem a crear una agència de boscos; a veure si també podem consensuar-ho i ho tirem endavant, de cara a fer un instrument que sigui útil per a aquest sector.

Investigació i desenvolupament: l'IRTA. Ha fet un cant a l'activitat, i sempre hem sigut defensors de l'IRTA; el que hem de lamentar és que, en tot cas, el que fan és malviure venent serveis; és a dir, no fan tota l'activitat d'investigació que haurien de fer. I d'això vostè n'és conscient i m'ho hauria de reconèixer, si no públicament, privadament, que van venent serveis per a intentar equilibrar uns pressupostos que són de manteniment, i utilitzen la imaginació perquè per això fan investigació i per això fan desenvolupament i són «ideosos», tenen idees, no?, però no tenen prou recursos per a seguir utilitzant aquest nivell de capdavanters.

L'instrument de l'Institut Català del Crèdit Agrari, havien de reforçar-lo. Se'n recorda, que ho diu a la Resolució? Vol que li digui quina és la memòria del 97 de l'Institut Català del Crèdit Agrari? Cinquanta-cinc –cinquanta-cinc– crèdits concedits; 824 milions de pessetes concedits. Això és una gran gestió d'un institut, cinquanta-cinc crèdits amb 824 milions? Però és que el que és més significatiu –i li donaré dues dades més–: a qui beneficia l'Institut Català del Crèdit Agrari? Set –set– préstecs a l'agroindústria cobreixen el 38% d'a-

quest pressupost, i més del cinquanta per cent dels diners, és a dir, més de 400 milions de pessetes –el 51%– van a l'Àrea Metropolitana de Catalunya. Amb això reforcem les zones de muntanya, les zones desafavorides? L'Institut Català de Crèdit Agrari és un instrument al servei del camp? Quin camp, l'explotació familiar agrària o els amics, els poderosos, els que tenen diners i els que poden recórrer a uns beneficis que el comú dels mortals, dels pagesos, potser no poden arribar-hi?

Regadius. Li vull recordar també unes paraules del senyor Vallvé, del conseller anterior. Diu: «L'Algerri-Balaguer, el Segarra-Garrigues, les Garrigues baixes s'acabaran els propers anys.» Això, ho deia el 92. Potser «els propers» vol dir els propers cinquanta anys. Potser sí, no? Però, evidentment, no crec que puguem treure una resolució satisfactòria de com va de bé el pla de regatges de Catalunya. I ja ho han comentat altres companys i només li diré una cosa: potser aguanta la paciència ancestral de la pagesia, perquè hi ha dos recs més, un el canal Xerta-Sénia, que fins i tot hem pres una resolució aquí, però que dorm el somni dels justos, no s'ha fet cap gestió per aquest Govern, del canal Xerta-Sénia, la posada en marxa; i el rec oriental de la Terra Alta, que sí, i vol que li digui quina és l'opinió dels hipotètics, futurs i desitjosos regants de la Terra Alta? Diuen: «No sé si ho farem.» I això no ho diu un militant nostre: ho deia el president del Consell Comarcal de la Terra Alta. Diu: «Estem tan desil·lusionats, tan decebuts, que no hi ha confiança per a emprendre les inversions que exigeix aquest pla de rec oriental de la Terra Alta.» Potser, com alguns altres han dit, cal una regulació específica, cal buscar unes fórmules de finançament que siguin més àgils i diferencials entre unes zones agràries i unes altres zones agràries; cal també tenir en compte una planificació de quins regadius, de com reguen i de com l'eficiència i l'estalvi es primen.

L'agricultura periurbana, desenvolupament del PEIN... Deia que el desenvolupament del PEIN havia de ser un reforçament al món rural. A part de comprar algunes hectàrees i fer allò del «toma y daca» d'Aiguestortes, el pla més important que s'ha aprovat durant aquests anys quin ha sigut? El Cap de Creus. Agricultura de zones de muntanya, desafavorides, o simplement uns interessos de caràcter turístic –dubto molt que ambientals–, que són el que han promogut aquest? Quins plans d'interior s'han desenvolupat, tipus parcs naturals? El més significatiu, com plantejo, és aquest.

Ja acabo, perquè crec que el malestar és creixent, que el descontentament de les organitzacions és patent i per això algunes maniobres com aquesta dels 1.800 milions de pessetes, per a intentar rebaixar el to de la crítica. Vostès han burocratitzat molt la gestió, s'han fet una administració, una gestoria, però no han donat corresponsabilització al sector, no han...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Gimeno i Sanz

Quinze segons..., em queden, no?

...han exercit l'autocomplaença; han fet error de gruix..., l'exemple que algú comentava per aquí: això no és un error administratiu, això és un error polític. Que avui vostè ho ha repetit, curiosament, perquè vostè ha dit: «Hem fet, hem fet, hem fet...», i ens ha llegit aquestes mesures. Que confon altra vegada Convergència, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés, amb el Govern de la Generalitat? Qui ho ha fet? Ho ha fet el Congrés dels Diputats, no ho ha fet el Govern de la Generalitat. Per tant, no, no és un error burocràtic, és un error de concepció política. Vostè tenen la concepció política aquesta, i això, o ho corregeixen o, si no, resulta que amb recursos públics estem pagant propaganda política, i això, evidentment, és intolerable.

No han respectat la voluntat de la immensa majoria...

El president

Senyor diputat, tindrà temps de rèplica.

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí, acabo. Simplement –acabo i continuarem després– dir que crec que ho han fet tan malament que es mereixen una reprovació, però vull matisar que no reprovem el Departament d'Agricultura, reprovem la política agrària de tot el Govern de la Generalitat, perquè són tots els responsables de la situació en què està avui el camp català i de les escasses perspectives de futur.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria manifestar, com ja han fet altres companys, la meva satisfacció i la del meu Grup Parlamentari pel fet que finalment s'ha produït l'esperat debat monogràfic de política agrària. Cal recordar que des del maig de 1992 el nostre Parlament no havia debatut i aprofundit amb el deteniment que es mereix l'agricultura i el món agrari en general.

Repasant el debat del 92 ens adonem que tot i que només ens separen sis anys, sis anys d'aquella sessió parlamentària, una sessió parlamentària de tres dies –que prou ens hauria agradat que aquesta també ho hagués tingut–, es parlava de les transformacions o s'anotaven, doncs, les transformacions que ha viscut el món de la pagesia catalana de llavors ençà, i constatem que han estat de primer ordre, aquestes transformacions, i no sempre, ben segur, s'ha donat resposta a aquestes transformacions amb les eines més adients i amb les decisions polítiques més encertades.

D'altra banda, li he de manifestar, senyor conseller, la nostra decepció pel seu discurs d'aquest matí. Un discurs atapeït i dens, un discurs aspre i un discurs que, de fet, ja podíem conèixer en part gràcies a l'atenta lectura de les memòries del seu Departament. Li anuncio, se-

nyor conseller, que el nostre Grup presentarà demà una proposta de resolució de reprovació d'aquesta política agrària i de la realitat de les seves actuacions avui exposades.

Aquell debat monogràfic del 92 –recordem-ho– es va produir tot just després que tingués lloc una gran manifestació de pagesos a Lleida, molt probablement la més gran que mai ha tingut lloc a Catalunya. En aquella època el sector agrari passava per una situació de molta incertesa i l'entrada a l'aleshores anomenat Mercat Comú va provocar serioses dificultats en molts sectors de la nostra agricultura i, en conseqüència, va provocar també una contestació lògica dels nostres pagesos. Aquest debat d'ara es produeix després que el sector porcí català hagi patit un autèntic malson al llarg del 97, motivat –com tots vostès saben– per la declaració de pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida, una epidèmia que ha provocat ja el sacrifici de gairebé 900.000 animals, corresponent a més de 1.800 granges, i un cost econòmic de 20.000 milions de pessetes, que, dit sigui de passada, és tant com tot el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

La satisfacció, per al sector porcí de Lleida, ha durat tot just vint-i-nou dies, i abans que es complís el mes de la fi de la quarantena de les darreres granges s'ha confirmat un nou brot de pesta porcina a la població d'Alguairó i un altre, després, a Vilanova de la Barca, a la comarca del Segrià. Ara caldrà esbrinar l'origen d'aquest nou brot, comprovar si efectivament el virus estava latent o bé procedia de fora i controlar convenientment els riscos de propagació, però, a part d'això, el que ja és inevitable és la designació d'una nova zona de quarantena de deu quilòmetres, la qual cosa necessàriament obligarà, ben segur, a nous sacrificis, precisament en una zona d'alta densitat porcina.

També esdevé inevitable l'endarreriment de la possibilitat d'exportació a les comarques afectades i allò que encara és pitjor, el desànim i la sensació d'impotència en un sector tan castigat i que el temor d'aquesta epidèmia pot tornar a manifestar-se amb força. Una epidèmia que, sigui dit de passada, pensem, estem convençuts des del nostre Grup Parlamentari, des del nostre Partit, que no ha tingut i no té les mateixes conseqüències per a tothom, que no ha estat igual per a l'explotació familiar agrària independent o de cercle tancat que per a les grans empreses, que per a les grans integradores.

Dit això, per tant, senyores diputades i senyors diputats, arriben els dos darrers debats parlamentaris d'agricultura després de dues situacions problemàtiques, que en cap cas passen inadvertides. Com tampoc hauria de passar inadvertit, senyores diputades i senyors diputats, que malauradament, i d'ençà del debat del 92, difícilment es podrien repetir altre cop aquelles mobilitzacions pageses tan massives d'aleshores; i per una raó elemental, i és que el nombre de pagesos no ha deixat de minvar en els darrers anys i els caps de les explotacions familiars agràries del nostre país han anat envellint progressivament i de manera prou alarmant. No fa massa que l'Institut d'Estadística de Catalunya publicava els primers resultats de l'estadística de l'estructura de les explotacions agràries corresponents al 95. Hi so-

bresurt, senyores diputades i senyors diputats, com ja han dit altres grups parlamentaris, una dada molt significativa: un de cada quatre caps d'explotació familiar agrària té més de seixanta-cinc anys, mentre que el 1989 tenia aquesta edat un de cada cinc caps d'explotació. Segons les mateixes fonts, el 1989 els caps d'explotació de menys de trenta-cinc anys eren 7.500; el 1993, 6.400, i el 1995, 4.670. Per tant, senyores diputades i senyors diputats, els números són així: en els sis anys que separen el 89 del 95, en els sis anys que separen el debat de política agrària, en els sis anys que el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Francesc Xavier Marimon és al capdavant de la Conselleria, han disminuït un 38% els caps d'explotació de menys de trenta-cinc anys. Per contra, l'evolució dels caps d'explotació més grans de seixanta-cinc anys ha anat en augment i és igualment significativa aquesta dada: els més grans de seixanta-cinc anys eren el 89 17.000; el 1993 van minvar fins als 16.000; el 1995 augmentaven altre cop fins als 18.500, amb la qual cosa podem dir, podem afirmar que en els darrers sis anys el nombre de caps d'explotació de més de seixanta-cinc anys ha augmentat un 7,7%. No cal dir que aquestes xifres evidencien allò que es veu i es palpa en el territori, malgrat que sovint, des del Govern, s'ha volgut jugar i maquil·lar –si se'm permet l'estadística– i és que l'envelliment de la pagesia segueix creixent i que en gran part del nostre país la manca de pagesos que treballen i cuiden el territori es deixa notar i provoca situacions de desequilibris, uns desequilibris territorials que coincideixen justament amb aquelles zones on el seu producte interior brut és més dèbil, és més feble. Aquestes mateixes dades de l'Institut d'Estadística ens diuen clarament que a Catalunya la superfície agrícola utilitzada va augmentar el 89 i el 93 un 3,3% i va disminuir un 3,2% entre el 93 i el 95, com ens diuen les darreres estadístiques. Pel que fa al nombre d'explotacions, hem de dir també que aquestes han disminuït; entre el 89 i el 95 han disminuït un 19,7% i... –perdó– passant de 88.450 explotacions el 1989 a 76.423 el 93 i a 71.000 el 95.

Un altre dels aspectes més destacats que posen de manifest aquestes dades de l'Institut d'Estadística és l'envelliment progressiu de la mà d'obra familiar, ja siguin titulars, cònjuges i altres familiars. Queda clar que els de menys de trenta-cinc anys han disminuït i han passat de 26.390 el 93 a 24.400 el 95. I els que tenen seixanta-cinc anys han augmentat i han passat de 27.131 el 1993 a 28.594 el 95. Per tant, la dinàmica i la realitat, senyores diputades i senyors diputats, és que a Catalunya hi ha cada cop menys pagesos i els que hi ha cada cop són més vells i aquesta constatació té com a conseqüència més evident el despoblament del territori i el deteriorament del medi rural. A Catalunya una tercera part dels pobles estan abandonats, és a dir, no hi ha ningú o hi queden una o dues famílies; al 55% del territori de Catalunya només hi ha 8.400 explotacions amb titulars a títol principal i en setze comarques catalanes més del 20% de la població activa es dedica a l'agricultura o bé a l'agroindústria i són precisament les comarques que no pas per casualitat tenen la renda familiar per habitant per sota de la mitjana de Catalunya. A ningú escapa que la presència de pagesos en el conjunt del territori fa que aquests actuïn, més enllà de la seva fun-

ció estrictament econòmica, com un element d'equilibri, de manteniment, de conservació del paisatge i que realitzin, a més, una funció de preservació d'uns valors culturals i d'uns valors tradicionals. A banda d'aquests fets, de per si ja prou importants, és clar que la presència d'un teixit suficient de pagesos arreu de Catalunya fa possible que tinguem garantida una producció pròpia de productes agraris amb uns mercats i uns preus força estabilitzats i, a més, fa també que tinguem garantida la producció de productes de qualitat superior elaborats ja sigui amb procediments artesanals o bé amb tècniques selectives que vénen a oferir un producte clarament diferenciat.

Ara bé, no ens enganyem, aquest model productiu que ens ha de garantir aquests resultats només serà possible si s'emmarca dins l'estructura d'agricultura familiar, si s'emmarca dins de l'explotació familiar agrària. I arribat aquest punt, cal preguntar-se una vegada més si és o no és l'empresa familiar agrària per a vostè, senyor conseller, per al Govern de Catalunya, el pilar principal i el nervi, el tronc i la columna vertebral del nostre món rural i del nostre sector primari. Com a conseqüència del debat monogràfic de política agrària del 92, el Parlament de Catalunya va manifestar solemnement, i era a proposta –bo és dir-ho– del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que l'explotació familiar agrària ha estat tradicionalment i continua sent el nervi del món rural català i la base del sector primari i que, per tant, la defensa, la promoció i el desenvolupament d'aquest tipus d'explotació ha de constituir l'objectiu prioritari del Govern de la Generalitat en aquest àmbit.

Cal preguntar-se ara, sis anys després d'aquell debat parlamentari: l'explotació familiar agrària ha constituït, segueix constituint l'objectiu prioritari del Govern de Catalunya en l'àmbit del món rural i del sector primari en general? I cal preguntar-se tot seguit i una vegada més: quines prioritats estableix el Govern de Catalunya a l'hora d'abordar les inevitables contradiccions que necessàriament es produeixen entre alguns poderosos oligopolis de comercialització i transformació i la xarxa que constitueix la petita empresa familiar agrària i l'estructura del cooperativisme agrari català? Quines prioritats estableix el Govern de Catalunya en aquest sentit?

La realitat, senyores diputades i senyors diputats, queda prou dibuixada amb les dades i amb les xifres de l'Institut d'Estadística de Catalunya i el cert és que, lluny de constituir –entenem– un objectiu prioritari, malauradament l'agricultura familiar ha perdut pes específic dins el sector agrari i el món rural en general; la incorporació de joves ha quedat malauradament reduïda i la pagesia catalana ha anat envellint-se de manera inexorable. No és pas sobrer recordar la situació de paràlisi que han patit els expedients d'ajuts a la incorporació de joves a l'agricultura i a la modernització en les explotacions agràries. Si l'explotació familiar agrària constituís, efectivament, un objectiu prioritari del Govern de Catalunya, no s'hauria produït una acumulació de més de dos mil tres-cents expedients entre plans de millora i incorporacions de joves a l'agricultura i el Departament d'Agricultura no es desentendria, com ha vingut fent en els darrers anys, de les ajudes de

l'acció comuna dels Fons europeus d'orientació i garantia, FEOGA-Orientació, i del cofinançament que ha de reflectir en el seu mateix pressupost. No cal dir, senyores diputades i senyors diputats, que la realització per part del Govern de la Generalitat d'una veritable política agrària d'estructures i de modernització d'explotacions hauria modificat aquests resultats estadístics tan poc favorables a la nostra agricultura.

I és que, senyores diputades i senyors diputats, es dirà el que es voldrà, però, sincerament, no es pot pas afirmar que el nostre Govern hagi fet tot allò que estava al seu abast per aturar la davallada de la pagesia a Catalunya i el cert és que el sector agrari a Catalunya en els darrers anys ha perdut competitivitat en relació amb altres nacions d'Europa. I el que esdevé més paradoxal és que aquesta pèrdua de gas s'ha produït malgrat que el Govern de la Generalitat ha assumit al llarg dels darrers anys totes les competències i els recursos econòmics que fins ara tenia el Ministeri d'Agricultura, competències que no han quedat traduïdes en forma d'increment significatiu del pressupost del Departament; ben al contrari, si això és el que vostès entenen per sobirania compartida, que Déu ens agafi confessats.

El paper de l'agricultura i de la ramaderia, senyor conseller, ha anat davallant progressivament en el conjunt de l'acció de govern de la Generalitat i en els darrers anys ha tingut un pes específic –per dir-ho de manera benèvola– d'allò més migrat. Això, senyores diputades i senyors diputats, no és cap frase feta ni tampoc és cap recurs, doncs, per imprimir una certa contundència en el debat; aquesta afirmació és fruit de la constatació que els darrers pressupostos d'Agricultura –no dic només el darrer, dic els darrers– han esdevingut la ventafocs de l'acció de govern de successius executius de Jordi Pujol. Correspon afirmar clarament i amb contundència en aquest debat d'agricultura que Catalunya és el territori en relació amb les comunitats, amb altres comunitats i nacions que avui són a l'Estat espanyol, que destina menys pressupost per a l'agricultor. Mentre que el darrer pressupost del Departament d'Agricultura era de 21.000 milions de pessetes, Navarra preveia destinar al camp uns 13.000 milions, tot i que només compta amb tres mil pagesos. I, encara bo, senyores diputades i senyors diputats, que els 21.000 milions del DARP fossin de veritat, fossin de veritat, de la bona, fossin per a fer política agrària, per a destinar-los a l'agricultura productiva perquè vostès saben que això no és així; el conseller sap molt bé que entre 8.000 i 10.000 milions del pressupost –ens atansàrem al 50%– es destinen, de fet, a la mateixa organització i funcionament del Departament, a aquesta macrogestoria de fons europeus i de fons estatals en què malauradament s'ha convertit el Departament. Deia que tant de bo que els 21.000 milions fossin de debò per a l'agricultura perquè es fa un ús dels fons pressupostaris del Departament per a gairebé tots els mals d'aquest món i part de l'altre: uns anys són els incendis i les inundacions i enguany ha estat el crèdit extraordinari per fer front a la pesta porcina.

Sense diners per invertir, senyores diputades i senyors diputats, el Departament d'Agricultura en cap cas podrà fer una política agrària pròpia per molta Administració única que sigui, segons les necessitats que avui

demana la pagesia i el país; sense inversió, el nostre Govern no pot ni tan sols plantejar-se objectius de modernització en les explotacions per tal de fer-les més competitives, més rendibles, perquè, necessàriament, tot i l'aportació de la Unió Europea haurà d'acompanyar-se del corresponent cofinançament; sense inversió del Govern, no es pot dur a terme una veritable política d'infraestructures i de suport al teixit agrícola i ramader més feble del nostre país, el que es desenvolupa en les zones amb més dificultats. Ni que sigui per la sensibilitat nacionalista que se suposa a la coalició de Govern, no entenem com es pot renunciar a fer una política agrària pròpia i nacional, com es pot renunciar a rebre el cofinançament provinent de Brusselles per a modernització d'explotacions, programes inclosos dins de l'objectiu 5.b, cessaments anticipats de l'activitat agrària, aforestació de terres agràries, mesures agroambientals..., quan la resta de països europeus ho aprofiten totalment, i és que es preparen convenientment per al futur. La major part dels països de la Unió Europea prioritzen dins l'acció dels seus governs respectius el desenvolupament del món rural en la seva globalitat, i entenem que avui a Catalunya li cal una actuació decidida del seu Govern i encaminada al desenvolupament integral de les zones rurals. La necessitat de fer una política agrària amb objectius i continguts, que sigui desitjable per a la societat i útil per als pagesos de l'explotació familiar agrària que nosaltres defensem, comporta fer necessàriament una selecció, comporta fer una tria, una selecció d'objectius, sector per sector, zona per zona, dels que hi ha avui a Catalunya. El Pla director de política agrària i pesquera del 93 fixava aquests objectius, però el cert és que aquest Pla no s'ha aplicat per manca de recursos; el Govern de Catalunya no ha aplicat el seu pla director de política agrària i pesquera per falta de recursos econòmics i per manca, és clar, de voluntat política.

El cooperativisme agrari, senyores diputades i senyors diputats, no és aliè al desenvolupament integral del món rural i tampoc és aliè a l'explotació familiar agrària. És ben cert que el cooperativisme ha viscut una important evolució i ha passat de ser una forma d'associar-se i de protegir-se dels abusos, que es pot dir d'aquesta manera, a ser una manera d'entendre l'economia agrària dins d'un marc de forta competitivitat equiparable a altres sistemes de societats; però –això sí– la cooperativa sempre amb unes perspectives socials i humanístiques molt i molt arrelades i amb un gran pes específic en el territori. El cooperativisme agrari ha tingut i continuarà tenint un paper determinant en el manteniment de l'activitat agrària a Catalunya precisament per la implantació en el territori. És clar, doncs, senyores diputades i senyors diputats, que el Govern català, lluny d'incomplir acords i compromisos, ha de fomentar el cooperativisme agrari, i això vol dir emprendre una política de concentració de la producció que, a diferència d'altres filosofies empresarials, repercutirà directament en el pagès i el seu valor afegit obtingut precisament per haver-se donat una major concentració de producció, un grau més alt de transformació i la seva immersió en circuits comercials de més volada.

Si de debò el Govern considera que l'objectiu ha de ser convertir les cooperatives en empreses marcadament competitives, no hi ha dubte que el que ha de fer el Govern és incrementar de manera substancial la dotació pressupostària corresponent al Pla de reestructuració, i el que cal, conseller, és que la dotació sigui important, pel fet que cal posar al dia els compromisos adquirits pel Departament i cal, alhora, animar al desplegament de nous projectes de futur que en el camp del cooperativisme agrari necessàriament cal encetar, necessàriament cal iniciar.

Dèiem al principi d'aquesta intervenció que la presència de pagesos arreu del territori actuen com a element d'equilibri i manteniment del paisatge, res més cert, però també és veritat que en determinades zones del nostre país el que cal és adoptar un instrument de política agrària comunitària per tal de compensar econòmicament l'agricultura que es fa en les condicions més complicades pel que fa a la productivitat i pel que fa a la rendibilitat.

Aquestes compensacions econòmiques són les anomenades ICM, indemnitzacions compensatòries, i que s'apliquen com a conseqüència de l'altitud, dels pendents, de la dificultat de maquinització, de la climatologia, dels nivells de pluviometria... Doncs bé, a Catalunya, on tenim problemes molt greus pel que fa al despoblament, disminució de la població activa agrària i també amb desequilibris territorials, és a Catalunya on s'aplica l'ajut per explotació dels més baixos de la Unió Europea. A Catalunya el nostre Govern, el Govern de Catalunya aplica els ajuts més baixos de la Unió Europea, de manera que les explotacions catalanes reben menys del 30% de la mitjana comunitària, a Catalunya menys del 30% de la mitjana comunitària. Cal afegir en aquest sentit que la directiva comunitària de les ICM, a més del que ja hem exposat, es troba segurament amb l'entrebanc de la deficient zonificació, de manera que moltes explotacions veïnes de zones de muntanya i desfavorides, tot i patint els mateixos problemes, no es poden acollir a aquestes ICM. Però el cert, el que és evident i reprovable és que el Govern de Catalunya no hi destina, ni de bon tros, el que hi aporten altres governs europeus.

Senyor conseller, vostès, el seu partit, la coalició a la qual pertany van guanyar les darreres eleccions nacionals i, per tant, tenen encomanat, des de la responsabilitat de governar, uns compromisos molt concrets. Nosaltres no tenim la pretensió aquí de venir a explicar-li fil per randa quin és el nostre programa i quines són les propostes amb les quals vam concórrer a les eleccions, entre altres coses perquè, com diria l'exdiputat Miquel Pueyo, tenim sospites més que raonables que vostè no ens va votar.

Però sí que vull dir que quan es tenen responsabilitats de governar no s'hi val a europeïtzar i a mundialitzar els fracassos i a convertir en propis els èxits. Ho dic, conseller, perquè la poca participació del Govern de la Generalitat en el cofinançament de la política estructural i la manera com s'estan gestionant alguns d'aquests recursos estructurals de la Unió Europea és una responsabilitat del seu Departament, és clar, però de manera molt i molt especial del seu Govern, del seu Govern en

conjunt, del pes específic que el Govern de Catalunya dóna als temes de l'agricultura, de la ramaderia i de la pesca.

Com és possible, conseller, que el Govern de Catalunya hagi deixat perdre per a Catalunya 42.000 milions de pessetes de 1993 ençà? No li parlo dels milions que pot rebre, que pot deixar de rebre d'ara en endavant, li estic dient els diners que ja ara han deixat de percebre els ciutadans de Catalunya, els pagesos, els agricultors de Catalunya, 42.000 milions que havien estat pressuposats en els diferents programes de la Unió Europea, però que el Govern de Catalunya ha privat els pagesos de poder-ne fer ús, precisament perquè no hi ha aportat la part de cofinançament que li pertoca.

Això no és un caprici, això no és *peccata minuta*, senyor conseller. Aquesta desencertada i continuada decisió ja és una dinàmica d'aquest Govern i que impedeix, precisament, que al llarg dels propers tres anys Catalunya perdi, segurament, una inversió que ben bé podria anar cap als 17.000 milions de pessetes. Vostè sap, conseller, que moltes d'aquestes ajudes europees corresponen precisament als anomenats fons estructurals i que es destinen a equilibrar i reduir les desigualtats en aquelles zones amb més dificultats. Sabent això d'aquí, quines gestions s'han fet –si se n'ha fet alguna– o quines gestions es pensen fer perquè un representant del Govern català formi part de la delegació de rang ministerial que participa en els debats dels consells de ministres de la Comunitat, senyor conseller? Entenem que aquesta és una possibilitat perfectament lògica des del nostre punt de vista, una possibilitat que entenem justa, que entenem viable i que entenem desitjable dins la reglamentació comunitària i, a més, que constitueix una petítíssima part d'allò que el Govern danès fa, per exemple, en relació amb el territori de les illes Feroe.

Vostè decideix, o vostès, el Govern de Catalunya, decideixen a Madrid. Doncs, facin-se sentir i facin que a Brussel·les, almenys, puguin denunciar aquesta destinació arbitrària i injusta dels fons europeus que ens arriben des de Brussel·les. Aquí, posem per cas al Pallar i a la Terra Alta, a 200 quilòmetres de Barcelona, som considerats rics i rebem el mateix, amb alguns dels fons europeus, el mateix que la mitjana de Catalunya; per contra, a vint quilòmetres de Madrid, a Guadalajara, Toledo, a Àvila reben un 850% més amb determinats fons europeus que nosaltres. Això és just, conseller? (*Remor de veus.*) Els fons estructurals de la Unió Europea..., en tot cas, en parlaríem en la segona..., en el torn de rèplica, segurament, de determinats fons de la Unió Europea –si el temps ens ho permet–, però voldria parlar del cessament anticipat de l'activitat agrària a Catalunya.

Del 1989 al 1995 només s'havien aconseguit als successius règims de cessament 297 persones, amb un cost de 827,4 milions de pessetes. La Unió Europea va aprovar per a l'Estat espanyol, per al període 93-97, una fitxa financera de 71.500 milions de pessetes, 14.300 milions anuals; tenint en compte el percentatge de població activa agrària catalana sobre el total de l'espanyola, a Catalunya ens correspondrien uns 4.500 milions de pessetes del 93 al 97; és a dir, ens correspondrien per aquest concepte uns 900 milions de pessetes. Podem

parlar de mesures agroambientals i d'altres mesures que estan subvencionades per la Unió Europea, però que des de Catalunya no s'hi aporta la part de cofinançament que seria desitjable.

Hem tingut ocasió d'intervenir en aquesta mateixa cambra per tal de tractar de la situació actual del sector lleter a Catalunya. Dèiem llavors i diem ara que moltes de les explotacions lleteres a Catalunya passen uns moments prou delicats i que, precisament, per fer explotables i viables aquestes explotacions el que caldria és poder recaptar més quota lletera, i fins aquí hi estem tots d'acord.

Tot sembla indicar que aquesta mateixa campanya 98-99 el Ministeri, mitjançant un projecte de modernització i millora de la competitivitat del sector làctic, establirà un fons coordinat de quotes làcties, segons el qual el Ministeri comprarà quota lletera –això ens ho han fet arribar en dates recents– i aquesta quota lletera serà comprada pel ramader al 50%, però naturalment hi haurà de contribuir en un 25% el Departament d'Agricultura i en un altre 25% el Ministeri.

Nosaltres ens preguntem, senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, participarà en el cofinançament d'aquestes quotes lleteres tan necessàries per al sector lleter a Catalunya el Departament d'Agricultura?, hi aportarà el Departament d'Agricultura el 25% del cofinançament que hi correspondria per no perdre...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ausàs i Coll

... aquesta important millora i necessària millora del sector làctic?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no és un cas únic ni excepcional que el Parlament de Catalunya celebri debats en plenari sobre temes monogràfics, però també és cert que no és gens habitual. Per tant, considerant que ara fa sis anys ja hi va haver un debat en aquest mateix Ple sobre la situació de l'activitat agropecuària al nostre país, que ara se'n faci un altre d'extraordinari, al marge dels debats ordinaris que habitualment s'hi fan, caldria interpretar-ho en el sentit que aquest Parlament, el conjunt de grups representats en aquesta cambra, sí donen una gran importància a la pagesia catalana i a l'activitat agropecuària i pesquera del nostre país.

I probablement sigui certa aquesta preocupació, això malgrat el percentatge cada cop més baix de població activa que es dedica al sector primari, una mica més del 3%, i de l'encara més baix percentatge que aporta

l'agricultura al producte interior brut català, una mica menys del 3%.

De tota manera, deixin-me dir que tinc la sensació que aquest debat es fa més que amb la necessitat real de trobar sortida a tot un seguit de problemes amb els quals es troba el sector, més que amb l'interès de debatre en profunditat qüestions que preocupen els professionals del nostre camp i les seves organitzacions i entre tots mirar de trobar punts d'acord per dirigir les polítiques més convenients, més que per tot això, que probablement també, aquest debat s'ha convertit bàsicament en un tràmit que calia complir, sense massa esperances per part de ningú que suposi un avanç i un després en la política agrària i, per tant, en la situació de la pagesia al nostre país.

I dic això encara més convençut després d'escoltar aquest matí el discurs del conseller, que ens ha començat llegint el *Boletín Oficial del Estado*, ha continuat amb les memòries pressupostàries i les xifres d'estadística, però s'ha descuidat de parlar-nos d'agricultura, si més no, s'ha descuidat de fer una anàlisi general de la pagesia a Catalunya, dels seus problemes, de la seva perspectiva i, per tant, de les propostes de futur. Si la política agrària del Govern és la que ens ha exposat avui el senyor Marimon, el que hem de fer, el que és convenient fer és posar una espelma a sant Galderic, perquè ara que hi ha competències exclusives i Administració única sant Isidre ja no hi compta per a res, i encomanar-nos a Déu.

Aquesta és una situació que cal reprovar i en aquest sentit ja avanço que, igual que han fet altres grups, demà presentarem una proposta de resolució en aquest sentit.

Aquests dies em rellegia el debat de l'any 92 i pràcticament tots els ponents expressaven la seva confiança en la influència que el debat havia de tenir en el món agrari. Fet i debatut, aprovades les resolucions que es van aprovar, més enllà de les bones intencions, no crec que es pugui dir que aquell debat va ser un punt d'inflexió fonamental en la història de la política agrària del Govern de la Generalitat. Probablement, l'acord més significatiu, pres amb el suport de tots els grups, va ser la posada en marxa del Pla de reestructuració de cooperatives, dels resultats del qual, naturalment, n'haurem de parlar.

L'actual debat monogràfic feia molts mesos que havia estat demanat per tots els grups de l'oposició i ha passat, per tant, molts mesos esperant el vistiplau perquè es realitzés. És cert que durant aquest temps hi ha hagut una eventualitat greu, la pesta porcina clàssica, la presència de la qual podria enterbolir i monopolitzar un debat que per definició havia, ha de ser general, sense massa condicionants extraordinaris. També és cert, però, que si el debat havia de servir per marcar tendència o modular l'actual política del Govern era lògic que es fes abans del debat pressupostari i permetre, d'aquesta manera, que els pressupostos poguessin recollir i posar en pràctica, amb les dotacions escaients, les resolucions aprovades pel Parlament.

Quan es va decidir la celebració del debat el Govern havia declarat Catalunya «país lliure de la PPC» i, per

tant, les perspectives eren les de fer un debat sense cap condicionant determinant. De tota manera, el brot declarat a Alguairó la setmana passada, i altres de posteriors, han tornat a posar l'ai al cor de molts ramaders i, lògicament, la preocupació per la PPC torna a estar al davant de la preocupació de tothom, Govern i oposició. De tota manera, forçosament havíem de parlar de la pesta, n'haurem de parlar ara en termes de present i no pas de passat, però haurem de parlar també de moltes altres coses que afecten i preocupen els nostres pagesos. De tota manera, celebrem aquest debat poc temps després d'aprovar els pressupostos de l'any corrent i faltant molts mesos encara per discutir els de l'any vinent, i d'aquesta manera ens trobem en un debat desubicat i, en certa manera, forçat.

De tota manera, consideracions a banda, mirarem d'analitzar amb profunditat l'actual situació del camp català i treure'n les conclusions i fer-ne les propostes que siguin necessàries des del nostre punt de vista.

Parlava abans del percentatge de població activa que es dedica al sector primari i de l'aportació que fa al producte interior brut aquest sector. Hi ha una altra dada a tenir en compte i a valorar-la, la del percentatge que suposa el pressupost del Departament sobre el pressupost total de la Generalitat, l'1%, i haurem de convenir que aquest percentatge és clarament insuficient. No es tracta ara de reproduir aquí els arguments que vam donar durant el debat pressupostari, que en tot cas, i a efectes d'acta donem per reproduïts, però és evident que al marge de resolucions, de bones intencions, i fins i tot al marge d'altres disposicions legals, el que recullen els pressupostos és determinant per a la marxa i per al futur del camp català.

I va ser justament després del debat monogràfic de l'any 92 que els successius pressupostos del Departament van marcar una línia d'inflexió, sí, però a la baixa, perdent dotació un any rere altre i perdent, per tant, possibilitats de fer política agrària, perdent mitjans per modernitzar les estructures agràries, perdent temps en la necessitat d'adaptar-nos a les noves exigències que imposa i imposarà la nova política agrària comuna i decebent, per tant, les expectatives que el sector havia dipositat en el Departament, sobretot quan compara les seves xifres amb les d'altres comunitats autònomes.

Un 1% que resulta encara més sorprenent si es considera que conflueixen en la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca dos grans principis d'atenció preferent per part del Govern de la Generalitat: d'una banda, tractar-se d'un departament dedicat a l'economia productiva, a favor de la qual se senten amb insistència –i amb raó– veus de suport, ajut i protecció; de l'altra, ser l'activitat agropecuària un factor essencial a l'hora de vetllar per l'equilibri o pel reequilibrament territorial del país.

És cert, i ja ho hem dit, que la població activa dedicada al sector agrícola és mínima, però, en canvi, ocupa un percentatge molt considerable del territori i, per tant, la política agrària té unes conseqüències territorials determinants per al desenvolupament del conjunt del món rural i, per la mateixa raó, també les té per al desenvolupament territorial urbà.

També és cert que l'envelliment dels nostres pagesos –de fet, els nostres pagesos envelleixen al mateix ritme que els altres humans–, vull dir la mitjana d'envelliment de la gent que es dedica a l'agricultura, és constant i progressiu. Més de la meitat dels pagesos en actiu tenen més de cinquanta-cinc anys, no arriben al 10% els que en tenen menys de trenta-quatre. Aquests condicionants, *a priori*, haurien de significar una major atenció per part del Govern, un major esforç inversor reflectit pressupostàriament. D'altra banda, no hem d'oblidar que el Departament és la primera i única Conselleria que pot presumir d'Administració única i que, per tant, la seva gestió i els resultats de la seva gestió haurien de ser enveja dels pagesos d'altres zones de l'Estat, i no al revés. Hi ha, per tant, també un factor, diguem-ne, nacional en el fet que el Govern cuidés amb més atenció i, sobretot, amb més esforç pressupostari aquest Departament.

A més a més, també hem de tenir present que hem de competir amb els pagesos europeus i també amb pagesos d'altres països amb els quals la Unió Europea fa tractats preferencials; però hem de competir bàsicament amb Europa, i els pagesos d'aquests països fa anys, molts anys, que reben suport de les administracions. Es diu que l'Estat espanyol va entrar a la Comunitat Econòmica Europea quan per a la PAC començaven les vaques magres; per tant, ens vam trobar amb les vaques magres i, a més a més, amb una entrada amb molt mal peu, fruit d'una mala negociació. Calia, doncs, des d'aquí, no pas per privilegiar els nostres pagesos, sinó per compensar aquests dèficits i permetre una competència amb les millors condicions d'igualtat possible, un esforç per part de l'Administració catalana, sobretot tenint en compte que Catalunya no es pot permetre el luxe de perdre cap més pagès, i és cert que aquesta és una afirmació que reiteradament es fa des del Govern, tan cert com que any rere any els percentatges de població activa dedicada a la pagesia van baixant sistemàticament, al mateix nivell, més o menys, que l'esforç pressupostari del Govern de la Generalitat. I aquest matí ens deia el conseller: «home, el percentatge de pèrdua de pagesos va baixant» i aviat ja no podrà baixar més, més del 3% segur que no els perdem, senyor conseller.

Hem dit que tenim Administració única, la qual cosa no vol dir que el Govern de la Generalitat sigui l'única Administració que decideix el futur dels pagesos. El futur dels pagesos es decideix, òbviament, a Catalunya, però també a Madrid i, sobretot, a Brussel·les.

Després parlarem de Brussel·les, però permetin-me abans una breu reflexió. Hi ha moltes qüestions que afecten i preocupen els pagesos, que encara depenen de Madrid; estic pensant, per exemple, en el problema que es va plantejar ara fa un any, quan des de la Seguretat Social es va començar a requerir als pensionistes del règim especial agrari de la Seguretat Social –també a alguns autònoms, però bàsicament eren pagesos– la devolució de les quantitats que, en concepte de complements per mínims, havien percebut. Aquest és un camp, el de la Seguretat Social agrària, com ho és el de la fiscalitat agrària, com ho és el de la legislació referent a arrendaments rústics –i després parlarem d'aquest

tema–, que, afectant molt el món agrari, queda fora de l'àmbit del Govern de la Generalitat.

I si som Administració única fóra lògic que poguéssim tenir veu pròpia a Brussel·les, per tal que les decisions que allà es prenguin no vagin contra els interessos dels pagesos catalans i no ens calgui dependre que el Ministeri espanyol atengui les nostres reivindicacions al mateix nivell i amb la mateixa intensitat que pot atendre les dels pagesos espanyols, que moltes vegades tenen altres problemes i altres prioritats.

A banda d'això, la posició com a país davant la política agrària comuna no ha de coincidir necessàriament amb les posicions defensades des de Madrid. De fet, és lògic que, tenint des d'aquí una problemàtica diferent –i només cal comparar els percentatges de població activa dedicada a l'agricultura–, tinguem també una sensibilitat diferent a l'hora de plantejar polítiques comunitàries.

Per exemple, a l'hora de definir el sentit de les subvencions comunitàries, que per nosaltres hauria de ser un sentit social, la subvenció hauria de ser inversament proporcional a la productivitat: qui produeix molt normalment necessitarà menys subvenció; en canvi, a les zones on les condicions són més dures i, per tant, hi ha menys productivitat, interessa que els pagesos no abandonin la seva feina ni abandonin el territori, i, per tant, la subvenció ha de ser generosa, complint així un objectiu social.

La setmana passada el Congrés espanyol aprovava una proposició no de llei en la qual s'instava a trobar fórmules per tal que es pogués garantir la presència de representants autonòmics en la delegació estatal davant la Unió Europea, proposta aprovada, però que va provocar un clar refús del mateix ministre d'Assumptes Exteriors, el senyor Matutes, i altres alts dirigents del PP, qui qualificava aquesta eventualitat, la presència de representants autonòmics, com «ingovernable».

I possiblement tingui raó, el senyor Matutes, que sigui més ingovernable o, com a mínim, segur, més incòmode per a ells; però, a nosaltres, fins que no puguem ser als organismes de la Unió Europea amb els mateixos drets i deures que els altres països lliures, ens és indispensable tenir veu a Brussel·les per tal de defensar les especificitats que l'agricultura catalana té al respecte, i a mi m'agradaria escoltar la veu del conseller d'Agricultura, de la Conselleria d'Agricultura del Govern català insistint en aquest tema.

Prou que vam patir una negociació erràtica per part dels representants espanyols en el moment de l'adhesió a la Comunitat Europea, que, sense ningú que els molestés ni fes la delegació ingovernable, van aconseguir uns resultats ben galdosos per al món agrari en general, alguns sectors del qual encara en pateixen les conseqüències, com ara el làctic, que ha de reformar la seva OCM, i que, pel que fa a Catalunya, de fet pel que fa al conjunt de l'Estat, però d'una manera especial pel que fa a Catalunya, li atorga una quota de producció molt inferior, molt inferior al seu consum. Prou que vam patir aleshores com perquè els pagesos catalans, i, per tant, l'Administració catalana, continuï confiant en la bona fe i les millors bones intencions dels governants

espanyols a l'hora de defensar els interessos particulars, i més que particulars, específics, dels pagesos catalans.

Ara, per exemple, s'està discutint la reforma de l'OCM de l'oli, amb un debat molt viu entre les reivindicacions dels principals estats productors, bàsicament Itàlia i Espanya; Itàlia defensant una subvenció a l'arbre, i el Govern espanyol, una subvenció a la producció. Afortunadament, la posició majoritària a Catalunya coincideix en aquest cas amb la que defensa el Govern espanyol, però podia no ser així. De fet, diferents veus de la comarca de les Garrigues, entre elles la del president de la denominació d'origen, aposten per la subvenció per arbre o, alternativament, per la subvenció a la superfície, i els seus arguments no són balders. A les Garrigues es produeix un oli de màxima qualitat gràcies a l'olivera de la varietat arbequina, arbre que, en canvi, té uns índexs de producció molt inferiors respecte a altres varietats cultivades a altres zones de Catalunya, i especialment al sud peninsular, amb la qual cosa, dirigint la subvenció a la producció de manera exclusiva, els pagesos garriguencs queden discriminats respecte als d'altres zones.

Per tant, nosaltres, que estem d'acord a mantenir la subvenció per a la producció, perquè és l'única garantia del cultiu de les explotacions i de primar el pagès productor per damunt del propietari especulador, també creiem que caldria modular aquesta posició –i nosaltres farem una proposta en aquest sentit, senyor conseller–, garantint uns mínims per damunt d'actuacions especulatives a les zones històriques, aquelles zones on el cultiu de l'olivera és secular, on, degut a l'orografia del terreny, és pràcticament l'únic cultiu possible i on el manteniment de la població al seu món rural passa inexcusablement per aquest cultiu i, naturalment, perquè sigui rendible.

Per tant, tot i mantenir la posició que fins ara ha defensat el Departament, caldria fer aquesta modulació, primant i garantint la subvenció a les zones històriques per tal que la comarca més característicament oleícola de Catalunya i altres amb similar tradició no es vegin perjudicades per l'aparició de noves plantacions d'oliveres fetes a corre-cuita a zones on mai no n'hi ha hagut, amb l'única finalitat de buscar les subvencions de la PAC.

I ja que estem en el tema de l'oli, permetin-me una referència a la qüestió dels recs, que en algunes comarques, com la mateixa comarca de les Garrigues, hi té una influència decisiva. En el debat de l'any 92 l'aleshores conseller, el senyor Vallvé deia: «Aquest any 1992 esperem també iniciar les obres del rec de suport de les Garrigues, un cop obtinguda la concessió de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Aquest rec permetrà garantir una producció estable d'oli sense haver de dependre de la meteorologia. Una producció estable vol dir una oferta constant i, consegüentment, unes bones possibilitats de comercialització. La primera fase d'aquest projecte comprèn els termes municipals de Bovera, Bellaguarda, la Granadella, els Torms i Juncosa.»

Bé, jo estic absolutament d'acord amb les paraules de l'aleshores conseller, perquè la realitat ha demostrat

que és així, i avui els pagesos de Bovera estan encantats amb el rec, i les perspectives de futur d'aquesta població han variat de manera substancial. De tota manera, sis anys després d'aquelles paraules podem parlar només de Bovera i aviat –molt aviat, és cert– d'una part important del terme municipal de la Granadella, però s'han retardat les previsions per als altres municipis, que igualment havien estat previstos per a una primera fase. La transcendència de l'obra és suficientment important com perquè es prioritzi des del Govern la seva execució.

Una altra cosa que fa anys havia de ser decisiva per al futur no només de la comarca de les Garrigues, sinó d'altres comarques de Ponent, és el canal Segarra-Garrigues, i aquí, senyor conseller, continuem empantanejats, si fa no fa de la mateixa manera que ho estàvem l'any 92. D'aleshores ençà ha avançat la construcció del pantà de Rialb, però la construcció del canal està paralitzada. Inicialment es deia que la seva construcció havia de ser simultània a la del pantà; posteriorment es va corregir i es deia que el que havia de coincidir era l'acabament de les obres, no la construcció, i ara, quan el pantà s'està acabant, ja no se sap què dir.

La Comunitat de Regants del Segarra-Garrigues afirma que està d'acord amb la nova previsió de dotacions de 230 hectòmetres cúbics/any que ha fet la Confederació, i ara sembla que hi ha objeccions per part del Govern de la Generalitat; almenys això diuen. Mentrestant, surten especulacions que s'augmentaran les dotacions del canal d'Urgell amb cabals de la Noguera Pallaresa i que l'aigua de Rialb anirà per a la conurbació de Barcelona, i, naturalment, el Segarra-Garrigues haurà passat a la història.

Són especulacions, cert; probablement especulacions malèvols, però ens agradaria veure alguna actuació del Govern, de fet, dels governs que ara tenen competència sobre el tema, també del Govern espanyol, que desmentissin aquestes especulacions; en concret, que es desencallés el repartiment dels cabals i que es comencessin les obres; fóra el desmentiment més rotund, però les dotacions pressupostàries que ho haurien de fer possible de moment no fan altra cosa que alimentar aquelles especulacions.

I deixant de banda la política de recs, o més concretament el fil d'aquesta última reflexió que fèiem al voltant de la indefinició sobre el Segarra-Garrigues i sobre el destí últim de l'aigua de Rialb, el problema, senyor conseller, és que aquesta indefinició és la tònica general de la política agrària del Govern, que té indefinits els objectius, que té indefinides les prioritats, que té, fins i tot, indefinits els problemes del nostre sector primari, de tal manera que massa veus coincideixen a observar que el Govern de la Generalitat no fa política agrària. Una virtut sí que ha tingut el DARP: posar d'acord pràcticament tots els agents socials que hi estan implicats –sindicats pagesos, Federació de Cooperatives...–, que coincideixen, bàsicament, a fer una valoració pessimista de la seva actuació.

Tenim una realitat perfectament diferenciada de la de la resta de l'Estat, un percentatge de població activa dedicat al sector primari per sota de la mitjana europea i

tres o quatre vegades per sota del conjunt de l'Estat espanyol. Tenim una estructura d'empresa familiar agrària que s'ha mantingut al llarg de la història en bona part per l'aplicació d'un dret civil català diferent de l'espanyol, que cal ajudar i potenciar. Tenim una forta estructura i tradició cooperativista, d'altra banda amb molts problemes. Per tant, cal posar damunt de la taula la realitat del món agropecuari català, els problemes, les preocupacions i, entre tots els agents implicats –naturalment el Govern, els sindicats agraris, les cooperatives, els agents socials, també els partits polítics–, fer una autèntica radiografia d'aquest món, el llibre blanc a partir del qual puguem encetar amb més garanties totes les decisions que, referents a aquest sector, es puguin prendre, i que es prenguin a partir del fet de concretar un pla nacional d'estabilització de la població rural i de conservació del medi. Aquesta proposta, l'elaboració d'aquest llibre blanc que s'ha presentat a aquest Parlament –i jo mateix la vaig defensar–, pel que sembla no interessa el Govern, que, a falta d'un disseny més general i definit, ha de fer polítiques conjunturals a mercè dels esdeveniments amb què ens anem trobant, però sense preveure'ls ni controlar-los. De fet, algunes propostes de resolució aprovades en el debat de l'any 92 anaven en aquesta línia, però no s'han concretat amb actuacions singulars i efectives.

I ara podríem repetir el debat pressupostari que vam tenir fa uns mesos i el de fa poc més d'un any o el de l'exercici anterior i podríem constatar la impotència de veure que any rere any, exceptuant els capítols 1 i 2, de personal i de manteniment de l'estructura administrativa del Departament, les partides que haurien de modernitzar les estructures productives, les que haurien de contribuir a millorar els processos d'industrialització i comercialització van baixant sistemàticament fins a l'avoriment i deixant-nos, als grups de l'oposició, sense adjectius que siguin originals per valorar aquesta situació. (*Remor de veus.*)

Per exemple, analitzem l'aportació del Govern al Pla de reestructuració de cooperatives, una de les concrecions que va tenir el debat del 92 i en les quals el sector hi havia dipositat força esperances..., i és cert que alguns resultats del Pla cal valorar-los positivament, però també és cert que la major part de cooperatives continuen amb una dimensió inadequada per a realitzar projectes que els reptes de la comercialització i els nous temps exigeixen. Per tant, les partides pressupostàries destinades al Pla durant aquests anys han estat insuficients i més insuficients encara els darrers anys. De tota manera, és curiós constatar que des del pressupost de l'any 93 fins al de l'any 98 la dotació pressupostària global ha estat de 3.794 milions; mentrestant, la quantitat total aprovada pel Consell Rector és de 2.718 milions. D'aquests diners se n'han pagat només 2.009, això considerant que ni l'any 96, ni el 97, ni naturalment tampoc el 98, el Consell Rector no ha aprovat cap nova dotació a cap expedient. Per tant, 3.794 milions pressupostats, 2.718 aprovats i 2.009 de pagats, i de l'any 95 encara. Explicar això deu ser més senzill que explicar el misteri de la santíssima trinitat, però estaria bé que algú ho fes. On són i què se n'ha fet dels 1.700 milions que teòricament hi eren però que no hi són i que haguessin anat molt bé per tal de preparar les nostres co-

operatives per a competir i per a encetar nous projectes de futur? Des d'aquí reclamem el compliment dels compromisos presos, que es paguin aquells expedients aprovats, i també reclamem que, davant la muntanya que hi ha d'expedients pendents de resoldre i que, tal com van les coses, no es resoldran mai, no continuï donant falses expectatives a les cooperatives que s'adrecen al Departament demanant ajut i a les quals encara se'ls diu que facin el projecte, que el presentin i que ja veurem. O hi ha un canvi radical o ja està vist. I, per tant, en aquesta situació el millor és ser clar per no crear falses expectatives i per no desil·lusionar més el sector. Ja veurem per al que donen aquests 800 milions que avui ens ha anunciat vostè aquí, més els 1.000 milions per a fomentar la industrialització agrària i que vostè s'ha tret com aquell que es treu un conill del barret, prenent –suposo– que tots ens quedéssim embadalits. Aquest, senyor conseller, és un gest conjuntural que demostra la manca de planificació –en el debat dels pressupostos, fa tres mesos, ja es va insistir, des de tots els grups, especialment, en aquest tema–, demostra, per tant, manca de planificació, manca de rigor, manca de seriositat, manca de coherència, manca de previsió.

La política de modernització de les estructures agràries hauria de ser la política estrella del Departament. Seguint amb les consideracions que fèiem abans sobre la millor posició en què estan en conjunt els pagesos europeus per afrontar sense pors la competència del mercat i amb la previsió que en un futur no molt llunyà l'actual política de subvencions desapareixerà o es reduirà substancialment, cal aprofitar l'actual situació i des del Govern de la Generalitat fer tots els esforços per tal de no deixar perdre per manca de disponibilitat pressupostària cap projecte dirigit a preparar el nostre sector. En canvi, ens hem trobat els darrers anys amb una retallada constant i implacable. I ara no llegiré algunes qüestions, perquè ja han sortit a bastament en el debat i, per tant, probablement em faria una mica pesat. No hauríem d'oblidar tampoc aquelles partides destinades a la investigació, a l'IRTA d'una manera particular, ja que la investigació agrària ha estat el millor negoci del segle per al sector públic, perquè ha multiplicat la seva inversió per molt. Per tant, a banda dels problemes conjunturals de la política i de la immediatesa, el sector públic no pot oblidar, ans al contrari, ha de prioritzar recursos per a una investigació que ha de resoldre els problemes de sostenibilitat a llarg termini.

He dit al començament que hauríem de parlar de la PPC i més concretament de la problemàtica que la PPC ha deixat al descobert. El sector porcí representa avui a Catalunya més del 40% de la seva producció agropecuària, al mateix temps cal recordar que les empreses càrniques, que centren la majoria de la seva producció en el porc, és un dels sectors més dinàmics i amb un creixement més espectacular. Tanmateix –com deia– l'aparició a Catalunya de la PPC ha posat de manifest un seguit de dèficits molts greus pel que fa a les característiques de la nostra cabana porcina, l'estructura del sector i el paper de l'Administració. En primer lloc, cal constatar la deficiència absoluta de les polítiques de prevenció a casa nostra: es destinen poc més de 100 milions a sanitat ramadera en general, quan només el porcí mou cada any a Catalunya més de 200.000 mili-

ons; hi ha manca de controls sanitaris a les partides de bestiar que entren a Catalunya; hi ha, a més, insuficiència absoluta de personal sanitari. En segon lloc, quant a l'estructura del sector, hi ha hagut un increment espectacular de la cabana catalana a partir no d'explotacions familiars, sinó que s'ha optat per la producció a gran escala, intensiva i sense cap planificació, i aquest fet provoca diversos problemes: concentració i dependència en poques firmes d'una gran part del sector constituint *de facto* un oligopoli, dependència dels mercats de Lleida i Vic a les decisions empresarials d'aquestes empreses, manca de control, sobretot sanitari, en les produccions, importacions i trasllats. A més a més, aquestes grans concentracions són les principals culpables de la contaminació de terres i aigües amb excés de nitrats. Per superar tot això, en el debat de resolucions presentarem algunes propostes.

I, ja per anar acabant, voldria fer esment d'una altra qüestió que ens preocupa particularment: el 31 de desembre de l'any passat va finalitzar el termini, assenyalat per la legislació espanyola, la Llei d'arrendaments rústics i altres disposicions complementàries, per tal que els arrendataris en determinades circumstàncies poguessin fer efectiva l'opció de compra de les propietats rústiques que cultivaven. A Catalunya sobre aquest tema s'han constatat un seguit de deficiències i mancances que cal rectificar.

En primer lloc, cal constatar la necessitat d'elaborar un cens actualitzat dels diversos règims d'explotació de la terra; pel que fa als propietaris, caldria esbrinar els titulars que treballen directament les seves finques; d'altra banda, caldria recollir l'àmplia casuística que tradicionalment ha existit a Catalunya pel que fa als diversos règims de contractació. No podem menystenir els efectes que l'acabament de la darrera pròrroga per accedir a la propietat de les terres a favor dels arrendataris ha tingut o pot tenir a Catalunya, i em sembla que ja va essent hora que a les envistes de l'any 2000 el nostre país gaudeixi d'una legislació que reguli, d'acord amb les actuals necessitats, els contractes d'arrendament rústic, de parceria, masoveria i, en general, els règims de no-propietat. Actualment tot el que tenim són tres articles de la Compilació de dret civil de Catalunya, en els quals s'enumeren diferents formes contractuals agrícoles i ramaderes i remet la seva regulació a l'acord de les parts o als usos i costums de la localitat. Cal posar al dia aquesta situació i, per tant, comença a ser urgent un projecte de llei que reguli els contractes d'explotació de terra, com és també necessària una revisió de la Llei de contractes d'integració que, per la situació que ha provocat la PPC, ha evidenciat llacunes i mancances que cal superar.

Hi ha altres actuacions que ha de fer la Conselleria que no costen diners i que depenen només de la voluntat política. De la mateixa manera que en política econòmica la concertació entre tots els agents socials es fonamental, tan fonamental que des del poder públic es posen tots els esforços en acostar posicions, en política agrària cal tenir la mateixa voluntat i, *a priori*, aquesta concertació ha de resultar molt més fàcil. Aquí no hi ha un problema de patrons i obrers amb interessos contraposats difícilment conciliables, aquí hi ha un

conjunt de pagesos amb una problemàtica similar: bàsicament la voluntat de continuar fent de pagesos en el futur i que les seves explotacions tinguin continuïtat. Aquesta és la voluntat dels pagesos i teòricament, almenys, aquesta és també la voluntat de l'Administració. Hi pot haver evidentment diferents posicions a l'hora d'encarar possibles sortides, però, si l'objectiu és el mateix, no s'entenen les males relacions que hi ha entre l'Administració i els agents socials, els sindicats pagesos i, de manera especial, amb el sindicat majoritari, la Unió de Pagesos.

Jo crec que la cultura del pacte, aquesta que ens ha definit històricament als catalans, hauria de presidir les relacions entre el Govern i els agents socials i, per tant, reclamo des d'aquí, li reclamo, conseller, que faci aquest esforç i que pensi que, com a mínim, tan interessat com ho està vostè que l'agricultura marxi bé a Catalunya, ho estan els mateixos pagesos i els seus representants. I, per tant, ni és positiu ni acceptable l'actual distanciament; també ho estem els diferents grups polítics. I, pel que fa...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Tugues i Boliart

Acabo, senyor president. Pel que fa al Partit per la Independència –deia–, des de la nostra posició d'oposició, amb voluntat de fer aportacions constructives, hem preparat aquest debat i farem les propostes de resolució que entenguem que, des del nostre punt de vista, milloren l'actual situació del sector agrari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé, per un temps màxim de trenta minuts.

La Sra. Pallé i Torres

Molt honorable president, senyores diputades i senyors diputats, avui és una data important, ho és perquè jo crec que quan es celebra qualsevol debat monogràfic té la seva importància perquè permet tractar àmpliament, per part del Govern i també per part dels diferents grups parlamentaris, el tema a tractar. Per tant, crec que avui al llarg d'aquest debat a tots plegats ens ha de servir, entre altres coses, per conèixer amb profunditat el món agrari i també –per què no dir-ho– d'aprendre uns dels altres perquè, sens dubte, des de la discrepància podem tots plegats ben segur demà plantejar resolucions que siguin profitoses per a tot el sector agrari català. Però tampoc seria just dir que, alhora que faig aquesta introducció valorant el debat, no seria just –deia– dir que continuament i reiteradament i crec –no sé si la paraula és la que hauria d'utilitzar– però que és mèrit de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra i dels grups polítics que representen que el sector agrari està continuament viu en el Parlament: és als plens, és a les

comissions, és a les compareixences que, en definitiva, cadascú de nosaltres, a través de diferents iniciatives legislatives, podem expressar i intentar ajudar el sector i també el mateix sector, a través de les compareixences, pot venir a explicar-nos aquí, en aquesta cambra, –perdó– aquí, al Parlament la seva visió del propi sector. Ho dic i ho torno a reiterar perquè crec que no fóra ni just ni rigorós que no es valorés la tasca parlamentària que dic que entre tots plegats fem dia a dia per al sector agrari català.

Crec que a l'hora de començar el debat, si més no per al nostre Grup Parlamentari, hauríem de fer-nos potser una pregunta: per què aquest debat? Abans ho han dit els diferents diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula: fa sis anys n'hi va haver un i ara n'hi ha un altre. Per què aquest debat? Doncs, bé, jo crec que des del nostre punt de vista la resposta és ben clara: aquest debat ha de servir a tots, ens ha de servir als diputats i diputades, al que representem i també a tot el sector agrari per fer, sobretot, una anàlisi i una valoració de com estem avui aquest sector agrari i pesquer, de com ha evolucionat en aquests darrers sis anys i finalment i, possiblement, el més important quins són, quina posició té de cara als plantejaments i als reptes de futur.

Crec que és bo recordar que és un debat de política agrària, no és un debat del món rural, amb el benentès que un debat del món rural significaria que l'avaluació que s'hauria de fer seria una avaluació molt més conjunta de l'acció de govern i que, lògicament, la part de l'agricultura seria important però no seria l'única. Aquest matí hem tingut tots l'oportunitat d'escoltar –imagino que atentament– la dissertació que ha fet el nostre conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i penso, si més no el nostre Grup Parlamentari, ens agrada destacar tres eixos que ell ha citat i que per nosaltres tenen molta importància. El primer és el tema d'aconseguir el màxim de traspassos a fi i efecte d'arribar al que avui tenim i que crec que a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra ens ha d'honorar, que és que tinguem l'Administració única per les possibilitats, pel que significa del principi de subsidiarietat, per l'atansament, en definitiva, al sector i també –per què no dir-ho–, per als que som nacionalistes, pel que significa políticament.

El segon és el Pla director de política agrària i pesquera. Sens dubte, aquest pla director, jo recordo en altres debats que hi ha hagut o en altres intervencions en aquesta cambra, sempre he dit que és el que marca, en definitiva, la política agrària del Departament i, per tant, del Govern de la Generalitat fins a l'any, pràcticament, 2000. I finalment, millorar –ell ha parlat de millorar– l'estructura i funcionament del mateix DARP, intentant allò que qualsevol Administració té l'obligació d'assolir –i m'imagino, sempre, el desig, però fins i tot té l'obligació–, que és l'eficàcia i l'eficiència.

És bo, quan es planteja un debat, i per fer aquesta avaluació que jo els parlava, que siguem capaços de fer una radiografia. L'any 92, quan el conseller Marimon va accedir a aquest càrrec, es va trobar amb una sèrie de compromisos que sortien precisament d'aquell debat agrari que havia tingut aquell mes de maig. Lògicament, aquests compromisos estaven en forma de reso-

lucions i, per tant, posteriorment, amb acords agraris. Del grau de compliment d'aquelles resolucions i d'aquells acords agraris, jo crec, sincerament, que ens en podem sentir tots plegats força satisfets, perquè, en definitiva, han redundat en benefici d'aquest sector que estem parlant. Jo aquí tinc, en definitiva, les diferents peticions que hi va haver i crec que la satisfacció pot ser amb escreix.

Hi ha un aspecte que tots n'hem fet referència, però penso que cal dir-lo a l'hora de fer aquesta radiografia, que és el que ha suposat la reforma de la PAC. La reforma de la PAC ha implicat –implica, sobretot– unes modificacions en el camp, sobretot, o des del punt de vista d'ajuts al sector, com també de noves mesures estructurals i d'acompanyament. I tot això significa quelcom important. Significa que hi ha d'haver un procés d'adaptació d'aquest sector, davant d'aquests reptes, de la indústria associada i també, per què no dir-ho, del mateix Departament, de la mateixa Administració. Abans hi he fet referència, però penso que en aquesta radiografia també és important i just fer-ho: l'any 95 s'aconsegueixen, com diem, la culminació de les competències i, per tant, el fet que siguem Administració única. I finalment, hi ha un altre fet, que és que l'any 94 finalitza la ronda de negociacions del GATT. I això, sens dubte, dóna lloc a una sèrie d'acords a nivell mundial que veuen..., o que s'hi veuen implicades, també, les polítiques agràries comunitàries i, per tant, també la catalana. Què significa això? Significa que entrem en un altre àmbit, en una globalització, en una internacionalització del mercat mundial, del comerç mundial, amb tot això, el que comporta de repte i de reconversió.

Sincerament, des del nostre Grup Parlamentari i al llarg d'aquesta intervenció, espero que els convenci –i si no, almenys el conseller jo estic segura que hi insistirà quan em faci la rèplica–, nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió creu que, en definitiva, Déu n'hi do el que s'ha treballat durant tots aquests anys per intentar quelcom important i que és l'obligació a l'hora de construir i d'ajudar un sector; que és que d'alguna forma puguin afrontar els reptes que ara jo plantejava de la política agrària comunitària, de la relació mundial del comerç i –per què no dir-ho?– de la incorporació futura de nous països a la Unió Europea, doncs, de fer-ho, lògicament, amb les millors condicions.

Però, aquesta adaptació a què jo els feia referència, així com també el Pla director de què abans els parlava, s'ha fet, s'ha volgut fer –i ho vull remarcar davant d'aquesta cambra: s'ha fet i s'ha volgut fer– juntament amb el sector, juntament amb les organitzacions professionals agràries més representatives des de les eleccions de 1994, amb la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, a través d'aquells òrgans de consulta que es van crear, que són les taules de concertació, que són les taules sectorials, i també –per què no dir-ho?– d'altres organitzacions de caire més sectorial, que també han estat convidades a estar presents en aquestes taules i reunions sectorials. La relació d'aquestes taules –permetin que els ho digui–: 161 taules i 74 reunions en aquest període; i de concertació, 37 en aquest mateix període. El nombre de temes que s'han tractat, els

acords que crec, sortosament, que s'han assolit, jo crec que és la prova més fefaent, la prova més clara de la voluntat de diàleg per part del conseller i d'aquesta Conselleria.

Jo crec que també és just dir-ho, no? Que els diferents portaveus dels diferents grups parlamentaris hem tingut l'ocasió, tots plegats, de valorar i de conèixer el tarannà del conseller Marimon. I crec que ho han pogut fer –ell n'ha fet referència el matí– en el tema de la pesta, però també en altres temes. I penso que és de justícia, almenys, si més no per al nostre Grup Parlamentari, que valorem que, si més no, s'ha fet i s'ha volgut fer tot el possible perquè això hagi estat així; perquè aquesta adaptació, com deia abans, perquè aquest pla director, que cal recordar que va estar pactat –com deia abans– amb algunes d'aquestes organitzacions, doncs, pugui ser una realitat.

Hi ha una cosa que és evident, i crec que els que ens dediquem a la política, més que ningú, hem de tenir l'obligació de tenir-ho present: parlar, debatre, discutir i –per què no dir-ho també?– discrepar són elements que enforteixen, que són essencials en la democràcia i que, en definitiva, sempre, ben segur, sempre ajuden a construir molt millor les coses. Crec que aquest missatge l'hem de tenir sempre present i que no ens ha de fer por a cap de nosaltres, mai, dir això: que fins i tot la discrepància és l'enriquidora de la democràcia i, també molts cops, l'enriquidora d'un projecte, quan es va amb respecte vers tothom i, en definitiva, treballant per allò que tots desitgem, que és el mateix sector.

Voldria recordar, en aquest sentit, que en Pere Parera va tenir l'oportunitat de fer el mateix que jo avui, en nom del Grup Parlamentari, estic fent. I és que ell va parlar, en aquells moments, en aquell anterior debat, i va reflexionar del que significava la creació d'aquestes taules de concertació, d'aquestes taules sectorials. I va dir una cosa que encara avui no ha variat, i era que era l'única comunitat autònoma en què es feia això. Jo penso que també s'ha de valorar i que no fóra just obviar-ho –abans ho he dit– per la Conselleria. I també voldria dir-ho: ho he fet extensiu al conseller, però també –i aquí hi ha alguns representants– extensiu a tot el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya.

Parlava d'aquesta adaptació –i he fet aquest incís, perquè em semblava que l'havia de fer–, perquè en definitiva puguem sobretot garantir una sèrie de fets. En primer lloc, no és només que puguem garantir l'activitat agrària, que això és important, lògicament, potser el més important, però no és només que garantim l'activitat agrària, sinó que el que hem de fer és que hi hagi un manteniment, també, del món rural, que hi hagi també el manteniment d'un territori, d'una activitat que, des del nostre Grup Parlamentari, no exclusiu, però sempre hem reiterat que per a nosaltres l'important és l'equilibri territorial, és la construcció d'aquest país que no és només Barcelona i una àrea metropolitana, sinó que és extensiu a aquesta gran superfície que té. I fer-ho, també –aprofitant també que hi ha el conseller de Medi Ambient–, amb la conservació i amb el respecte cap a tot el medi ambient. Però també hem de valorar que hem de lluitar, que ho hem de fer amb força, per-

què aquest sector agrari sigui competitiu. Hem d'intentar –i això és el que s'ha fet durant tots aquests anys i, ben segur, es continuarà fent– que aquestes explotacions que han de permetre allò que desitgem tots i cadascun de nosaltres, que és el benestar dels nostres pagesos, dels nostres ramaders i dels nostres pescadors i silvicultors, siguin competitives. I siguin competitives en aquest nou marc que jo els feia referència. I un marc que –no es pot negar– és important, tant si ens agrada com si no ens agrada, que és aquesta globalització mundial d'aquest comerç mundial, amb tota la influència, amb tota la problemàtica. Però això no és només per a la agricultura o per a la ramaderia. Això és, en definitiva, perquè és el món i amb tots els diferents sectors productius.

Ara, l'any 98, segur que és un bon moment –com sempre ho és– de fer un punt seguit, de fer una aturada, com estem fent avui aquí en aquest debat. I és hora, per tant, si més no per al nostre Grup Parlamentari, de fer quelcom que han fet altres diputats, lògicament des de la seva perspectiva. Des de la nostra –i amb això fonamentaré bàsicament la intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, les xifres que donarem són unes xifres que parlen per si mateixes, que són les que ens poden fer veure, en definitiva, com està el sector agrari català. Són unes xifres..., ja que tots citaven les fonts, jo diré que les fonts d'aquestes xifres, i que vostès les poden tenir també a l'abast, són xifres de fonts estatals i també d'Eurostat. I a més a més, vull dir-los que la primera a què faré referència, que és a la renda agrària, són xifres que s'han fet amb la metodologia que es fa arreu d'Europa.

Mirin, si analitzem l'evolució de la renda agrària de l'any 91 fins al 97, la renda per ocupat, l'any 91, es situa en 1.903 milions de pessetes; l'any 97 es situa en 3.174. Això vol dir un augment del 166%. I això vol dir, tant o més important, que és gairebé quaranta punts per sobre de l'IPC acumulat al llarg del mateix període. Em sembla que aquesta xifra és del tot irrefutable i, com deia abans, n'és una prova ben evident que el món agrari no va tan malament com aquí, durant la tarda, hem anat escoltant i sentint. Hi ha un altre aspecte que alguns diputats han tractat, però que el nostre Grup Parlamentari ho veu d'una altra manera –és allò que els deia abans, la discrepància–: la superfície agrària útil. En aquest període gairebé no ha variat, certament. Es situa aproximadament en 1.102.700 hectàrees. El nombre d'explotacions, és veritat, s'ha reduït aproximadament en unes 15.000. Però aquí hi ha la diferència i la discrepància: és evident, per tant, que si hi ha menys explotacions i major territori gestionat, vol dir que hi ha un redimensionament. Per tant, vol dir que s'ha passat aproximadament de 8,9 hectàrees a 16,5 hectàrees en aquests darrers deu anys. I això, què vol dir? En definitiva vol dir ser competitiu, major productivitat, reducció de costos, etcètera. Per tant, jo crec que aquest element nosaltres no el valorem en negatiu, sinó que el valorem molt i substancialment en positiu.

Amb referència a la població ocupada, que cal matisar que no té res a veure amb la població activa, d'acord amb les xifres, Catalunya compta amb un percentatge d'ocupats agraris menors de vint-i-cinc anys superior

en 2 punts al conjunt de la Unió Europea –superior en 2 punts al conjunt de la Unió Europea– i en 1,3 punts per sobre de l'Estat espanyol. Perdoni que m'estengui en aquest apartat, però crec que és important que ho faci. En aquest apartat de la població ocupada a Catalunya, està respecte a Europa en situació similar a altres països, com per exemple pot ser Itàlia –un 11,2%–, el Regne Unit –un 13,4%–, i supera fins i tot els d'Alemanya –8,4%–, França –8%– o Suècia –7,9%. Per tant, en un hipotètic –si em permeten– rànkung d'aquests quinze països europeus voldria dir que el nostre país ocuparia el quart lloc per aquest concepte, de menys a més joves. Dins de l'Estat espanyol i dintre de la franja d'ocupats agraris d'entre setze i vint-i-cinc anys, Catalunya ocupa l'any 1996, per comunitats autònomes, el quart lloc, després de Múrcia, de Ceuta i Melilla i de Canàries. Pel que fa als ocupats de cinquanta-cinc anys i més, el percentatge de Catalunya és del 25,3%, és a dir 3,3 punts per sota de la mitjana de la Unió Europea i al mateix nivell que països com el Regne Unit –26,4%– o Itàlia –23,9%. Igual com en el cas anterior, si féssim un rànkung europeu, Catalunya quedaria, per tant, en un desè lloc de més a menys ocupats de cinquanta-cinc anys i més.

S'ha fet referència –i nosaltres també en volem fer– a l'envelliment de la població i a les piràmides, i alguns han ensenyat algun gràfic. Jo crec que no seria just no reconèixer que, certament, hi ha un envelliment dins el món agrari; hi és. Però també seria injust agafar aquesta dada i extrapolar-la del que passa en el món o el que passa en el nostre país, o del que passa a l'Estat espanyol, que és que demogràficament, si vostès miren les diferents piràmides d'edat, dissortadament, en alguns aspectes molt sovint és molt ampla a la franja d'edat de l'envelliment i precisament per la baixa natalitat és molt prima en aquests llocs on significa; per tant, natalitat de vida. Ho dic sense obviar –i ho tomo a reconèixer– que hi ha un envelliment, però també no és just de dir que sigui exclusiu del món agrari; és també implícit en altres sectors.

Hi ha un aspecte que és l'abandonament de l'activitat agrària, i amb això no vull dir que no hi hagi pagesos que hagin decidit –o ramaders– deixar l'activitat agrària, però també és veritat que aquestes dades que es donen molts cops, massa sovint, es basen en el fet que hi ha menys pagesos, que hi ha per tant més gent que ha abandonat el camp, perquè les afiliacions al règim agrari especial per activitat agrària a la Seguretat Social baixen. És clar, això no és sinònim necessàriament –i ho remarco, necessàriament– que abandonin l'activitat agrària, no ho és, sinó que en molts casos passen a cotitzar en altres fórmules d'afiliació, com per exemple el règim d'autònoms. Per què? I aquest jo crec que és un element de modernitat: perquè busquen altres fórmules associatives que els permetin precisament això: agilitar la gestió, modernitzar i sobretot intentar tenir millor tractament fiscal. Tot això significa, en definitiva, un element de modernització.

Amb referència a la incorporació de joves, per nosaltres és un aspecte importantíssim, certament. Si a la societat hi ha poca gent jove, i aquesta no es dedica al sector agrari, crec que s'acaba..., és una preocupació; i és,

certament..., crec que tots, i el nostre Grup Parlamentari també, estem d'acord que no s'incorporen tots els joves que desitjaríem al món agrari.

Però també crec que és veritat... –i em permetran els diputats i diputades que aprofiti aquesta tribuna per fer-ho, en nom del nostre Grup Parlamentari–, que no digui també que també respon, una mica, a la conjuntura social. El que deia abans de la radiografia: també n'hi ha una de sociològica. Massa sovint, el pagès no està valorat. En el decurs d'aquests vint anys, la nostra població s'ha fet menys rural. Els nostres joves estan allunyats del que és, sens dubte, el fet rural, i crec que ens hi sumariem tots i que no m'avanço a la voluntat de tots si digués que des d'aquesta tribuna valdria la pena també aprofitar aquest debat per fer una crida a la societat catalana, i que aquesta societat catalana no perdi de vista la importància que té com a sector de producció, però també –i tant o més important– com a conservador del medi, i que valori, i especialment ja que el Parlament –i aquesta diputada no ho és– està aquí a Barcelona, que moltes vegades i molt sovint, perquè la immensa població del nostre país està concentrada en aquestes àrees, que no valori, que no valori –dic– que el territori vital no s'acaba al territori que confronta amb els extraradis urbans, sinó que va molt més enllà.

És cert que el Departament –ho varem dir, i jo mateixa vaig ser ponent també en aquell moment–, degut a la política de contenció pressupostària, ha canviat el sistema d'ajuts. Sí, certament, és veritat. D'una política de subvencions a fons perdut, s'ha passat a una política d'ajuts a préstecs bonificats. Però l'import, també –m'agradaria remarcar-ho–, d'incorporació de joves ha significat passar –i ho vaig dir i ho torno a repetir– de 132 milions el 1992 a 328 milions aquest darrer any.

Hi ha, però, un aspecte que al nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens preocupa tant –«més» no ho diré, però tant– com aquest de la incorporació de joves, que és com s'hi incorporen. Què vull dir amb això? Tant de bo siguin molts els joves que decideixin incorporar-se al món agrari, tant de bo siguin molts, com més millor, tots hi estarem d'acord; però tan important com això és que s'hi incorporin formats. No es pot enganyar ningú; nosaltres no ho farem. Aquells joves que no estiguin formats, aquells joves que aprenguin coneixements que són importantíssims –i ho remarco: importantíssims–, que són els que passen dels padrins, dels pares a ells..., són importantíssims, però avui no són suficients, perquè avui el concepte de pagès, des de com se treballa a com ha de valorar, en definitiva, allò que l'envolta, requereix i passa per tenir una formació tècnica, una formació qualificada.

El nostre Grup valora la tasca que s'ha endegat en el Departament en aquest sentit des de fa molt temps –quinze escoles, si no m'equivoco, creades. Però també valora la tasca de formació permanent que fan les diferents organitzacions professionals agràries i que fa, en definitiva, el sector pròpiament. Sens dubte, només amb persones del sector agrari formades podem tenir, realment, una garantia, i podem tenir la millor garantia que tiraran endavant.

Quan es parla també de competitivitat..., el conseller ha sigut extensiu durant el matí i, per tant, jo només ho subratllaré, però sí que volem destacar-ho: totes les mesures que s'han aconseguit en la fiscalitat agrària. I especialment n'hi ha una que entenem que ha garantit, que dona la possibilitat, que és essencial per a la continuïtat agrària; que era una resolució que demanaven el senyor Vilalta, recordo, i potser altres diputats –no me'ls vull deixar–, i que la demanaven, i que hem anat més enllà tots plegats, i que és, sens dubte, importantíssima, que és (*veus de fons*) –tots plegats, he dit– la modalitat de transmissió de l'activitat d'explotacions. Jo crec que d'això ens en podem congratular, perquè molts de nosaltres –gairebé tots, suposo–, a l'hora de fer territori, ens trobàvem amb aquella angoixa, amb aquella preocupació, que tantes vegades passava, quan un pare es moria i el seu fill havia, lògicament, d'heretar aquell patrimoni.

Tots aquests indicadors a què jo els he fet referència –i n'hi ha d'altres, però tampoc em vull allargar més ara– penso que ens donen una visió, si més no per nosaltres, que el sector agrari no va tan malament, i que es poden veure amb optimisme els reptes que tenim en el futur. Reptes que no són fàcils, però és que no ho són ni per a ningú ni per a cap sector. Els reptes volen dir l'Agenda 2000 i el que significa; els reptes volen dir –com deia abans– l'organització mundial del comerç; els reptes volen dir, sobretot –per nosaltres, molt important–, les reformes de les OCM de productes mediterranis.

Pel nostre Grup Parlamentari, per tant, les coses no estan tan malament. Pesa molt més, per nosaltres, però molt més, el que s'ha fet de bo, que no els desencerts que hi han hagut. I hi han sigut –i hi han sigut–, perquè en qualsevol acció de govern hi són. Però nosaltres, si ho posem en una balança –i això és el que volem transmetre a aquesta cambra i al sector agrari–, pesen molt més. I permetin-me... –encara que això pugui semblar tirar pilotes fora, però també el nostre Grup valora que s'ha de dir–, que els desencerts, que hi han sigut, però que aquests desencerts no s'han de buscar sempre en la gestió pròpia.

Voldríem, no obstant, conseller, el nostre Grup Parlamentari, plantejar-vos alguns aspectes concrets, perquè els tinguéssiu en consideració. El primer, l'han tractat altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, però és el tema dels recs. Hem sentit, per boca del mateix president de la Generalitat, en aquesta cambra i a través de diferents mitjans de comunicació, i per vós mateix, l'aposta decidida del Govern de la Generalitat en matèria de recs. S'ha dit –i és veritat–: «Sense recs no pot haver-hi una agricultura realment competitiva, i en molts llocs ni, fins i tot, una ramaderia.»

El diputat Benet Tugues ha fet referència a una sortida parlamentària que varem fer uns quants diputats, i varem tenir el gust i el plaer –penso– entre tots plegats, perquè m'imagino que tots busquem el bé de la societat en general, que va ser el rec de suport a l'olivera. Penso, conseller, que heu de continuar en aquesta línia, i el nostre Grup Parlamentari us ho demana fefament, que treballeu per continuar en aquesta política d'impuls dels recs perquè evitem i conservem, so-

breto, allò que dèiem: el reequilibri territorial i el despoblament de moltes zones. I, a més, era encoratjador veure com alguns alcaldes, com alguns presidents de cooperativa, com moltes persones d'aquella zona havien recuperat la illusió i ens comentaven que molts joves s'hi quedaven.

Hi ha un altre aspecte que em permetreu també..., que nosaltres valorem, i que alguns diputats fa pocs dies varem estar presenciant-ho, que és tot el tema de l'Algerri-Balaguer. I voldria destacar l'Algerri-Balaguer no només com un rec, perquè és un rec que ja s'ha començat i que, si Déu vol, aviat hi podrà passar l'aigua, sinó que en volem destacar un aspecte que em sembla importantíssim, com a exemple de modernitat, de progrés i de producció, que és la concentració parcel·laria. La concentració parcel·laria, penso que ha set un exemple fonamental per intentar que hi hagi una agricultura molt més competitiva, ja que això permet, lògicament, tindre més producció i reducció de costos.

I, finalment, el Segarra-Garrigues, conseller. El nostre Grup de Convergència i Unió us demana també que intenti continuar treballant perquè pugui produir-se'n finalment la concessió de cabals d'aigua i, per tant, lògicament, després començar aquesta obra, que té tanta i tanta importància per a un enorme territori de Catalunya.

No cal dir –vós ho sabeu, vós ho heu dit, i nosaltres us ho demanem– que el present i futur passin per continuar apostant, amb fermesa, amb diners, amb recursos, per la política de recs.

Un altre aspecte que penso que ja tenim, el conseller d'Agricultura, però també el de Medi Ambient, és el de respecte al medi ambient. Concepte que, des del punt de vista comunitari, cada cop més es reflecteix en les futures propostes, en concret, amb el document de l'Agenda 2000, i que suposarà –com hi heu fet referència vós mateix, conseller, aquest dematí, durant el vostre discurs– prendre mesures que vagin adaptant-se al desenvolupament sostenible del medi.

En aquest sentit, tots som conscients –i crec que també cal dir-ho– de la problemàtica que es pot generar en la preservació d'espais d'important valor natural o paisatgístic i l'activitat, especialment l'agrària, que s'ha de desenvolupar: ambdues activitats han de conviure. I com a exemple voldríem ficar, per exemple, que s'ha d'intentar resoldre en un futur la problemàtica sobre la ubicació d'un port pesquer a Cadaqués, que doni resposta a les necessitats plantejades pel sector dels pescadors, però que també pugui ser compatible amb el Parc Natural del Cap de Creus i amb els serveis que aquest Parc requereix.

Volem demanar-vos també que continueu treballant amb fermesa davant de les institucions comunitàries, perquè encara que tots sabem que, dissortadament, no tenim intervenció directa en els àmbits de discussió, sí que sabem, conseller, que vós mateix i que el Govern de la Generalitat treballeu tot el que podeu per aconseguir que la vostra veu sigui escoltada a Brusselles. I us hem de demanar que les organitzacions comunes de mercat, especialment aquelles que afecten productes de la Mediterrània...

El president

Senyora diputada, heu exhaurit el vostre temps.

La Sra. Pallé i Torres

Bé, doncs, per acabar només dir, molt breument, que per nosaltres, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, valorem que el sector agrari, amb les xifres que hem donat, no està del tot..., tan malament com han dit, sinó que el futur dels nostres ramaders, dels nostres pagesos, dels nostres pescadors i dels nostres silvicultors és important.

I, sobretot, una cosa els volem transmetre com a Grup Parlamentari –i amb això acabo–: és que sobretot defensarem, treballarem amb rigor, amb convicció, perquè, aquest sector agrari, sabem el que és i el que significa per a aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Marimon, sense límit de temps. (*Veus de fons.*) El Reglament no dóna límit de temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, jo, primer, dir-los que no esgotaré, amb tota certesa, el meu temps (*rialles*), per la senzilla raó, per la senzilla raó... –(*veus de fons*) no, no és que el tingui illimitat; vull dir que, de bona lògica, s'entendria potser que pogués utilitzar el mateix temps de rèplica que han utilitzat els anteriors portaveus; entenguin-ho en aquest sentit–, per una senzilla raó, i és que moltes de les coses han estat repetides, i, pel mateix, crec que amb una contesta donaré satisfacció –si és que aconseguixo convèncer-los– a tots els grups.

També voldria dir prèviament que, sense cap mena de dubte, quan es produeix un debat, sigui de qualsevol mena, hi ha una tendència per part del que contesta, probablement, a radicalitzar les seves postures –igual que abans hi ha hagut una tendència, segurament, a radicalitzar l'exposició–, enfront d'obtenir la raó. Jo voldria intentar evitar caure, voldria evitar caure en això, i el que sí que voldria és que vostès m'escoltessin amb objectivitat. No els cansaré gaire –no els cansaré gaire. Les dades que donaré seran concretes; en citaré les fonts, i procuraré, a la vegada, contestar-los puntualment a vostès. Però sí que els demanaria, igual que jo els he escoltat amb moltíssima atenció a vostès, n'he pres nota..., m'he absentat uns breus moments amb la nostra portaveu, però –evidentment, les persones tenim certes necessitats– han vist que he procurat, doncs, prestar-los tota l'atenció necessària per poder-los contestar.

Jo començaria parlant una mica de temes que s'han parlat, que evidentment els heu repetit tots, que són el de la població ocupada i el de la competitivitat, molt ràpidament, però demanant –demanant– que siguem capaços de veure no solament el que passa a casa nos-

tra, sinó el que passa en tot l'entorn i, a través d'aquesta comparació, poder treure dades objectives.

Jo, per començar, he portat un document, que és el que van signar totes les organitzacions professionals i l'agrupació de cooperatives, d'acords agraris, l'any 92. En aquest document, tots diuen: segons moltes previsions, el descens continuarà fins a arribar al 2%. Bé, la nostra..., la Glòria, la portaveu del nostre Grup Parlamentari, els ha donat unes dades. Han vist que la nostra ocupació enfront d'Europa no és pas ni més envellida..., sinó, al contrari, que percentualment –jo també en tenia les dades aquí– és més jove. Les nostres dades..., i són dades d'Eurostat que estic disposat a donar a qualsevol, a part que a través d'Internet les poden consultar vostès perfectament; són les dades actuals que s'estan donant, són les dades estadístiques que fa servir la Unió Europea.

En aquestes dades vostès veuran, com s'ha dit abans, que la nostra població és relativament més jove que l'espanyola, relativament més jove que l'europea, i que l'envelliment, evidentment, no és més important a casa nostra. Que hi ha un cert envelliment global? Certament. Els vull recordar unes paraules del canceller Kohl, que deia que per primera vegada en la història les esquenes dels pares eren més grans que les esquenes dels fills, i crec que aquesta és una expressió molt gràfica, i això succeeix en tots els àmbits –indústria..., en tots els àmbits de la vida humana, perquè, evidentment, la piràmide generacional s'ha invertit. Però, en tot cas, objectivament, a Catalunya ni tenim la població més envellida, ni tenim menys població que el conjunt de la Comunitat Europea.

Abans el senyor Fabregat em citava que en el conjunt de la Comunitat la mitjana és del 5,2, i té tota la raó, senyor Fabregat, però és que en aquesta mitjana –i ara potser no trobaré els papers, perquè són molts els que..., sí, l'he trobat–, a la mitjana, és clar, hi ha països, hi ha països com, per exemple, Grècia, que conserva pràcticament el 20%; Irlanda, que conserva un 12,2; Portugal, que està a un 14,3..., etcètera. Però si mirem els països europeus més desenvolupats, veuran que la mitjana del Regne Unit és del 2,1; dels Països Baixos, que és una zona on l'agricultura té una gran preponderància... I també vull dir-los una cosa quant a..., pensin –i en el debat ha sortit sovint– que Catalunya té el 60% de la seva superfície forestal. Si vostès veuen aquell mapa tan maco de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, on es veu l'orografia de Catalunya, s'adonaran que el fet que a Holanda, a Bèlgica o a Dinamarca hi hagi més ocupació agrària és d'una absoluta lògica aplanadora, perquè el mateix territori dóna unes possibilitats que a casa nostra no tenim. Però, en canvi, veiem que Alemanya té un 3%..., etcètera. No els cansaré, però vull dir que la *ratio* que hi ha en aquest moment jo crec que és una *ratio* adequada.

Quan es diu que s'ha perdut població, evidentment que s'ha perdut població, i s'empren dates més properes o més llunyanes per donar-ne la raó. Jo els he reconegut en el meu discurs aquest matí que fins a l'any 93 hi havia hagut una pèrdua de població: fins a l'any 93 hi ha hagut una pèrdua constant de població. Ara, també m'han de reconèixer, en honor a la veritat, que des de

4900

l'any 93 fins al dia d'avui hem recuperat un 8,4. Però, escoltin, aquesta és una realitat. I, mirin, no sé si el conseller que els parla hi té molt a veure, però, en tot cas, és una dada objectiva. Jo estic segur que si fos a l'inrevés se'm castigaria molt més, però en tot cas ni tot és a favor ni tot és en contra.

El mateix passa amb la renda. Mirin, la renda ha crescut força. Evidentment, també ha crescut força perquè relativament era baixa. Ara, hi ha una cosa que vostès han dit i han repetit que no és en absolut certa, i vull deixar-ho clar, que és que la nostra agricultura és menys competitiva que l'europea. I els ho demostraré, a més, en termes de renda –també, evidentment, dades d'Eurostat, dades d'Eurostat, i segurament que els sorprendran, segurament que els sorprendran. Mirin, prenent una variable mitjana dels anys 89, 90 i 91 –la mitjana, no d'un any, perquè, evidentment, en un any la renda agrària pot significar una mala collita, un desastre, etcètera–, prenent la mitjana europea del 89, 90 i 91, com a referència a 100, a quant dirien que estem a Catalunya? Doncs, mirin, Catalunya estem al 113. A quant dirien que està la mitjana d'Europa? Doncs, mirin, la mitjana d'Europa, la mitjana d'Europa, que en aquell moment superava aquest nivell 100, la mitjana d'Europa avui està al 93,8: exactament, pràcticament..., quinze punts..., no, perdó, quinze punts no, setze punts per sota nostre. I si miren la renda per ocupat, partint d'aquesta variable, partint d'aquesta variable, en aquell moment la Unió Europea estava a 98,8 i en aquest moment està a 118,4. Però saben com estem a Catalunya? A Catalunya en aquest moment estem al 131,9. Dades Eurostat que vostès poden absolutament confirmar.

Escoltin, la nostra agricultura no està en pitjors condicions que l'europea. Jo estic disposat a reconèixer al senyor Gimeno, i amb molta raó –i a altres diputats–, que, escoltin, que no tota la nostra agricultura dóna aquestes *ratios*, no tota, i que hi ha zones que el que ell deia és absolutament veritat, i com a conseller ho conec perfectament. Ara, una cosa sí que és: que objectivament l'agricultura a Catalunya, com afirmava jo aquest matí, ha superat el repte de la incorporació a la Unió Europea, i l'ha superat m'atreveixo a dir que amb nota alta. Per què? Doncs, mirin, per aquesta senzillera raó: la nostra renda no solament no desmereix de l'europea sinó que en aquest moment li està passant al davant. I em sotmeto a tots els judicis que vostès vulguin. Mirin, dades Eurostat absolutament objectives.

Ara els parlaré..., faig un petit incís: quan diu que a Oleastrum es barreja l'oli, senyor Vilalta, mai de la vida, mai de la vida! Es respecten escrupolosament les denominacions d'origen: uns olis s'envasen amb DO Siurana i uns altres olis s'envasen amb DO Garrigues. Miri, vostè potser no l'utilitza..., l'hi recomanaria, perquè és de molta qualitat, però en tot cas tinguin-ne l'absoluta i total certesa.

Ara anem als fons. Mirin, tot sovint..., aquí, aquesta tarda, m'he sentit dir que nosaltres hem perdut molts fons europeus. S'ha dit que hem perdut molts fons estructurals. Cadascú li posa la xifra que li sembla més adequada: 42, 60.000, 75.000... Estic sorprès. Mirin, jo, l'únic que els puc dir, l'únic que els puc dir, és una

dada: des que estic al front del Departament hem aconseguit 190.000 milions de fons europeus. Esperí, esperí, no, no. El nostre pressupost –i després entraré al que vostè em mencionava–, el nostre pressupost s'incrementa l'any 93 –evidentment, el nostre pressupost sumant-hi el pressupost de la Generalitat, pressupost d'altres fons provinents..., però entenc que també és una bona gestió aconseguir que aquests fons vinguin, i després farem *ratios*–, augmenta un 41,3, del 92 al 93, 3,8, 24%, 23,2, i aquest últim any, que evidentment ja era molt elevat, un 8,2.

Jo ara voldria exposar-los... Comencem pels ajuts a la renda. FEOGA-Garantia. Mirin, FEOGA-Garantia, en tots aquests anys, l'Estat espanyol ha crescut un 11,6, un 11,6. Molt bé. Lògicament, les ajudes del FEOGA-Garantia a Catalunya haurien hagut de créixer el mateix, un 11,6. Mirin, sorprenentment, les ajudes-garantia a Catalunya han crescut un 15%. Mirin, ja ho sé..., veig mirades daixò... Dades absolutament objectives. Sap què vol dir, això? Miri, senyor Vilalta, senyors diputats –ho dic perquè m'adreço a vostè perquè ha estat la primera intervenció, però entenguin que m'adreço absolutament a tots–, mirin, jo aquest matí els comentava alguns fets: Catalunya, per exemple, és l'única comunitat, l'única, que ha aconseguit la revisió total dels ajuts a cultius herbacis, i és sols un exemple, que n'hi podria posar d'altres. Després ja li reconeixeré en algun lloc que potser no obtenim els que deuríem, però molt poquets, eh?, molt poquets, i en tot cas condicional, condicional. Però, en tot cas, sí que m'hauran de reconèixer, almenys en aquest apartat, que la gestió ha estat absolutament eficaç, i perdonin que m'ho digui jo mateix, però, com els deia l'altre dia, deia santa Teresa que la millor modèstia és citar exactament la veritat.

Abans sentia el senyor Ausàs i algun altre que em deia: «han perdut molts diners de reforestació, han perdut molts diners de prejubilació...» Ni una pes-se-ta, ni una pes-se-ta! Saben per què? Per una raó molt clara: perquè aquestes línies podran tenir quatre, sis, trenta mil milions, els que vostès vulguin, però són línies que la gent s'hi acull; no són línies que el Departament imposi a ningú, i amb tota sinceritat els haig de dir que a Catalunya no ens ha anat gens malament que la gent no s'acollís a la reforestació. Tenim la superfície agrícola que tenim i en algun moment li haig de reconèixer que vam tenir por que, davant la gran quantitat de diners que es donaven, hi hagués la temptació d'abandonar cultius, cosa que creïem que no era bo. Però quan a mi m'acusin que no s'han utilitzat diners de reforestació..., escolti, no m'ho prenc com a cap crítica, al contrari: crec que és una cosa positiva. En tot cas, sí que els haig de dir una cosa: les persones que s'hi han volgut acollir s'hi han acollit i han tingut l'ajut, però en tot cas no em diguin: «l'Estat espanyol té ics...», no, no, escoltin, mirin, no hem perdut ni un duro.

Ara parlarem de prejubilació o del que se'n diu cessament agrari. Deixin-me mirar l'índex... (*Pausa.*) Molt bé, a veure... no, m'he equivocat. Hauré de tornar a mirar l'índex... (*Pausa.*) A veure, sí, disculpin que hagi trigat una mica, però de totes maneres, com que els temes jo entenia que serien força complexos, doncs, havia de preparar-los. En el cessament agrari en aquest

moment Catalunya ocupa el quart lloc de totes les comunitats espanyoles, el quart lloc, i miri que, de població ocupada agrària, n'hi ha molta més a Andalusia i n'hi ha molta més a la majoria de regions espanyoles; el quart lloc, i amb no massa diferència, perquè el tercer és Aragó i estem pràcticament igual. El cessament agrari, com li he dit abans, és una opció que a més jo crec molt bona, molt bona, és una opció molt bona que té el pagès. El que passa és que és difícil accedir-hi, però també els haig de dir una cosa: un dels grans avantatges per a accedir-hi el va aconseguir precisament la gestió del mateix Departament d'Agricultura, perquè amb anterioritat a la nostra demanda per a accedir al cessament agrari no es podien deixar les terres als fills, i, escolti, aquesta va ser una proposta que vam fer nosaltres, però tot i facilitant-ho, tot i facilitant-ho, la veritat és que la gent, bé per manca d'interès, bé perquè relativament jo reconec que hi ha unes dificultats, no s'hi acull. Però, en tot cas, tinguin una idea clara: de cessament agrari i de reforestació a Catalunya no es perd una sola pesseta. I també haig de dir-los que és cert que en alguns moments nosaltres teníem unes dificultats per pagar el cessament agrari, dient-los que moltes vegades aquestes dificultats no venien per culpa de la Generalitat: alguna vegada érem nosaltres que no teníem recursos, però alguna vegada ha estat el mateix Ministeri, i fins i tot la mateixa Unió Europea, un període força llarg de temps, que dificultava que en haver-hi recursos de tres administracions poguéssim pagar adequadament la gent. Miri, això, des de fa un bon nombre de mesos, s'ha solucionat, i, en aquest moment, a través d'un conveni amb una entitat bancària, la gent cobra adequadament.

Ara parlem d'altres ajuts. En els ajuts estructurals, en els ajuts 5.b i FEOGA, el Govern de la Generalitat de Catalunya o, si volen, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no podrà ni una pesseta. Aquest matí els he dit que el nivell d'execució era força elevat. Segurament trobarem alguna altra comunitat autònoma que pot estar per davant nostre, els ho reconec; també trobarem comunitats autònomes que estan molt per darrere, però, en tot cas, pel que sí que nosaltres estem treballant és perquè en el període 94-99, tenint en compte, també, que l'execució es pot allargar a l'any 2000, nosaltres complim. I, els programes Leader..., senyor Fabregat, vostè em deia, diu: «L'any 96, zero milions».

Miri, és que l'any 96, ni que haguéssim volgut, s'hauria pogut gastar ni una pesseta, perquè jo no sé si vostès saben com funcionen, els programes Leader, però el programa Leader requereix una convocatòria en la qual es creen uns grups, que se'n diuen GAL –i no li facin malnom, sinó que vol dir «grups d'acció local»–; aquests grups es constitueixen i aquests grups preparen un conjunt de projectes que s'han de portar a terme. Els programes Leader no els gestionem nosaltres; senzillament ens limitem a aportar la nostra part, la que pertoca de pagament, conjuntament amb la Unió Europea, i són aquesta gent, que els porta, i no tingui cap mena de dubte que els actuals Leader, igual com es van desenvolupar els anteriors, es desenvoluparan amb normalitat.

Quina és, doncs –quina és, doncs–, la part en què es pot entendre que el Govern de la Generalitat pot perdre algun recurs? Si m'ho permeten, buscarem la fitxa 325... (*Pausa.*) Miri, és el que es coneix normalment com el Programa general d'ajut a les mesures agroambientals. Vostès saben de quants diners disposa l'Estat espanyol? Sí. Primer, ho dic perquè, quan diuen que perdem 60.000 milions, ens diuen que els perdem anys. Algú ja diu que no, que aquí... Però, miri, l'Estat espanyol disposava de 214.000 milions de pessetes en aquest fons. Sap –o saben– quants se n'han utilitzat fins al dia d'avui, entre totes les comunitats autònomes? 18.000 milions escassos. Vostès saben que la Comunitat o la Unió Europea ha retallat precisament l'aportació a l'Estat espanyol, ja, prèviament, perquè no s'utilitzava, eh? (*Remor de veus.*) Sí, sí; no, no; escolti, però, en tot cas, miri, nosaltres, en aquest moment, hi tenim quatre programes, aquí dintre, quatre programes que es desenvoluparan, i haig de dir-los que si el de l'arròs no s'ha desenvolupat abans no ha estat pas per voluntat del Departament, sinó que s'han hagut d'ajuntar moltes voluntats, i també dir una cosa: que el fet que aquest programa comenci aquest any no significa pèrdues, perquè el programa és quinquennal, i el fet que comenci a primers d'any tampoc significa cap problema, perquè, en tot cas, sí que la Unió Europea i nosaltres respectem estrictament els cicles productius.

De vegades, sí que els haig de reconèixer –i els ho he reconegut en el meu parlament– que nosaltres, segurament, podríem posar en marxa algun programa que en aquest moment no tenim, però, en tot cas, la pèrdua, i els ho poso a consideració..., i si volen, també els diré una cosa: en aquest moment, tot i no utilitzar massa recursos, som la quarta comunitat autònoma de l'Estat espanyol en utilització. Ja sé que no és consol, ja és que no és consol, però sí que els vull dir una cosa, també, en la meua intervenció. Mirin: abans es parlava de l'ICA –si després faig un garbuix, vostès m'ho disculparan, i en el torn de rèplica, si em deixo coses, ja m'ho demanaran–, i deien: l'ICA, aquest any, ha fet 55 operacions –o les que siguin; no, no, si no li ho discuteixo, segurament està tant o més ben informat vostè que jo. Ara, jo li vull dir una cosa: per què les comunitats autònomes no s'acullen més a aquest programa? Per què l'Estat espanyol no utilitza aquests recursos? Per una senzilla raó: perquè tothom ha aplicat contenció presupostària, tothom.

Escolti, després, el senyor Fabregat... L'altre dia li ho vaig insinuar; avui, si vol, li puc, partida per partida, dir la contenció que ha aplicat el Ministeri, i escolti, jo, igual que l'altre dia, li repetiré també que ho trobo bé; no ho trobo malament, ho trobo bé. Encara que sigui molt dolorós, i quan el Consell de Govern o el Govern de la Generalitat de Catalunya decideix que alguna partida del Departament d'Agricultura es retalla, comprendran que al conseller, de greu, n'hi sap un munt, perquè no hi ha res com tenir diners per quedar amb tothom. Ara, hi ha una cosa que és molt clara: miri, quan es volen aconseguir grans objectius, cal fer sacrificis. Quan vaig accedir a la Conselleria, els pagesos no podien trobar un crèdit per menys del 15%. Avui, avui... Exagerat? Doncs, miri, el 14, si vostès volen, però s'acaba aquí. (*Remor de veus.*) En tot cas, avui estem al

4,75 o al 4 i mig per cent... (*Remor de veus.*) No? Senyors diputats, jo els he escoltat amb molta atenció i no he intervingut amb cap orador. Poden fer les opinions que vulguin, però hi ha una cosa que és molt clara –i em sembla que vostès m'ho reconeixeran–: que si aquesta política de contenció pressupostària, que, a més, l'han aplicat les autonomies que vostès governen –l'han aplicat les autonomies que vostès governen–, sense aquesta aportació pressupostària, el resultat actual no s'hauria aconseguit. Per tant, aquests sacrificis han tingut un resultat. Que, evidentment, entremig, hi ha hagut una reducció? Sí, però miri, la reducció i l'esforç que ha fet Catalunya, en tot cas és molt similar al que s'ha fet en altres punts de l'Estat espanyol i, en tot cas, el que sí que jo estic disposat a valorar, amb cada un de vostès o amb qui creguin, les possibles pèrdues i, senzillament, aquests números tan multimilionaris no els sortiran absolutament per enlloc.

Quan parlem dels ajuts, miri, i perdonin que sigui més del mateix, però probablement, com que ha sortit molt, també convé, doncs, que pugui respondre adequadament. Aquí hi ha un mapa fet pel Ministeri, i diu: «Evolució de percepció d'ajuts per comunitats autònomes». Molt bé. I fa una *ratio*. La *ratio* de l'Estat era, l'any 94, 111; l'any 95, 118; l'any 96, 117, i l'any 97, 116, la *ratio*. Quina és la *ratio* a Catalunya? Miri, la *ratio* a Catalunya és 124, 128, 160, 151. Volen conèixer les *ratios* de les altres comunitats autònomes? Andalusia, 144, 181, 156, 123; Aragó, 143, 143, 144, 125. També hi ha alguna comunitat que puja, i més que nosaltres –i més que nosaltres–, i miri, doncs, posant exemples: Cantàbria. Ens passa..., a veure... (*Pausa.*) Cantàbria i Astúries, i ja molt a prop nostre, el País Basc, que està a 150, la Rioja, que està a 136, i Castella i Lleó, que està a 144, però, amb tota sinceritat –i els demano objectivitat, no els demano que ens atorguin més mèrits dels que tinguin–, en tot cas, reconeguim-me que en el tema de gestió hem procurat treballar amb el màxim d'eficiència i rigor.

I quan abans deia: «És que vostè ens va dir que empaïtaria algun pagès...», veritablement, jo li puc demostrar que així s'ha fet. El Departament, l'any 82 gestionava 182.000 expedients –els he citat aquest any; si no ho recordo malament, i parlo de memòria, 452.000. I diu: «Vostè ha augmentat la maquinària.» Sí, sí, hem augmentat la maquinària. Els en posaré un exemple molt clar: miri, nosaltres, per portar a terme tota aquesta feina, l'any 92 teníem dos ordinadors per oficina; només un de connectat, amb 4.800 bps o bits; aquest any, tenim vuit ordinadors a cada oficina, de mitjana, amb 46.000 bits de velocitat. Per què? Escolti, som una gran gestoria. Sí, sí, no els diré que no. Jo he demostrat que tenim una política pròpia; després, vostès la compartiran o no la compartiran, i per això el meu discurs l'he estructurat a través del Pla director de política agrària. Però el que és cert és que aquesta política de gestoria l'hem fet bé i l'hem fet ben feta.

Ara parlarem, si a vostès els sembla, d'altres temes que he vist que preocupaven força, com és els plans de millora o la incorporació de joves. Fent una consideració que va lligada amb la que els deia abans, les condicions, en aquest moment, de competitivitat, són molt

més elevades. És curiós, i ningú ha reparat que, en els moments en què es frueïa de més ajuts, que no hi havia cap limitació per atorgar aquests ajuts, la incorporació de joves és molt baixa. En els moments en què aquests ajuts es limiten, la incorporació de joves augmenta notablement. Jo crec que, com a mínim, els ha de fer reflexionar una mica, a vostès. Per què es dona aquesta condició? Senzillament, perquè les condicions de competitivitat de les nostres empreses han avançat. I em posaria només en el tema fiscal. Miri, vostè em diu: «És que el tema fiscal ha estat obra de molts...» De molts... Miri, reconec que el nostre Grup Parlamentari sol no en podria haver aprovat ni una; l'única que podia aprovar, la vam aprovar, que era la supressió de taxes forestals. Aquesta, que podíem aprovar, va ser la primera. No en podíem aprovar cap més, però també m'han de reconèixer vostès i les mateixes organitzacions professionals que estan presents aquí, que en el començament de la nostra legislatura, jo vaig presentar un pla de millores fiscals que, amb tota sinceritat, ningú creia que portés-sim a terme. I aquest pla s'ha portat a terme. I jo no m'atorgo ni pretenc dir que nosaltres vam arreglar el tema de successions patrimonials, no, no, hi vam insistir, van ser molts més, però jo recordo que el diputat Vilalta, l'aportació que feia en l'anterior debat, no era que es reduïxi aquest daixò, no, deia: «Que la Generalitat hi posi els diners, a aquests joves.» I miri, no és la Generalitat que ha de despendre diners: hem de crear un marc favorable perquè la nostra agricultura es desenvolupi. Escolti, jo, tot el que els he llegit –i potser puc haver comès algun petit error, perquè tampoc sóc un expert en aquest tema–, però, vostès s'han adonat que la fiscalitat agrària ha canviat com de la nit al dia, i que aconseguir baixar l'IVA de la flor del 16% amb el 4% de recàrrec d'equivalència, al 6% i l'1 de recàrrec d'equivalència, ha donat molt, molta «canxa» al nostre món de la flor i planta ornamental. I escolti, això ho hem fet nosaltres! Amb el suport de tots vostès, sense cap mena de dubte, amb el suport de tots vostès, però jo vull recordar com la gent de la planta em deien: «Escolti, conseller, truqui al d'Andalusia, a veure si aconseguim que se'ns doni suport»; a València em trucaven: «Conseller, negociï amb els nostres grups...» Miri, amb tota la modèstia del món, però reconeguim que en aquest apartat també hem demostrat força eficàcia. Amb el suport de tots –de tots–, de tots i cada un dels seus grups polítics, perquè jo reconec que, si no hagués estat així no hauria estat possible, però la proposta ha estat redactada, modestament, en la majoria dels casos, pel nostre Departament.

Quan dèiem aquest tema dels joves –i perdonin que n'he marxat tangencialment–, hi ha una cosa: mirin, nosaltres vam haver de canviar el sistema d'ajuts als joves, i és veritat. Era molt maco rebre dos milions i mig a fons perdut, ho reconec, però en tot cas –en tot cas–, davant l'allau de demandes que teníem, el que no podíem fer –no podíem, no podíem– era mantenir el mateix nivell d'ajut amb la política de contenció pressupostària que estàvem executant. Què és el que vam fer? Buscar una fórmula que ens permetés atendre tot-hom. Vostès tenen tota la raó del món en criticar-me que l'estiu passat..., no l'estiu passat, a la primavera, hi hagués un cert retard, però vostès m'han de reconèixer

una cosa: que avui no hi ha cap expedient endarrerit. I amb això, a més, m'han de reconèixer una altra cosa: que cada vegada que m'han demanat informació alguns senyors diputats, els l'he brindat absoluta, real i al dia, sense amagar ni així, oficina per oficina, i perquè tinguin les dades. No, no; és la meva obligació, ja els ho reconec, però, en tot cas, vull que vegin la meva bona fe, res més, amb tota sinceritat. Vull que vegin la meva bona fe, res més. Però, en tot cas, sí que els haig de dir que, en aquest moment, igual com hi havia aquest retard, ara no hi és.

Ara els vull dir una altra cosa: mirin, aquí tinc un altre full del Ministeri. Any 96, que són corresponents a les ajudes d'instal·lació d'agricultors. Mirin, independentment que altres comunitats..., que n'hi ha moltes més, això és veritat, n'hi ha més –Andalusia en té..., no, Castella - Lleó, Castella - la Manxa, Andalusia, en tenen més, etcètera–, però hi ha una dada que és importantíssima: mirin, tot i la limitació, tot i la limitació que significa no donar a fons perdut els expedients que avui en dia tenen més ajut, probablement perquè la dimensió de demanda és més important –això també ho reconec– són a Catalunya. Mirin, la *ratio* és molt clara –la *ratio* és molt clara–: a Andalusia, partint d'una..., aquí no hi ha mitjana estatal, no puc fer comparacions, sinó que és total, però fins i tot des de lluny em sembla que ho poden veure. Des d'Andalusia, 126; Aragó, 119; Astúries, 97; Balears, 103, etcètera. Catalunya, 135 –135. Llavors, d'acord, mirin: ha estat dolorós el canvi; hem amoïnats molta gent, jo els he demanat disculpes aquest matí i els he agraït la seva comprensió, però tots els expedients que han vingut al Departament d'Agricultura, tots, hem procurat atendre'ls, i és possible, i els ho reconec, que algú se'ns hagi enfadat perquè volia el fons perdut i hi hagi renunciat. Però, en tot cas, sí que els diré que això ha estat absolutament minoritari, i crec que l'oferta que fem en aquest moment, de préstec, és prou atractiva com perquè el jove que s'hi vulgui incorporar ho pugui fer amb absoluta dignitat.

Parlava dels plans de millora. Ara parlarem de..., però, no, això era ajuts a la primera instal·lació. Ara parlarem dels ajuts als plans de millora. Miri, nosaltres hem canviat el sistema, i és cert, però no deu haver estat pas tan desafortunat, aquest sistema d'ajut. L'última dada, una comparació 94-96, miri: a Andalusia ha baixat un 30,33 la demanda d'incorporació, a Aragó ha pujat un 16, a Astúries ha pujat un 6,64, a Balears ha baixat un 34, a Canàries ha baixat un 31, Castella - la Manxa ha baixat un 49, a Castella i Lleó ha baixat un 28, etcètera. N'hi ha que pugen i n'hi ha que baixen. Però, miri, Catalunya és la comunitat que més ha pujat: un 28,8. Escolti, són dades del Ministeri d'Agricultura, MAPA, perfectament consultables per tots vostès.

Accepto les crítiques que se'm poden fer: li hem canviat l'ajut, no sé què, però, escolti, el que no em reconeixeran és que ha estat tendent a aconseguir un bon objectiu i que es demostra que aquesta actuació ha estat correcta i, si «m'apuren», fins i tot eficaç.

Per fer-los-en una idea –ho distorsiona potser una mica, perquè ara passaré a entrar a temes puntuals–, miri, hi ha hagut un altre tema que jo crec que ha estat i va molt estretament lligat amb l'empresa familiar agrària.

Abans ens deien: «què han fet vostès per l'empresa familiar agrària?» Doncs, miri, primer de tot, millorar-li la fiscalitat d'una forma molt important, amb l'aportació de tothom, però ho hem aconseguit. Segon, hem garantit que les ajudes puguin arribar a tothom, i ho hem aconseguit. Tercer, vam aprovar una llei entre tots, que era la llei d'explotacions prioritàries, que està donant un excellent resultat a Catalunya, fins al punt que, en aquest moment, al cap de dos anys escassos de l'aplicació, de totes les explotacions prioritàries de l'Estat espanyol, una tercera part la tenim a Catalunya. I crec que les dades són significatives, són prou significatives com perquè els en faci un extracte.

Mirin, evidentment que hi ha més explotacions en zona consolidada, però en aquests dos anys se n'han inscrit 547 en zona desfavorida, 477 en zona de muntanya i 134 en periurbana, i 1.970 en zona d'agricultura consolidada, però és que això té una absoluta lògica, perquè la mateixa orografia i geografia del territori i la dimensió de les explotacions..., perquè això es veu molt clar: en la consolidada la superfície és de 34 hectàrees, en canvi en les desfavorides i la de muntanya és francament superior, essent per exemple la de muntanya pràcticament de 112 hectàrees.

La mitjana d'edat dels titulars, que també pot ser indicativa –i pensin que els estic parlant a Catalunya d'exactament 3.200 empreses–, l'edat mitjana és de quaranta-dos anys. La superfície mitjana d'explotació és de 27 hectàrees i la renda, la renda –anem a veure– és molt diferent, perquè, miri, a l'agricultura consolidada és de 3 milions, molt aproximada a la daixò, a la desfavorida i de muntanya estan a les 2.800 o així, i a la periurbana se'n va pràcticament als 8 milions de pessetes.

Ara, sí, dir-los una cosa: que comparativament amb la resta de l'Estat espanyol, veuran que la nostra renda, de les nostres empreses, i la ubicació que s'ha fet en zones de muntanya o d'agricultura desfavorida és molt més important.

Parlaria un moment –un moment no, tota l'estona que creguem convenient, per, almenys, deixar-ho clar– del tema de la pesta porcina clàssica. Miri, jo reconec que aquest és un tema força complicat, força complicat a casa nostra. Jo també els he de dir, com ho he dit alguna altra vegada en un àmbit més reduït, que jo em veig obligat a tenir molta prudència a l'hora de parlar-ne. Sí que vull dir-li una cosa, senyor Vilalta, nosaltres no vam aixecar les zones per penjar-nos medalla; nosaltres vam aixecar les zones perquè la normativa comunitària ens ho manava i, miri, com que jo era molt conscient del que podia passar, li llegeixo el comunicat de premsa que vam fer aquell dia, no tot, però sí un dels paràgrafs més importants; deia el següent: «Malgrat l'aixecament de les mesures de restricció de moviments d'animals a les comarques afectades per la PPC, el Departament vol insistir en la necessitat que a l'hora d'omplir les granges que estan buides amb garrins es controli molt la procedència d'aquests animals i que, davant de qualsevol sospita, els ramaders notifiquin la situació als serveis veterinaris del Departament. Les mesures de bioseguretat han de ser ara iguals o superiors a les preses durant el període de la PPC. El perill que es produ-

eixi un nou focus persisteix.» Això és el que vaig escriure. Jo lamento, segur que tant..., més, segurament, i vostès ho comprendran, que hagi succeït. Només els puc dir al respecte que són dos casos que tenen un cert atipisme, i que, en tot cas, actuarem, o procurarem actuar amb el màxim d'eficiència i d'eficàcia.

Al senyor Fabregat, sobre aquest tema li podria respondre quelcom, perquè hi ha una nota del Ministeri que li respon a vostè perfectament. Però com que tampoc crec que aquest sigui el moment, doncs, ja li passaré personalment la nota que el Ministeri va fer ahir i veurà que és força aclaridora i que, per dir-ho d'alguna manera, el deixa una mica amb l'espallla descoberta. Però, en tot cas, sàpiga que la lluita que s'està portant, o el treball que s'està portant, s'està fent amb perfecta coordinació, i que jo entenc que els professionals estan fent la seva feina.

Vostè abans em citava un tema, que era una crítica, però, miri, aquesta crítica jo crec que és lloable..., no lloable, vull dir que és comprensible, per una senzilla raó. Miri, nosaltres, el senyor Gabriel Balcells, l'hem mantingut davant de la lluita contra la PPC per la gran experiència i coneixement del territori que té; però, en tot cas, aquest senyor coordina, no fa res de veterinària, no ens confonguem. Escolti, nosaltres vam crear un comitè de seguiment i un comitè de crisi i són aquests comitès els que porten la tasca. En tot cas, aprofitem el valor acumulat d'experiència del senyor Gabriel Balcells per continuar aquest front.

I entenc el que diu el senyor Jordi Ricard, però en tot cas entenc que és tangencial. Nosaltres no pretenem, ni ho pretendrà mai el conseller, que el senyor Balcells faci de veterinari ni dirigeixi la lluita; no, no, senzillament coordina per una raó molt clara: perquè és la persona que ha viscut al llarg d'aquests mesos tota la malaltia contra l'epizootia.

Oví i cabrum. Oví i cabrum: ha estat molt citat. Hi ha una cosa que hem fet al Departament que jo no sé si vostès han apreciat bé..., i, evidentment, als sectors hi ha dificultats. Mirin, l'Administració en algun moment ha de deixar de ser el pare i la mare, el pare i la mare, i segurament això representa conflictes amb algun sector.

Què ha passat amb l'oví i el cabrum? Ha passat una cosa tan senzilla com que nosaltres, en lloc de pagar el 100% el sanejament, pretenem pagar-ne el 50. Per què? Doncs miri, per diferents raons: primer, perquè el sector té una evolució positiva, sobretot aquest últim any; segon... (*Veus de fons.*) No, no, sí, miri, la prima comunitària, la prima comunitària va lligada estrictament als preus de mercat i al rendiment, i vostè veurà que la prima comunitària d'aquest últim any ha baixat precisament perquè l'evolució del sector ha estat molt positiva. Però, és clar, és que el sector rep molts diners, rep molts diners, i me n'alegro moltíssim, i he treballat perquè en rebí els més possibles, però entenc que, en aquest moment, des del Departament de la Generalitat de Catalunya, en un moment de contenció pressupostària, nosaltres hem de fer que els mateixos sectors assumeixin part de la responsabilitat del sanejament del seu bestiar. En moments de molta crisi, que no hi havia

aquest sistema d'ajuts, entenc que tenia lògica. I això ens porta conflictivitat? És possible, però també anem arribant a acords, i gràcies a aquests acords anem tirant endavant.

Els en vull posar un exemple. Vostès van prendre una resolució en aquest Parlament que nosaltres féssim la veda biològica pagant-ne el 100%. Miri, nosaltres ens hem entès amb el sector d'encerclament, hem pagat la veda al 50% i l'ha fet absolutament tothom, perquè el sector és conscient –i miri que aquest no rep el tipus de subvencions que altres–, és conscient que ell ha de garantir el seu propi futur. I això és el que estem fent nosaltres.

Un altre tema –no va lligat amb això, però–: la processonària. Miri, voldria canviar-los una mica, potser, el xip que vostès tenen de la processonària. Primer, la processonària no afecta excessivament els arbres, no afecta..., té un efecte estètic deplorable, si vostès volen, deplorable, però a vostès els poden dir els tècnics forestals que exactament –almenys això és el que em diuen a mi– un any de processonària pot significar la defoliació d'un pi, pot significar el 0,03 de pèrdua de la capacitat de producció de fusta en aquell any. Miri: pràcticament inapreciable.

Dir-los una cosa: quan fem tractaments –que alguns se n'han fet– també hem de fer-los amb molta cura, perquè ens estem adonant d'una cosa, que el que hem de propiciar és que els elements naturals que controlen la plaga compleixin la seva funció. No diem que no s'hagi de fumigar, no ho diem; segurament s'ha de fumigar prop de zones urbanes i s'ha de fumigar en llocs adequats, però sí que en aquest moment –i en tot cas, si m'equivoco, m'equivoco en nom d'experts– ens aconsellen de dir: «miri, en les zones on no hi hagi afectació per a la salut humana...», i en tot cas, si hi ha afectació per a la salut humana, per la urticària que poden provocar les erugues, també cal recordar que els tractaments no són allò que se'n diu precisament suaus i que també cal anar amb molta cura; anem a dir: «deixin que la natura faci el seu pas».

Però jo també vull recordar una altra cosa, en aquest sentit, i ara entraré en el tema forestal. Miri, els boscos tenen un propietari, els boscos tenen un propietari. Si la processonària afecta la producció entenem que és aquesta persona la primera responsable de tractar-lo. En tot cas, sí que crec que cal explicar a la ciutadania que els tractaments, en tot cas, s'han de fer d'una manera singular i en llocs adequats i que en molts altres casos és millor deixar que la natura faci la seva feina i possiblement veuríem reduïda, amb els anys, l'afectació. També dir-los que només que tinguéssim algun hivern fred això milloraria extraordinàriament. (*Remor de veus.*)

Anem al tema forestal. Miri, a mi m'agradaria molt –em sembla que avui no hi són presents–, m'agradaria que hi hagués persones forestalistes, aquí. Jo sé que ens han adreçat força crítiques, vostès les han recollit i, fins i tot, doncs, abans he vist una revista amb un esperit molt crític. Ara, jo els vull dir diferents coses... Ara no recordo com es diu el president de la Cose, que és la Confederació de Silvicultors d'Espanya, però sí que

m'agradaria que vostès el sentissin quan parla de Catalunya sobre el tema forestal.

Vull recordar el següent: no hi ha hagut absolutament cap comunitat autònoma –cap– que hagi assumit ni una pesseta de boscos cremats. Ni una. La Generalitat de Catalunya ha assumit 1.500 milions de pessetes. Miri, avui he obert la revista, m'ha sabut una mica de greu quan deia: «El conseller ha incomplert...» No, el conseller no ha incomplert. En una reunió realitzada no fa pas massa temps, el conseller, el que els parla a vostès, es va comprometre que aquest any 98 s'acabaria de pagar, i, amb ells mateixos davant, se'ns va demanar que tanquéssim altres línies d'ajut per tal d'avançar aquest pagament i de recuperar algun expedient endarrerit –que hi és; ho reconec.

Ara, també els vull dir una altra cosa: diguin-me quina comunitat autònoma de l'Estat espanyol té un decret d'aplicació d'un pla de política forestal amb els ajuts de la nostra. (*Veus de fons.*) Bé, a part de la broma del senyor Camps, no crec que sigui així.

Mirin, accepto algunes crítiques de gestió, perquè segurament me les mereixo, però amb aquest sentit comú que pretenc introduir en la meua intervenció, sí que vull fer notar que, tot i el que es diu, en aquest període el Departament ha pagat –ha pagat, no ha aprovat, no: ha pagat– 4.037,5 milions de pessetes per al sector forestal, i que si hem fet mil plans tècnics i escaig de gestió, miri, no s'han fet per casualitat, perquè aquests plans tècnics de gestió s'han fet perquè el Govern de la Generalitat de Catalunya subvenciona amb quelcom més de 3.000 pessetes per hectàrea la redacció d'aquests plans.

Deixo a la seva consideració el fet del que, si s'han fet més de mil plans i l'extensió que tenen les finques, això significa. Amb tota sinceritat, accepto les crítiques, però algunes d'elles sí que vull manifestar davant de vostès que no les considero justes, i no les considero justes perquè entenc que s'ha de comparar i veure el que està succeint en la resta de l'Estat espanyol. I, en tot cas, sí que sé que és el meu deure agilitar al màxim possible la resolució d'aquests problemes, que és el que farem.

Pla de reestructuració de cooperatives. Miri, jo crec que ha estat una eina –i vostès ho han remarcat– absolutament eficaç, absolutament eficaç per al món agrari català. Vull recordar el mateix: no hi ha cap autonomia, ni una, que tingui pla de reestructuració de cooperatives, ni una. Ho dic perquè a vegades es diu: «Vostè no ha fet política agrària». Miri, anem mirant les coses que hem anat fent; jo entenc que sí que són política agrària. Aquest matí jo he procurat estar absolutament prudent en aquest sentit; els he dit exactament el que havíem pagat, que és exactament 2.272 milions de pessetes, ni una més ni una menys. També dir-los una cosa: el plurianual s'ha aprovat ara, però el compromís, el compromís –i ho sabia tant la Federació de Cooperatives com les indústries agroalimentàries– el compromís estava pres amb moltíssima més antelació. Que consti una cosa: nosaltres, el conseller no tenia previst que el debat es celebrés aquest dia, i fins i tot a mi particularment –i ho saben els portaveus dels grups– se'm va demanar que s'avancés i jo ho he acceptat fa molts pocs dies. Per

tant, no, no, senzillament una raó... (*veus de fons*): és que se m'ha dit, se m'ha dit..., eh? (*Veus de fons.*) Disculpi'm, doncs, ho retiro, si vol, però és l'absoluta veritat, senyor Curto...

El president

Vejam, si us plau..., segueixi, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Miri, jo solament ho vull justificar en un sentit senzill, perquè s'ha dit que aprovar-ho estava mancat d'ètica. Miri, la voluntat del Govern era potenciar aquestes línies, hi havia un compromís, va seguir el seu procés normal i s'ha aprovat. En tot cas, el conseller el que no sabia és que s'aprovaria precisament una setmana o deu dies abans del debat perquè en tot cas confiava que el debat fos executat amb posterioritat i quan a mi se'm va preguntar la meua disponibilitat per fer-se aquest dia jo m'hi vaig brindar amb molt de gust. I, en tot cas, si això..., en tot cas, ja els ho dic, i no pretenc fer cap mèrit especialment en això.

ICM: a veure..., sí, una cosa que m'he deixat. Abans mencionava el tema del sector porcí. El sector porcí..., preguntava per la salut, independentment de l'estructura que tingui, que aquesta no és una estructura que propiciï el Departament, sinó que propicia l'economia de lliure mercat que tenim, dir-los que aquest any la producció de porcí independentment del sacrifici realitzat preventivament, ha augmentat 366.000 porcs respecte a l'any anterior; tenint en compte que n'hem comprat 870.000, la producció de porcí a Catalunya aquest any ha augmentat un 10%, a pesar de la problemàtica soferita.

Se m'han fet unes consideracions respecte a l'IRTA. No sé si valdria la pena considerar-les; en tot cas, sí que els he de dir una cosa: això que l'IRTA malviu no és en absolut veritat; l'IRTA és una institució amb força prestigi, obté recursos de programes comunitaris que se li encarreguen, la qual cosa vol dir la seva solvència, i, escolti, al llarg del període, del període en què jo he estat president d'aquesta institució, hem realitzat més de quatre-cents contractes amb petites i grans empreses de Catalunya. Jo crec que això no pot ser pas criticable; al contrari, crec que mereixeria un cert reconeixement.

VQPRD: hi ha hagut dues mencions, hi ha hagut dues mencions que en dubtaven. Mirin, la creació del VQPRD en aquest moment té el suport de la taula sectorial del vi, que el va aprovar per unanimitat; el VQPRD també té el suport dels nous presidents de les denominacions d'origen de Catalunya. Sap de qui no té el suport? De les denominacions d'origen de fora de Catalunya i, evidentment, algun detractor, algun detractor de casa nostra, que sempre hi és. Però, en tot cas, sí que els he de dir una cosa i no m'hi estendré ara: el VQPRD és una de les millors eines que crec que podem tenir per ajudar el món del vi a casa nostra, i aquest és un sector que en aquest moment té una forta potència, està exportant molt bé i el que crec és que hem de crear mecanismes per donar sortida a aquest vi i perquè les coses funcionin amb el màxim d'agilitat possible. En tot cas, sí que em brindo, perquè m'agradaria aconse-

guir consens en aquest sentit, a tenir una compareixença el dia que vostès vulguin, bé amb els portaveus, bé en comissió, a explicar-los el projecte, perquè aquest projecte, que els he de reconèixer que ens trobem en dificultats amb el Ministeri, sí que anuncio la voluntat del Departament que, si el Ministeri no hi dóna suport, nosaltres el tirarem exactament endavant igual, perquè tenim les competències necessàries per fer-ho; hem fet les consultes pertinents a Brusselles i, en tot cas, sí que ens agradaria comptar amb un consens perquè creiem que és positiu, però tenim sentències d'avantmà, sobretot en la creació de denominacions d'origen, que ens permetrien fer-ho. Però, en tot cas, si hem de prendre aquesta decisió, també reconec que m'agradaria comptar amb el suport de tots vostès.

Rec de suport de les Garrigues –ho han mencionat dos. Miri, el rec de suport de les Garrigues, no s'ha conculcat la Llei, en absolut –no sé qui ho ha dit–, no s'ha conculcat la Llei. En el rec de suport a les Garrigues, s'ha arribat a un pacte amb els regants, que és el següent: es fa una valoració de l'aportació dels terrenys necessaris, que d'altra banda, si no, s'havien de comprar, i a partir d'aquesta valoració es deixa el tant per cent per executar que correspon al pressupost final. Però no s'ha conculcat en absolut la Llei, senyor Vilalta; exactament, el regant pagarà exactament el mateix perquè, en tot cas, en lloc de portar-li l'hidrants a la finca, el que s'ha fet –i en tot cas, sí que reconec que ell pot obtenir un cert tracte d'avantatge en fer-se ell l'obra i poder assumir part del cost de la mà d'obra–, però, en tot cas, s'ha respectat escrupolosament, entre altres coses, perquè si no la certificació d'aquesta obra li asseguro que amb els nostres interventors seria força, força difícil.

Segarra-Garrigues. Miri, jo crec que no pot parlar –me'n pot parlar tothom, evidentment, del Segarra-Garrigues–, però té una certa ironia que me'n parli el Grup Socialista o el Grup Popular, amb tota simpatia, amb tota simpatia; perquè, és clar, quin és el problema del Segarra-Garrigues? Molt clar; miri, hi ha un pacte amb el senyor Aragón, amb el senyor Aragón, que després ha tingut una sort no afortunada; però hi ha un pacte amb el senyor Aragón en el qual s'arriba a un acord de dotar de 272 hectòmetres –si no me'n recordo malament– al rec del Segarra-Garrigues. Amb aquest acord de 270 hectòmetres, es fan els estudis previs, es fan les dues delimitacions, es fan els projectes, que, en definitiva, són pràcticament projectes acabats, vostès saben, en aquest sentit, que fins i tot han fet les analítiques de sòl, hi ha unes dificultats l'any 94 –si no me'n recordo malament–, en què hi ha una certa discussió en la dotació d'aigües, el cabal d'aigües, entre l'actual canal d'Urgell i l'expectant Segarra-Garrigues; se'ns demana un dictamen a la Generalitat, perquè diuen que no es posen d'acord, cosa que és molt difícil –i jo ho reconec–, tot i que s'havien anat atansant molt les postures, es fa aquest dictamen, el senyor Aragón es compromet que el mes d'abril d'aquell any tindrem la dotació, i la veritat és que el mes d'abril el senyor Aragón encara hi era, però la dotació no la vam tenir. Passa el temps, no aconseguim la dotació, i vull recordar-los que la dotació, a més, no la demana el Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó que la do-

tació qui la demana és la Comunitat de Regants, la demana la Comunitat de Regants. Quan entra el Partit Popular, doncs, com s'havia manifestat àmpliament i crec que aquesta és la seva voluntat, a més –en tot cas, si la meua paraula abans no ha estat afortunada, la retiro–, però dos grups, evidentment, crec que tenen la voluntat de fer-ho, dic: home ara anirem de pressa. Jo vull recordar que el 4, no sé si era el 4 o l'11 de novembre de l'any 94, la Generalitat va aprovar un plurianual per realitzar ja aquest rec. Bé, la realitat és que han passat un any i mig o dos, i la proposta que se'ns brinda ara és de 220 hectòmetres. Jo els he de ser molt franc: la trobem inadmissible. Estem disposats a negociar que vingui aigua d'algun altre lloc, però jo no m'atreveixo a dir als regants, encara que conec molt bé la postura del president de la Comunitat de Regants que diu que ell hi està d'acord, però també conec molt bé l'opinió dels disset presidents que conformen les comunitats expectants, i el fet que hi hagi una persona que hi estigui d'acord no vol dir que la resta hi estigui d'acord... I, a més, jo sí que els demano i els ho demano molt especialment a vostès, que han d'ajudar-nos a aconseguir recuperar aquests 270 hectòmetres be a través del canal Segarra-Garrigues, bé a través de qualsevol altra fórmula que pot existir i, evidentment, aquesta fórmula no contempla portar aigua a cap altre territori de Catalunya, sinó senzillament portar aigua, i vostès ens hi han d'ajudar. Nosaltres molt probablement aquest any començarem un rec, començarem un rec, que és el que denominem Segrià sud, és el rec que correspon a una antiga dotació d'aigua que se'n diu rec de Maials. I saben per què el podem començar aquest rec? Precisament perquè utilitzarem part de la dotació prevista per al Segarra-Garrigues i com una part d'aquesta zona, que regarem amb aquest rec, és un rec de suport, per tant, no ens limita o no ens rebaixa excessivament les hectàrees necessàries, doncs el podem portar a terme. El compromís que té el Govern de la Generalitat de Catalunya i el compromís que manifesto davant vostès és que hem de treballar plegats, hem de treballar plegats per aconseguir que definitivament aquesta concessió d'aigua s'atorgui i puguem portar endavant el rec. Vull recordar que nosaltres hem fet l'anàlisi del sòl, vull recordar que s'ha parlat absolutament amb tots els futurs regants fent-los una enquesta; en aquest moment el conseller que els parla no s'atreveix a dir-los als regants que rebran 50 hectòmetres menys. I vull posar-los un exemple molt clar: vostès saben que a la vora de baix de les Garrigues han fet l'embassament de Margalef, un embassament que en aquests moments està regant un nombre important d'hectàrees i encara en regarà més. Sap quina dotació té Margalef? 1,8 hectòmetres. Vol dir que, si nosaltres renunciem d'entrada, amb la voluntat de fer ràpid aquest canal, a aquests 50 hectòmetres, estem renunciant a trenta pantans de Margalef. Amb tota sinceritat, jo crec que això, encara que hi hagi algú que amb tota la bona voluntat del món –i això ho crec– que diu: «que comencin, que comencin perquè després ja els ho donaran», jo crec que això no ho podem fer. Tenim un exemple –i ho ha citat el senyor Gimeno–: el Xerta-Sénia, miri, allà es va fer un canal quan encara no hi havia la concessió d'aigua. Jo crec que n'hem de parlar seriosament, i evidentment el nostre Grup suposo

que estarà d'acord, si la resolució que es proposa és l'adequada, a donar-li suport. Ara, hi ha una cosa clara, hi ha una cosa clara, que és... No, no, quan dic que..., evidentment que s'ajusti a la legalitat, vull dir. No crec que hi hagi cap altre impediment. Però el que sí que és clar és que jo he rebut la Comunitat de Regants, i la Comunitat de Regants no té la concessió d'aigua i veu molt obscur que pugui aconseguir la concessió de l'aigua. Nosaltres, en aquest moment, en aigua, hem de vetllar per dues coses, miri, per una concessió adequada per al Segarra-Garrigues i una concessió adequada per al Xerta-Sénia. I he de dir-los, i els ho dic aquí al davant, que sí que m'ha molestat que un conseller, en aquest cas consellera, d'una comunitat veïna s'entrevistí amb la nostra gent intentant arribar a un pacte d'aigua, quan entenc que aquest camí no és el camí. Si ha d'anar aigua del Xerta-Sénia a una altra comunitat, el Govern de la Generalitat de Catalunya ja anuncia que ho admet, ja anuncia que ho admet; ara s'ha de fer amb un joc clar, pactat entre tots i explicant exactament què comporta aquest tema.

Assegurances agràries. a veure, si em permeten..., miri, senyor Fabregat, vostè m'ha retret la rebaixa que havíem fet. Sap quina rebaixa ha fet ENESA? (*Pausa. Veus de fons.*) Més..., i hi manen vostès. Amb tot i això, jo li accepto per la contenció pressupostària, i també li accepto per una altra cosa, o en tot cas acceptem-nos-ho, que és exactament l'evolució que han tingut les assegurances. (*Pausa. Remor de veus.*)

Els demano disculpes..., els demano disculpes per aquest petit lapsus, no lapsus, d'aquest petit temps que necessito, però crec que entra..., que és comprensible.

Miri, el nombre de pòlisses ha variat una miqueta, una miqueta a la baixa, una miqueta; però, en canvi, sí dir-li que, per exemple, el nombre d'hectàrees en els moments en què la subvenció estava, doncs, en els moments més àlgids, almenys a casa nostra, va ser de 248.000 hectàrees. En el moment en què es redueix la subvenció, el primer any es nota –els ho de reconèixer–, passem a 232.000, però el següent any està a 279.000 i aquest any actual està a 298.000 hectàrees. Vol dir que el sistema d'assegurances *per se* és l'adequat. I també vull fer una mica de filosofia, igual que deia abans. Miri, jo sóc una persona que contracto assegurances en la meua explotació, jo entenc que en aquest moment, que tinc uns ajuts força importants provinents d'altres llocs, és lògic que assumeixi cada vegada més la responsabilitat de la meua producció. I ho dic també perquè aquest mateix sentit el podríem fer servir amb les ADS, ADV, etcètera.

S'han mencionat també els plans comarcals de muntanya. (*Pausa.*) Miri, en aquest moment, el Departament, quant als plans comarcals de muntanya..., i vostè ho ha citat; el que passa és que m'ha citat els que havíem complert, no m'ha citat els altres. Però, en tot cas, deixi'm donar-ne les dades: a l'Alt Urgell, no solament hem complert, sinó que ens hem passat de 310 milions; a la Ribagorça, no solament hem complert, sinó que també ens hem passat; al Berguedà, amb un pressupost de pràcticament 1.400 milions de pessetes, ens en falten 80 per pagar, etcètera; a la Garrotxa, amb un pressupost de 500 i escaig, ens en falten 62; al Pallars Jus-

sà, hem sobrepassat..., amb molt escreix –exactament amb 410 milions–, etcètera.

De totes maneres, sí que he de dir-li que, tot i no haver assumit el cent per cent del compromís, les dades objectives demostren que el Departament d'Agricultura hem fet un esforç molt important per arribar-hi i que la resta que ens manca per pagar, doncs, intentarem resoldre-ho amb la màxima brevetat.

Bé, jo, potser –els he dit que no m'allargaria massa; crec que porto al voltant d'una hora i mitja–, en tot cas, passaria a un tema tan important com és el tema dels pressupostos, i tancaria la meua intervenció aquí, en espera de la seva rèplica.

Com els deia abans, quan vaig començar la gestió, el Departament d'Agricultura, aquell any, va rebre..., tenia un pressupost de la Generalitat de 18.487 milions de pessetes, i un total gestionat de 31.000; vol dir que tenia al voltant d'uns 12.000 milions de pessetes d'ajuts externs. Els he dit els tants per cents que havíem anat mencionant, però, en tot cas, sí que en aquest moment el nostre pressupost està a 82.573 milions de pessetes. Vol dir que, l'increment, jo crec que parla per ell mateix.

Ara bé, aquí ha sortit un tema –que jo espero tenir el full a mà... (*Pausa.*) Com és el tema que el Departament d'Economia i Finances ens havia retallat o ens havia recollit en algun moment de l'any..., o nosaltres no havíem executat –per parlar amb propietat– una part del pressupost. I això és cert –això és cert. Però també els he de dir que és lògic, celebros que em digui que és lògic. Sap per què? No per mala gestió, com vostès deien, sinó perquè molts dels compromisos que prenem al Departament, doncs, el que els ha d'aprovar no els executa –no els executa. Podria posar-ne exemples; podria posar-ne exemples, des de partides que hem aprovat, com la Cooperativa de Balaguer, que vostè abans em deia, i que, com que no vam portar a terme el Pla de reestructuració, no s'han cobrat, i que, dissortadament per al Departament, va desaparèixer. N'hi podria posar molts, d'aquests exemples. Ara, jo li vull fer una senzilla lectura.

Miri, nosaltres, al llarg d'aquests anys –en un any, més important que als altres–, se'ns han retirat 15.574 milions. Molt bé. Sap quants se'ns han retornat? 33.921. No, no, miri, l'any 92, se'ns van incorporar 1.356 milions de pessetes; l'any 93, 3.327; l'any 94, 5.034,9; l'any 95, 5.013,5; l'any 96, 8.012,7, i l'any 97, 11.062 milions de pessetes. I, escolti, i li agraeixo molt, al Govern, el que ha fet, i li ho agraeixo molt. Però, en tot cas, sí que el pressupost executat pel Departament d'Agricultura, gràcies a aquests retorns, sempre ha estat superior –sempre ha estat superior– al pressupost aprovat per aquí, bé perquè algunes de les coses que han pagat s'ha considerat que era lògic que en un moment determinat el Govern ens ajudés a retornar-les, bé perquè aquestes quantitats que per diferents raons –per diferents raons, i les podem discutir– no s'havien executat, sí que li puc demostrar fefaentment –fefaentment, i no li ho puc demostrar jo: si vol, li ho demostrarà la subdirectora que porta els temes econòmics del nostre Departament– que aquests diners han estat retornats.

Pel mateix, sí que puc dir, davant de tots els ciutadans de Catalunya, davant de tota aquesta sala, que, dels pressupostos aprovats en aquest Parlament, els pagesos no n'han sofert cap detriment; sí reconèixer que, per diferents circumstàncies, alguns anys, doncs, aquests diners s'han cobrat l'any posterior, però s'acaba senzillament aquí.

Moltes gràcies per la seva atenció; sé que he estat llarg... Probablement m'he deixat alguna cosa en el tinter, però, en tot cas, en la propera contesta intentaria... –i els prego que m'ho facin notar, el que m'hagi deixat al tinter–, els contestaré amb molt de gust. I també dir-los una cosa: si bé ara no n'he parlat excessivament –i potser he caigut en el que no volia caure, que era que, per demostrar la tasca que s'ha portat a terme, he parlat d'aquest tema–, sí que em comprometo –sí que em comprometo–, en la propera intervenció, entrar més en el detall d'alguns temes que crec que són importants. No hi entraré ara, donat que hi ha una propera intervenció, i crec prudent escoltar-los a vostès, i, en tot cas, en la meua conclusió els comunicaria aquestes actuacions per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats, per la seva amable atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Entrem al torn de rèplica. Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Ramon Vilalta, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, alguns diputats de la majoria em deien que fos suau; ho seré tant com em sigui possible. Unes altres diputades de la majoria –que, per cert, no hi són– em van demanar que fos didàctic; he intentat ser-ho, i tampoc m'han escoltat. De manera que tinc una certa frustració en això de les recomanacions o els precis de la majoria. Però, en qualsevol cas, ara intentaré ser suau.

Bé, senyor conseller, primera qüestió que vostè apunta una altra vegada: el ball de les dades. Jo podria exposar-n'hi tantes com les de vostè, i podria referir-me a les d'Eurostat, efectivament, a les de l'Enquesta de Població Activa, a les de l'Institut d'Estadística de Catalunya, a l'enquesta d'estructures, a les del BBV, a les de la Caixa, a les de la Caixa de Catalunya... Podríem contrastar dades. Jo no ho he volgut fer aquesta tarda i no ho vull fer ara; he dit aquesta tarda que em limitava a les tendències, i a mi em sembla que en les tendències ens entenem i coincidim força. No he dit quanta estructura agrària és difícilment viable; he dit que hi ha una part important d'explotacions –m'ha semblat que vostè coincidia en això– que és difícilment viable i que hem de fer coses, lògicament, perquè ho pugui ser més en el futur. Ha insistit vostè en els temes de renda, i deixa d'incorporar en els temes de renda, per explicar-ho, naturalment, des de l'any 92 fins ara, el resultat de tots els recursos comunitaris que arriben al sector agrari

català. Si vostè detragués aquest 20% que significa l'aportació comunitària al que vostè anomena «renda», però que podria ser anomenat també d'altres maneres en termes tècnics de més experts que nosaltres mateixos, doncs, no sé si aquesta renda, en allò que significa de potencial productiu de les explotacions catalanes, hauria millorat tant com deia.

En qualsevol cas, en el capítol d'estructures agràries, plans de millora i incorporació de joves, jo li deia que em semblava una manifesta injustícia que, un cop a la gent se'ls havia dit en quines condicions els atendríem, quan ja havien presentat les peticions, els canviéssim el reglament que regulava aquestes ajudes. I deia que la gent, des del nostre punt de vista, es queixen amb raó quan diuen que se'ls han canviat les condicions sobre la marxa, i «sobre la marxa» significa «quan ja tenien les despeses fetes». Li he dit que em semblava una manifesta injustícia, i ho reitero.

Parlant d'ajudes per part de les comunitats autònomes en aquestes mateixes línies d'ajuda, doncs, per no fer grans extrapolacions, em limitaré a aquelles que tenen un nombre d'explotacions agràries similars a les nostres. Per exemple, Aragó té un nombre similar a les nostres; Extremadura té un nombre d'explotacions agràries similar a les nostres. Vostè dedica..., vull dir, la majoria hi dedica, en els pressupostos de l'any passat i d'aquest any, 82 i 75 milions de pessetes; Aragó n'hi dedica 1.100, i Extremadura n'hi dedica 982 i 2.300. Fixi's vostè quin ordre de magnitud tan diferent a allò que signifiquen actuacions per part de les diverses comunitats autònomes en matèria d'ajuts, de plans de millora i incorporació de joves. Deixo la dada aquí.

Temes de sanitat ramadera. No sé si cal insistir-hi. Jo li he dit les coses que li deia el president del Col·legi de Veterinaris; li feia tota una sèrie de retrets molt importants, des de l'existència de la Subdirecció General de Produccions Animals, que és qui definitivament tindria aquesta competència, a les oficines comarcals i a l'estructura de veterinaris que el Departament té estès pel conjunt del territori. I li deia –i a nosaltres ens sembla que amb raó– que amb la voluntat de mantenir el senyor Balcells, que és un delegat que necessàriament ha hagut de cessar com a conseqüència del compliment de la Llei, doncs, vostès s'han inventat una funció que, mentre les coses van anar bé, és a dir, quan semblava que la pesta estava superada, va permetre al senyor Balcells sortir i aparèixer i posar-se tota mena de medalles, però que, dissortadament, en aquest moment, quan les coses no van malament, s'assenyala –jo crec que s'assenyala amb raó– que no és la persona, amb els coneixements tècnics adients i oportuns, com per complir aquesta funció de coordinació, quan altres podrien fer-ho dintre la mateixa estructura del Departament, i, per tant, no caldria inventar ni improvisar qüestions noves, perquè en realitat, doncs, ja hi han efectius en el Departament que podrien fer-ho.

Tema regadius; dues o tres observacions en el tema regadius. Primer, en el tema Segarra-Garrigues hi han els grans canals pendents de construcció. A mi em sembla que no hauria de jugar en aquest tema, senyor conseller. En el tema Segarra-Garrigues, vostè va fer una proposta al seu moment, en el Congrés de Diputats, molt estra-

nya, molt complicada, que produirà una gran distorsió en el curs del temps, i, si no, en tornarem a parlar moltes més vegades. El problema no és la concessió de cabals; vostè ho pot convertir en el problema aparent, però en realitat jo crec que a la Generalitat en aquest moment li resulta, per diverses circumstàncies que seria llarg detallar, doncs, molt complicat portar a terme el Segarra-Garrigues, tal com ha promès tantíssimes vegades. Fa anys i panys que vénen prometent això; a cada elecció vénen prometent el canal Segarra-Garrigues, i el Segarra-Garrigues està com estava.

En el tema dels recs de suport, molt bé, continuïu amb el rec de suport, és molt important. Vostè va fer una resposta parlamentària en la qual em diu que la part corresponent a l'aportació dels pagesos, en compliment de l'article 26 de la Llei d'infraestructures hidràuliques, es compensarà totalment o parcialment amb el cost de la inversió que els usuaris hauran de realitzar al seu càrrec per portar l'aigua dels hidrants a les finques. Doncs, me sembla bé, me sembla raonable; apliqui aquest mateix sistema a tots els regadius que estan en curs. No l'he criticada per haver-ho fet al rec de suport; li ho repeteixo ara amb molta claredat: no l'he criticada. Li critico que no ho faci en els altres casos, la qual cosa fa molt més difícil..., en la mesura que els pagesos han de fer una aportació econòmica que els resulta, en molts casos, difícil. Tenim alguns altres regadius als quals no hem concedit tanta atenció aquesta tarda –per exemple, els de la Terra Alta–, que ensopegaran amb greus problemes com a conseqüència de l'aportació obligada; a l'Algerri-Balaguer ja hi han ensopegat. I, per tant, jo l'invito –jo l'invito– que recuperi aquesta fórmula aplicada al rec de suport, i sàpiga que nosaltres li avalarem absolutament per la via dels fets això que jo he dit, una modificació, de fet, de la Llei d'infraestructures hidràuliques, precisament en el sentit que tantes vegades li havíem reclamat aquí.

Tema dels plans estratègics sectorials que es contemplen en el Pla director de política agrària. Escolti, em sembla que hauríem de concretar molt més, i segurament els hauríem d'adaptar i els hauríem de modificar. Per exemple, el Pla director no diu res de les arrencades dels fruiters; però el cert és que els fructicultors catalans han demanat en aquest moment arrencar més del que es preveu arrencar per a tot Espanya. I d'això el Pla director no en diu res. Això és bo o és dolent? Cal que animem la gent perquè arrenqui explotacions de fruiters o que en planti, o què és el que hem de fer?, perquè el Pla director en aquest sentit s'ha quedat obsolet. Qui ho diu en el tema dels fruiters ho podria dir en el tema del porcí, en les grans instal·lacions de producció porcina que s'estan intentant en algunes comarques: això convé o no convé? Potser valdria la pena que els plans sectorials els revisessin i els adaptessin en la mesura que pugui ser necessari. Exactament igual en el tema dels fruits secs: què passarà quan s'acabin les ajudes habilitades fins al moment present? O en el tema dels drets de plantació de vinya; vostè ens ha parlat del tema de vins a la terra i s'hi ha entretingut molt, però hi hauria tota una altra discussió paral·lela a aquesta, que seria el tema de drets de plantació de vinya, i quants drets s'escapen de Catalunya en aquest moment cap a altres

comunitats autònomes. Jo, un dia, li vaig preguntar si això era així; vostè em va dir que no. Va aparèixer en un diari de la Rioja que això estava succeint; vostè em va dir que no. En aquest moment estem en més condicions de verificar que això està succeint; fins i tot podríem parlar-li de quins preus s'estan fixant en aquests drets de plantació en altres zones. I, d'aquest tema, valdria la pena parlar-ne, també.

Dues qüestions per acabar, ja, senyor president. Ens dol moltíssim que en el conjunt del debat no hàgim pogut dedicar l'atenció necessària –especialment vostè, que ha tingut més temps que nosaltres– per a avaluar els impactes del que l'Agenda 2000 conté respecte a política agrària i reforma dels fons estructurals. Respecte al reglament de reforma, ni tan sols se n'ha parlat, però vostè sap que, com a conseqüència de la reforma dels fons estructurals, si finalment s'aprova tal com està proposat, la zona 5.b desapareix. I d'aquesta manera desapareix la protecció a 372 municipis; en la nova línia d'actuació formaran un únic paquet los que avui eren zona 5.b, les zones en declivi industrial, fins i tot els barris urbans en situacions de marginació. Ens agradaria saber com ho veu vostè i què pensa fer per a preservar els drets d'aquestes zones rurals de què parlàvem abans.

I en el tema de la liquidació dels pressupostos, li repeteixo les dades que li he donat aquesta tarda: després de tot, després del que vostè ha dit i del que jo he dit, de forma neta, el Departament d'Agricultura ha deixat de tenir a la seva disposició, ni tan sols per transposició a l'exercici següent, 686 milions l'any 92, 1.954 l'any 93, 3.321 l'any 94, 2.492 l'any 95 i 1.004 l'any 96, que és el resultat de les restes que vostè apuntava.

I una última dada en execució pressupostària: miri, una altra resposta seva. Vostè creu que m'ha de presentar un pla de liquidació de les aportacions de la Generalitat a Agroseguro en concepte d'exercicis anteriors, un pla de liquidació aquest any...?

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Vilalta i Oliva

...pels conceptes anteriors quan hi havia consignació pressupostària corresponent a aquells exercicis anteriors?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat... (*El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca demana per parlar.*) Vol contestar a cada un? (*Pausa.*) Endavant, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura Ramaderia i Pesca

Sí, senyor president, canviaria una mica la intervenció, però és així, per donar contesta, perquè, si no, daixò...

4910

Miri –perdonin, m'he deixat una dada. Miri, vostè abans citava el tema d'Aragó. Totalment d'acord. Segons dades del Ministeri, l'ajut mitjà per expedient, d'Aragó, en primera instal·lació d'agricultors, és de 2.963.000 pessetes; el de Catalunya, 3.356.000. O sigui que...

Em diu que ha influït molt l'ajut a la renda. Hi estic d'acord, però, miri, una anàlisi que jo faig que hem guanyat competitivitat és precisament aquesta. Sap per què? Perquè, miri, aquests ajuts a la renda, nosaltres els hem començat a tenir l'any 92 mínimament, i s'han anat desenvolupant amb posterioritat. Els francesos, alemanys, holandesos, etcètera, feia molts anys que els tenien. La nostra renda de referència –i li obvio citar-li les dades– ha augmentat setze punts per sobre de l'europea, el que vol dir que, escolti, aquesta competitivitat, no l'hem guanyat solament pels ajuts: l'hem guanyat perquè les empreses han treballat i han treballat de valent.

Miri, el senyor Balcells, ja li ho he dit, el senyor Balcells no té cap caràcter tècnic, en la seva actuació –ho repeteixo.

Quant al Segarra-Garrigues diu: «van fer una cosa estranya». No, no, miri, nosaltres el que vam pretendre, amb el Segarra-Garrigues, és que tingués, si fa o no fa, la mateixa condició que recs que s'aproven en aquell moment. I per això mateix vam demanar que s'aprovés que fos d'«interès nacional». Escolti'm, ho aclarirem molt ràpidament, si hi ha llebre amagada o gat tancat darrere el Segarra-Garrigues: treballem tots plegats per aconseguir la concessió i no caldrà que en tornem a parlar.

Quan deia el tema de pagament, miri... Diu: «l'Algerri-Balaguer ja hi ha ensopagat». En aquest moment l'Algerri-Balaguer està funcionant amb tota normalitat; han signat no diré la totalitat, però sí pràcticament la totalitat dels dallò, i jo segueixo sostenint que la fórmula de pagament de Catalunya o de la nostra Llei d'infraestructures hidràuliques és força bona per poder fer els recs, i la prova d'això és que, tot i podent gaudir dels ajuts de l'antiga fórmula de l'Estat, aquest matí li ho he dit: hi ha 16 expedients amb 322 milions de pessetes. Vull dir que, estant obert com està, i entenc que és un camí, vol dir que no s'hi acull pas, la gent.

Evidentment que el pla d'arrencada de fruiters no el mencionava, el Pla director. Si vostè el que em vol dir és que cal actualitzar el Pla director, estic absolutament d'acord amb vostè. Jo crec que el Pla director en les seves línies bàsiques continua essent absolutament vigent, però, evidentment, tots els canvis que s'han produït exigiran una redefinició, i crec que el moment per fer aquesta redefinició es produirà precisament amb l'aprovació de l'Agenda 2000.

Vostè em deia que quina valoració en feia: miri, evidentment, aquest debat ha suscitat un grandíssim interès en la meua persona. Aquest matí, per aconseguir fer un discurs d'una hora i tres quarts, me l'he hagut d'escriure i meditar-lo molt, perquè si m'hagués deixat portar pel meu impuls jo els podria a vostès haver estat parlant igual que aquests famosos discursos que fa

en Fidel Castro, cosa que crec que no havia de fer. (*Fora remor de veus.*)

El president

Silenci, per favor!

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Però, en tot cas, sí que vull dir-li que no li estranyi que jo no hagi entrat en l'Agenda 2000, perquè entrar en l'Agenda 2000 significa, com a mínim, una –i si vostès hi tenen interès seria bo fer-ho–, significaria una compareixença. Parlar sumàriament de l'Agenda 2000 no es pot fer.

Però, en tot cas, contestant el que vostè em deia, sí que hi ha una preocupació molt gran per part nostra que els objectius es transformin en tres. Per cert, comunicar-los que, em sembla que va ser ahir a la tarda, hem aconseguit un petit èxit dintre de l'Estat espanyol: en una cosa que entenem que era discriminatòria per a Catalunya, que eren els fons IFOP, que som dels que ens en nodrim força, doncs, s'aplicava també el concepte d'objectiu 1 i objectius diferents, i em sembla que va ser ahir que el Senat, va aprovar –que és una demanda que havíem formalitzat a Catalunya, precisament–, va aprovar que s'apliqués igual, perquè es pot entendre l'aplicació d'objectiu 5.b o l'objectiu 1, es pot entendre en la terra, però on no es pot entendre és en el mar, quan els nostres pescadors, doncs..., el de Vinaròs vénen a pescar davant de Tarragona i els de Tarragona se'n van a un altre lloc. Llavors, aquesta diferència..., i això s'ha canviat. A tall de donar informació.

Però sí que veig amb preocupació, i li ho haig de manifestar, el fet que s'agrupin aquests objectius, i entenc que tant el Govern en què jo estic englobat com el Govern de l'Estat espanyol ha de fer un gran esforç per a aquest manteniment d'ajuts estructurals que van al món rural. En tot cas, dir que la Comunitat en aquest sentit sí que s'ha manifestat molt clarament, i diu que serà cada estat membre qui decidirà com s'apliquen aquests fons. Per això crec que aquesta preocupació que vostè té, que en altres aspectes de l'Agenda 2000, dissortadament, no podem solucionar, aquest d'aplicació d'aquests fons sí que entre les forces polítiques que estem en aquesta sala, si hi ha voluntat, es pot garantir que els recursos que vagin destinats al món rural siguin exactament els mateixos o, evidentment, millors que els actuals.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La intervenció del conseller obre torn de contrarèplica. Té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta: cinc minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Amb molta brevetat, senyor president, i penso que no els consumiré, no els necessito en aquest moment, ja, del debat.

Una observació, conseller Marimon... Conseller Marimon, una observació: el debat de política general que vam tenir fa uns mesos en aquest Parlament va establir

un mandat de presentació per part del Departament al Parlament d'un informe sobre les previsible conseqüències d'impacte de l'Agenda 2000 en els aspectes agraris i estructurals. Per tant, aquest Parlament resta a l'espera no d'una seva compareixença, sinó d'un seu informe, que doni lloc a la discussió que sigui procedent. Primera qüestió.

Segona qüestió: el tema de la revista que li he esmentat aquesta tarda, senyor conseller. Els socialistes ens vam donar per satisfets amb les explicacions i amb la decisió que va prendre respecte a l'anunci en revistes de l'àrea, però no hem obtingut satisfacció, jo crec que la pagesia i les forces polítiques en el seu conjunt no hem obtingut satisfacció de l'ús abusiu en aquest butlletí oficial del Departament d'Agricultura, del qual són responsables –no cal repetir el que li he dit aquesta tarda– la plana major del Departament. Jo li dic, en nom del Grup Socialista, que és una manifesta injustícia actuar sobre un cap de premsa com diuen que han actuat i no demanar responsabilitats pel mateix text, exactament el mateix text, publicat en el butlletí oficial del Departament. Jo li prego, senyor conseller, que ens doni una explicació de què significa aquesta pàgina, per què s'ha fet això, i com és possible que en un departament en què suposadament l'equip de direcció té el control de les regnes del Departament, pugui succeir una cosa com aquesta. Ens resulta incomprendible, i, per tant, esperem de vostè les explicacions oportunes, perquè el text d'aquest article és el mateix de la pàgina publicitària que vostès han publicat en alguna revista, se suposa que per la via del pagament o de la inserció de publicitat.

Res més, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Fabregat, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, representant, un cop més en aquest debat i sol, del Govern de la Generalitat, un cop més...

Al marge de la seva rèplica voldria iniciar aquest torn amb una sèrie de frases que suposo que li sonaran: «Ens havia reservat als pagesos un altre paper: hem de decorar el seu pessebre vestits de vellut, amb espardeñyes i barretina.» No sé si li sona, però és de la Unió de Pagesos, l'any 1996, dirigit al president de la Generalitat. Hi ha més: «La Llei de cambres agràries no serveix per a quasi res.» –Institut Català de Sant Isidre, 1996. «Els pressupostos són un «despilfarro»» –Unió de Pagesos, desembre de 1996. I n'hi ficaré una altra més: «Potser ha arribat l'hora de tornar competències a Madrid» –Unió de Pagesos, octubre de 1997.

Honorable conseller, això, ho diuen els màxims representants del camp català, representants que han estat elegits democràticament per a representar-lo; organitzacions professionals agràries que ja els he dit que les

seves relacions amb vostès, Govern de la Generalitat, són més que millorables, i són vostès qui tenen la primera responsabilitat perquè això millori; una relació que va haver de ser el Parlament, amb resolució del 18 d'abril de 1996, qui va haver d'asseure en una taula a vostès –Govern– i les organitzacions professionals agràries, per a temes de criteris de representativitat.

Vostè ha parlat de la PPC. Jo li he dit, a l'inici de la meua intervenció, que nosaltres estàvem al costat del Govern, i tornarem a ser al costat del Govern, com no pot ser d'altra manera. I li recordo que vostè és una administració competent en aquest tema. I li diré, conseller, que la prudència és bona consellera en aquest tema de la pesta porcina clàssica.

En el primer torn de paraula que he tingut no li he comentat el que vostè ja ha exposat, que són els mil milions de pessetes cada any, per als propers tres anys, per a cofinançament; 800 milions, per als propers tres anys, per al pla de reestructuració de cooperatives... Escolti'm! el felicitem, ho celebrem, li ho ben asseguro, però li anuncio, senyor conseller, que hi ha algunes declaracions, almenys des del Grup Parlamentari Popular, que vam donar suport als pressupostos de la Generalitat perquè tiressin endavant, hi ha alguns asos que no ens agrada que se'ls fiquin i se'ls guardin a la màniga. Perquè nosaltres no fiquem segons quins asos i no ens treiem segons quins asos de la màniga, quan podríem parlar de bonificacions de punts d'interès en propostes de resolució que han sortit de la Comissió d'Agricultura per a determinades comarques afectades per pedregades a la província de Lleida. O no parlem i no fem recordatori d'aquelles propostes de resolució que vostès van dir: «ens hem equivocat», l'any 93, i que presentava també un diputat lleidatà del Grup Popular en aquesta cambra. No ens guardem asos a la màniga. Per tant, quan negociem pressupostos negociem els pressupostos tal com cal, i no anem a guanyar asos a la màniga per a futurs debats o futures compareixences.

Vostè ha parlat, honorable conseller, de dades d'Eurostat; doncs, miri, jo parlo de dades del DARP, és a dir, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que són els de casa. Incorporació de joves, dades de Barcelona i Girona: Barcelona, 1993, 86 joves incorporats; 94, 54; 95, 92; 1996, 37 joves; Girona: 1993, 47 joves; 94, 51; 95, 50; 96, 18 joves; dades del Departament, dades de respostes que vostè mateix ha signat. I hi torno a insistir: formació professional agrària, tres vegades menys que per a la inauguració d'una carretera. Això és el que ha passat, això és el que vostès ens han contestat en diferents informacions: 20 milions de pessetes, i s'han gastat en inauguracions d'alguna carretera 54 milions de pessetes.

En acabar la meua primera intervenció li he recordat aquella frase que vostè feia la guerra santa dels pagaments. Doncs miri, per arrodonir-ho: foment de les assegurances agràries, a 31 del XII del 96, 511 milions pendents; modernització de l'empresa agrària, a 31 del XII del 96, 467 milions pendents, amb el que, d'alguna manera..., i ens pot dir ara: «els pagaments, ara, el que són les tramitacions tiren endavant», «estem més al dia que abans»... El felicitem, però no en deixin als calaixos, no en deixin a les oficines comarcals, trami-

tin-los tots, perquè, si no, no tindrem les dades correctes.

Ha parlat vostè, i era normal que ho fes, i ha fet referències al Govern central. Quan li convé, doncs, fa referències al Govern central –i és molt legítim–, quan li convé fa referències a la Unió Europea, quan convé maneja unes dades, quan convé en maneja unes altres; és molt lícit i tots ho fem. Però el que faci el Govern de l'Estat, per descomptat, té influència sobre el que passi a Catalunya, i també té molta més influència el que passi o el que es faci des de la Unió Europea. Però de fer una política diferent i de temps de fiscalitat, i de política diferent, n'és exemple aquest Govern de l'Estat. I li vull recordar alguns temes molt concrets.

Miri, crèdits de la Secretaria General del Ministeri d'Agricultura a Catalunya, determinats conceptes. D'un total d'11.419 milions de pessetes l'any 97, per a Catalunya 1.164, com a dada. Una altra política, temes de fiscalitat: reducció del 30% dels honoraris de notaris i registradors per als titulars d'explotacions agràries prioritàries; no ho han fet sols, però ho ha executat el Govern. Bonificacions de 85.000 pessetes per milió en l'adquisició d'un tractor nou i subvenció de fins al 4,5 punts d'interès quan hi ha una baixa d'un tractor de més de deu anys. Reforma del reglament de l'IRPF i de l'IVA, en els mòduls s'introdueix la novetat de les inversions realitzades, descomptant les del rendiment. Nou coeficient corrector del 10% als pagesos que no superin un rendiment net d'1,5 milions de pessetes, i podria continuar.

Vostè ha apuntat alguns temes, jo crec, força importants, quan ha parlat del tema, per exemple, del cofinançament. Miri, les dades del 94-97, en el que és l'objectiu 5.b, nosaltres no li hem dit en cap moment que s'hagin perdut diners, hem dit que s'han deixat d'ingressar o podem haver deixat d'ingressar fins a 30.000 milions de pessetes. Només li donaré una xifra que té prou magnitud: del 94 al 97, del 5.b –i celebri que vostès vulguin recuperar-ho, ho poden recuperar–, del 5.b, 27.773 milions de pessetes de previsió; executat: 17.712. Això és el que ha passat amb el 5.b.

Quan vostè fa referència al Leader-II, escolti'm, hi estic totalment d'acord, però l'any 96: zero pessetes, i aquesta també és una resposta parlamentària de vostè.

Ha parlat d'un tema –i aniria acabant– com és el de les assegurances agràries; vostè ha parlat, ha tornat a barrejar el Govern de l'Estat. Molt bé, escolti'm, hi ha comunitats autònomes que hi posen o no hi posen el 25%, hi posen o no hi posen el 25% de la part subvencionable? Aquí no, hi ha comunitats autònomes que l'hi posen, aquí no, i vostès són Administració única i ens n'omplim tots la boca –nosaltres també–, però hem de saber afrontar-ho.

Quan parla vostè dels incendis, ha parlat dels incendis del món forestal, li he fet una pregunta: quants diners deuen als silvicultors? –ja sé que és l'única comunitat autònoma, ja ho sé–, quants diners deuen als silvicultors dels incendis de l'any 94?, no als ramaders i als pagesos, als silvicultors.

Ha parlat vostè de la processonària del pi i ha dit: «home, canviïn el xip». Escolti'm, el xip, no; vagi vostè

a la comarca del Solsonès, passegi per la comarca del Solsonès i veurà l'afectació tan monstruosa que té la processonària del pi.

I ha parlat del Segarra-Garrigues. Vostè ha rectificat i jo no empraré algunes paraules que hauria volgut emprar. El senyor Aragón, el que va dir l'any 94, al Grup Popular, no ens consta. Nosaltres, des que vam entrar al Govern de l'Estat, hem mantingut la mateixa posició. Si el president del Segarra-Garrigues, com el president de la Generalitat –unes paraules del president de la Generalitat jo suposo que seran paraules del Govern de la Generalitat–, ja que el president del Segarra-Garrigues parla en nom del govern de les disset comunitats de regants, i diu: «estic d'acord amb la dotació que hi ha en aquest moment», i a més se li han fet altres ofertes: 220 hectòmetres cúbics, els sobrants de l'embassament de Rialb, possibles bombejos de l'Ebre..., vostès encara no han dit res –li hem demanat, nosaltres, una sollicitud de compareixença i s'ha aprovat fa pocs dies per unanimitat–, però, a més, dir: «Home, parlin d'altres fórmules.» Escolti'm, parlem d'altres fórmules, però vostès no poden dir, com diu el conseller de Política Territorial: «Amb 270 hectòmetres cúbics no podríem regar ni tan sols la meitat del que vam dir en el seu moment.» Ho diu el conseller de Política Territorial.

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies. Bé, miri, en el 5.b jo vull recordar que la dotació total que tenim d'ajut és de 24.000 milions de pessetes, que això s'executa en cinc anys, havent-hi un any posterior si està contractat per a la seva execució. I, en tot cas, al que jo m'he compromès en aquesta cambra és que s'executarà.

Trobar-nos en aquest moment en una execució..., no li sé dir en aquest moment, però jo crec que estem al voltant del 60%, no considero que sigui estar excessivament endarrerit per diferents raons, i que consti que nosaltres mateixos estem «apretant» molt la gent perquè les contractacions es produeixin, perquè no ens puguem trobar... I fins i tot –no sé si seré agosarat– l'anterior 5.b el vam complir, i no solament el vam complir, sinó que vam poder fruit d'algun romanent que no s'havia utilitzat. Miri, fins i tot ho intentarem; no sé si ho aconseguirem, però en tot cas sí que la nostra voluntat és utilitzar-ne la totalitat.

Al tema dels Leader jo no hi vull fer més referència. Evidentment, no s'hi podia invertir diners si els projectes no hi eren. En aquest moment els projectes estan aprovats i això tira endavant.

Solament una petita cosa, perquè en molt del que ha dit hi estic d'acord, i jo aquest matí li ho citava. Miri, la fiscalitat agrària ha canviat com de la nit al dia i –ho he dit– ha estat gràcies a tothom. M'he limitat a expressar les propostes que havíem ajudat a elaborar el Departament d'Agricultura. Afortunadament, tant amb l'anterior Govern com amb l'actual aquest ha estat un tema força sensible i s'han fet força coses i, per tant, me'n congratulo per tots, però en tot cas sí que creia just poder mostrar –i més quan era un manament del Parlament, perquè era una de les resolucions–, poder explicar el que havíem fet al respecte.

I quant a la dotació del Segarra-Garrigues, miri, a mi ningú m'ha fet ofertes en aquest moment; no sé si n'hi han fet al conseller de Política Territorial, a mi no me les ha transmès. El nostre missatge en aquest sentit és absolutament constructiu, el que volem és que es respecti la zona regable, perquè entenem que després d'haver marcat la zona, haver constituït comunitats expectants, haver-li preguntat al pagès quantes hectàrees regaria, si volia fer una granja, si volia fer no sé què, ara jo no m'atreveixo a dir-li que no.

I, en tot cas, escolti, l'acceptació de la concessió de l'aigua no correspon ni a aquest conseller ni al conseller Mas, ni en aquest cas al conseller Macias. Nosaltres, en aquest moment, estíem que aquesta dotació no és l'adequada, perquè decep les expectatives del territori, però escolti, si la Comunitat de Regants l'accepta, el que rep la concessió és la Comunitat de Regants, no és el Govern de la Generalitat de Catalunya. Però sí que li vull dir, i li ho vull dir ben clar, que entenc que si la Comunitat de Regants acceptés això, va en perjudici dels seus interessos. Sí que, en canvi, entenc una postura lògica de negociació oberta i d'arribar a acords. Escolti, jo ja li ho dic: que ens donin més aigua per a aquest rec que volem fer del Segrià sud; estudiem la possibilitat de treure aigua potser d'algun altre embassament que podria anar cap a determinades zones de les Garrigues, etcètera; estudiem-les, hi estem oberts, però, en tot cas, si no hi ha aquesta proposta –i aquesta proposta ens l'ha de fer la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre–, des del Govern de la Generalitat seguirem manifestant que no estem d'acord amb aquesta dotació perquè, a més, els estudis tècnics que tenim, i a més fets per una persona, alguns d'ells, com el senyor Grau, que em sembla que tots el coneixem a Lleida, i el respectem extraordinàriament com un home d'una vàlua extraordinària, demostren que no solament es podria fer aquesta concessió de 270 hectòmetres, sinó fins i tot una concessió molt superior, però jo ja no hi entro.

En tot cas, el que sí que reclamo és que els regants puguin tenir la concessió, perquè en el seu moment se'ls va obrir perspectives i en un moment determinat, doncs, ja estaven repartits els cabals i, com qui diu, ja teníem el document a casa. Això no va succeir i el que demano –com els deia abans– és: escolti, treballem-hi, sense enfrontar-nos. Jo crec que el tema Segarra-Garrigues..., i amb anterioritat li ho havia esmentat al senyor Vilalta –que no és a la sala en aquest moment–, de dir: miri, els partits polítics, la gent de Lleida hauríem de ser capaços de fer un acord, perquè és tan prioritari per a les nostres terres que no hauríem de supeditar-lo

a campanyes polítiques, sinó que el que hem de fer és realitzar-lo.

El president

Per a la contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Fabregat, cinc minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Espero, honorable conseller, que tirem endavant aquest canal i que no sigui debat electoral; ja ho he dit a l'inici de la meua intervenció aquest matí. Però també li he fet referència a un tema amb el qual hem de pensar, que hi hem de pensar no solament tots els lleidatans, sinó tots els diputats, que són les dotacions que en el seu moment també es van garantir al canal d'Urgell. Hi hem de pensar.

Vostè, conseller..., jo no he tingut temps abans en temes tan clars com són els plans comarcals de muntanya. Escolti'm, vostès no compleixen, i a l'Alta Ribagorça no han complert i no han complert per 96 milions –dades del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que envia els documents aquí, al Parlament. Alt Urgell: a vostès encara els falten 37,8 milions, l'any 98. Berguedà: encara els falten 27,4 milions l'any 96.

Plans zonals de muntanya: 2.722 milions de pessetes programats, 870 d'executats –dades del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. No em digui el mateix que em va dir fa uns dies: «És que depèn de quan passem les dades al Departament d'Economia i Finances.» No, escolti'm, dades del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Plans comarcals de muntanya i zones afectades també de muntanya. Vostè ha parlat de l'IRTA. Escolti'm, endavant amb l'IRTA, però hi ha d'altres coses que també hem de pensar; hi ha d'altres coses –i dic «coses», sí–, com és Forestal Catalana, que hem de pensar què hem fet, i hem de pensar molt seriosament què hem fet, perquè també hi ha informes de la Sindicatura de Comptes, com en d'altres organismes adscrits al Departament d'Agricultura, però principalment de Forestal Catalana, que hem de pensar molt bé el que hem fet.

I acabo, senyor president. Honorable conseller, li ho he dit en el final de la meua intervenció: si volen –si volen– al Grup Popular ens trobaran al seu costat per tirar endavant les explotacions agràries de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquestes alçades jo crec que ja no ho retardarem, i dic que ja no ho retardarem perquè ja he manifestat aquesta tarda la meua sensació de decepció profunda pel plantejament del Govern i en aquests moments segueixo tenint la convicció que el conseller ha vingut a un de-

bat que no volia, simplement a defensar la seva gestió, però a no parlar de futur. M'ho confirma la intervenció d'aquesta tarda, sense límit, en què s'ha limitat a anar picotejant cap aquí, cap allà, com una espècie de partida de tennis: «si heu dit, si heu deixat de dir, contra-resto»..., és a dir, una actuació absolutament a la defensiva.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si així hem de parlar del futur del sector agrari, malament rai! Però com que ha dit algunes coses i tinc nou minuts i mig, com a mínim li voldria plantejar algunes qüestions de contrarèplica a allò que ha afirmat.

Miri, no sóc molt de cites, però com que tinc al costat un bon assessor, diu que santa Teresa el que va dir era «humildad es andar en verdad». I la veritat, quan es maneja, quan es mouen xifres, sobretot a les estadístiques, són totes molt relatives. I quan es fan afirmacions, també. Primera, aquest debat no el vam sol·licitar que es fes avui tan ràpid, sinó que vostè va dir: «Si voleu, la setmana que ve», ens ho va dir; fa un mes, ens va dir: «Si voleu, la setmana que ve.» I nosaltres vam dir: «Home, sí, abans de Pasqua», i vam estar discutint tots que abans de Pasqua ens anava bé i vam fixar un dels dos plens de març, però el conseller va dir, que hi era –i hi havia testimonis i suposo que ho poden corroborar–, que «si voleu, la setmana que ve, joestic en condicions de fer-lo». Encara bo que no el vam fer! Per tant, una qüestió que cal matisar.

Segona qüestió. Vostè, les xifres, jo crec que les planteja amb una certa mala fe, perquè quan parla de població activa, diu: «Han pujat lo 8,7 des del 93.» I és cert, però és que han baixat lo 6,5, des del 92, i per què no ho diem això, també? *(Veus de fons.)* Oh, és que ho hem de tenir en compte tot. Segona qüestió, segona qüestió. Diu: «És que la població activa nostra és més jove que la de la Unió Europea i de l'Estat.» Lògic, lògic. Tenim molt poca gent, i aquí quan entres a les dades de la població activa de tota la Unió Europea, les xifres que condicionen qualsevol quadre són les d'Itàlia, de Grècia, de Portugal i d'Espanya, que totes tenen de l'ordre del 7,5 fins al 20% de la població agrària, com a caps d'explotació. I volia matisar això, perquè una cosa és la població activa i una altra cosa són els caps d'explotació, i jo sempre parlo i m'agrada parlar de caps d'explotació, perquè segueixo pensant que el nervi de Catalunya segueix sent l'explotació familiar agrària, no la població activa, perquè hi pot haver molta gent que no està lligada amb les explotacions més que d'una forma salarial. Per tant, les xifres són matisables.

I aquesta mà d'obra només en caps d'explotació, a Catalunya tenim una població dels països moderns, quant a percentatge, aquest 3,5%, però, en canvi, no estem com els països moderns, aquests que tenen a l'entorn del 5 al 2 i alguna cosa per cent en població jove i en població vella; estem més, més malament que la gran majoria, i no hi incideixo molt perquè volia passar-hi ràpid.

Quan diu «la nostra agricultura ha superat el repte», també cal que tinguem en compte una qüestió: el pes de la producció final agrària a Catalunya és marcat en un 60% per activitats que no estan lligades a la terra, que són de ramaderia. Bàsicament, evidentment, algunes sí, que és l'oví i el cabrum, però l'aviram, les granges de conills i el porcí, en total tot el sector ramader, representa el 60%. Per tant, aquest sector té uns rendiments, perquè està més modernitzat i més actiu que el sector agrícola, i potser este és un dels elements que també hi juga –l'altre element que juga, ja ho hem dit, era el tema dels fons europeus.

Ha dit que no s'han perdut diners d'aforestació i de prejubilació, que no s'hi han volgut acollir més gent o que els programes..., correcte; el que no ha dit és que aquests diners que no es gasten en aquests programes podrien ser sumables als programes de les mesures agroambientals, i a les mesures agroambientals només hem utilitzat, només hem utilitzat, presumiblement –ja parlem dels diners d'enguany inclosos–, un 10% de les quantitats assignades inicialment a Catalunya.

Lo tema de l'arròs, ja ho he dit: és difícil inundar a l'hivern tres mesos, començant a partir del mes de febrer. Per tant, diu: «no es perden diners perquè s'aniran allargant», però, bé, per collites, sí que se'n van perdent, i si haguéssim començat l'any 96, si haguéssim començat l'any 96, l'any 96 hauríem tingut ajuts, l'any 97 n'hauríem tingut i l'any 98 hauríem tingut ajuts, i els pagesos..., bé, dius, bé, ja cobraran diners d'aquí a cinc anys, alguns ja s'hauran jubilat, d'aquests que poden demanar ajuts.

Oví, cabrum. Diu: «El DARP no pot ser el pare i la mare», però aquí tenim una resolució que diu: «Hem de treballar per eradicar la brucel·losi», i hem de treballar per fer-ho concertadament amb el sector, i no és només la prima, la prima dels 3.000 i escaig de milions que vénen d'Europa, sinó la política sanitària, i el sector de l'oví ha baixat la quantitat de caps de bestiar, aquests últims anys, a l'entorn del 10%. Per tant, no augmenta aquest sector.

Ha comentat recs: no vull afegir més al Segarra-Garrigues. Només dir-li que del Xerta-Sénia ja hi ha una resolució aprovada aquí en el Parlament, i que del que es parla és que s'ha d'actualitzar i s'ha de revisar el projecte, d'acord amb les noves estratègies de regadiu, per tant, s'ha d'actualitzar la demanda. Per tant, alguna cosa ja podríem fer en funció d'aquesta resolució. En podem fer una altra si ho hem de tirar endavant. Jo li he plantejat que aquest és un problema que no es desencalla, i el problema que sí que en teoria està desencallat, perquè hi ha concessió, hi ha projecte i hi ha compromís, el rec de la Terra Alta –també s'ha dit–, també hi ha un problema de desencant, com a mínim, de la gent. La gent no està engrescada, i no està engrescada, potser perquè –aquí ja s'ha comentat– el que hem de fer és revisar la política de regadius i plantejar unes actuacions específiques i buscar algunes fórmules que facin més engrescadora la possibilitat d'invertir en política de regatges per part dels futurs beneficiaris. Perquè un, si és beneficiari, però primer ha de fer una inversió, s'espanta d'aquestes inversions, sobretot en comarques deprimides, com pot ser la Terra Alta. I crec

que la Terra Alta, com les Garrigues, com el Priorat –com he dit abans–, es mereixen atencions importants.

I ja acabo, perquè volia fer la versió en positiu, volia acabar amb la versió en positiu; no anar picotejant si aquell ha dit i si l'altre ha deixat de dir. Vostè ens ofereix un projecte de futur molt curtet; un projecte de futur que és molt esquemàtic i que no n'ha parlat. Ja ha anat dient que anirem fent el que anem fent, per tant, jo crec que el que no pot fer vostè és acabar aquest debat d'aquí en aquest *toma y daca* d'«aquell diu, l'altre deixa de dir»; vostè crec que té la responsabilitat, com a Govern, de no girar-se d'esquena al sector. Lo sector, en un moment determinat, ja va manifestar la seua decepció per la política agrària del Govern girant-se-li d'esquena, i el que no ha de fer vostè és tornar-los la pilota. Vostè s'ha d'obrir al sector. I vostè ha de plantejar, no des de la prepotència, sinó des de la disponibilitat: estem aquí per servir als ciutadans d'aquest país, i vostè ho ha de plantejar des del diàleg, des de la concertació, el consens, el futur de la política agrària a Catalunya, i este futur està lògicament en una part condicionat per l'agenda 2000 –i crec que aquí s'han fet ja, no tinc massa temps per introduir algunes qüestions–, però crec que hem de dir la nostra en l'agenda 2000 i hem de ser molt curosos, sobretot, pel que fa referència al futur de l'agricultura mediterrània, concretament, totes les comarques desfavorides formen part d'aquesta agricultura, i aquesta unificació de l'objectiu 2 i de l'objectiu 5.b, crec que hauríem de procurar que no es produís.

Necessitem plantejar mesures de mantenir cofinançament, i això significa en alguns moments que s'ha de posar recursos, i crec que, sobretot, hem de reactualitzar el Pla director de política agrària i pesquera, ho han de fer concertadament amb el sector, ho han de fer a través d'una nova participació en les eleccions sindicals agràries, que ho ha dit. Creiem que no es pot plantejar la dissolució en sec, perquè hi ha un problema d'homologació de la representativitat a nivell de l'Estat i de cara a la Unió Europea, per tant, és a dir, si es fa, s'ha de fer d'una manera consensuada amb el sector i garantint aquesta homologació, i, en definitiva, crec que hauríem d'haver parlat molt més de futur i molt menys d'aquestes batusses de si aquell ha dit o ha deixat de dir i de discutir-nos sobre números. El fet important és el futur del sector i cal un canvi important de rumb, de concepció, de sensibilitat per part del Govern, perquè aquest futur pugui ser, realment, tan engriscador com en algun moment han volgut pintar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gimeno. El conseller, si ho desitja, pot replicar. Té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, senyor Gimeno, vostè té raó en algunes coses que diu, i és que jo hauria d'haver parlat més de futur, però és que em trobo que si no els contesto, se m'acusaria d'exactament el contrari. I llavors, necessàriament, jo

em veig implicat en la dinàmica del debat, procurant respondre les preguntes que vostès em fan.

Jo vull dir-li una cosa. Li agraeixo la cita. De totes maneres, haig de dir-li que jo no he fet referència a aquesta cita d'orella, no l'he llegida, per tant, a mi me la van dir tal qual, i jo l'he transmesa, però considero que continua sent vàlida, com també, vostè, quan m'ha dit allò dels caps d'explotació, deu considerar que continua sent vàlid això, però vostè sap una cosa: això no ho pot comparar, vostè, a Catalunya! Vostè no ho pot comparar a Catalunya, senyor Gimeno; ha jugat amb picardia, molta. Perquè, és clar, a Catalunya –tothom ho sap– la majoria d'explotacions no passen al fill fins que el pare es jubila, i moltes vegades fins que el pare perd la vida. Llavors, comparar-me les explotacions com a caps d'explotació de Catalunya, on tenim una tradició secular, que és l'hereu, que es continua aplicant, on en moltes zones rurals es continuen aplicant les fórmules de capítols matrimonials, jo mateix vaig fer-les, etcètera..., doncs, és clar, miri, no és una dada objectiva, amb tota sinceritat. En tot cas, jo al que sí em remeto és a les dades que els he donat, i que són unes dades, doncs, perfectament contrastables.

Quant al fet que el 60% d'aquestes activitats no van lligades a la terra, miri, absolutament al revés. O sigui, a Catalunya tenim la sort que la pràctica totalitat d'explotacions ramaderes van lligades a la terra, perquè hi ha una cosa que és molt clara: al meu poble som 58 habitants i devem ser 17 cases; n'hi deu haver 10 de pagès o 11, 9 aconseguim viure gràcies a la ramaderia i, evidentment, això ens comporta i solucionem en bona manera el fet que les dejeccions ramaderes puguin ser aplicades en forma adequada, i, precisament, el que hem de potenciar és aquest model, i jo crec que aquesta potenciació ha estat bona. Que s'ha donat més per necessitats que no pas per voluntat, jo ja li reconec, perquè ve d'antic.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Quan diu que els programes forestals i prejubilacions es poden canviar. Escolti, tant de bo fos possible! Miri, jo tinc allà dalt el director general, el senyor Peix. Si vostè sabés les trifulgues, les cartes, els documents que nosaltres elaborem per aconseguir que el Pla de reforestació pugui ser empleat en una altra partida, de veritat que s'adonaria que fem tot el possible per aconseguir-ho. I, en tot cas, alguna vegada hem aconseguit alguna migradesa de canvi, però, globalment, la Unió Europea, quan dota tan generosament aquest Pla, no el dota perquè arreglem boscos, no ens enganyem, no ens enganyem, el dota perquè abaixem la superfície de cultiu, i el que vol és que hi hagi un senyor que estigui temptat per les 500.000 pessetes que val plantar alzines, per les 35.000 pessetes que li donaran cada any durant vint-i-cinc anys, etcètera, el que volen és que aquest senyor deixi de fer blat de moro, oliveres, ametllers o vinya, i llavors sí que li haig de dir que aquesta afirmació que vostè ha dit que es poden canviar, no s'ajusta a la realitat. Sí que és cert –i, en tot cas, jo no li puc donar detall, però el director, si vostè ho desitja, l'hi donarà–, sí que en algun cas podem treure'n alguna engruna.

Com que jo no he acabat el temps, hi ha hagut una pregunta..., respecte a la revista del senyor Vilalta, que jo voldria aclarir, si m'ho permet, per veure que és del meu interès. Miri, jo lamento moltíssim que això hagi succeït, moltíssim. I ho lamento moltíssim perquè en sis anys de conseller, pràcticament, amb un munt de revistes publicades, mai, mai trobaran un exemple igual, mai, i no em defensaré portant publicacions d'altra gent, que les tinc, perquè moltes vegades, doncs, miri, potser sense adonar-se s'hi pot caure. Dir una cosa, sí que és cert, que la nostra revista, el text no és el mateix —com s'ha dit— de l'altra, però, en tot cas, també dir-los una cosa: jo he estat criticat per acceptar la dimissió del meu cap de premsa, perquè s'ha volgut donar la idea que era un subordinat, que era una persona sense responsabilitat. No era així, aquesta persona era assessor meu en matèries de comunicació i m'agradaria —m'agradaria— llegir-los aquesta carta, en la qual ell assumeix aquesta responsabilitat, perquè, veritablement, la tenia. O, si no, no cal; si algú la vol veure, la pot llegir.

Però, en tot cas, sí que haig de dir que aquesta persona va prendre aquesta iniciativa, evidentment perquè la podia prendre, perquè tenia la capacitat per prendre-la, però que no busquin altres responsabilitats, que qui veritablement les tenia, les va assumir. I jo els haig de dir una cosa, amb tota sinceritat: a mi m'ha dolgut, moltíssim, haver d'acceptar la dimissió d'aquesta persona.

Perquè aquesta persona s'ha equivocat, s'ha equivocat com jo m'equivoco i com vostès s'equivoquen, i aquesta persona ha pagat, suposo, per la pressió de tots, i jo sóc el primer responsable... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del conseller.)* Unes conseqüències que, amb tota sinceritat, moltes vegades som més benevolents, i d'això sí que me'n responsabilitzo, però, en tot cas, sí que el Departament..., jo crec que va actuar, jo crec, no atinent a crítiques, sinó amb una voluntat modèlica de donar exemple. I els ho repeteixo, com ho va dir el president de la Generalitat, com ho va dir el conseller Trias, com en el moment que jo ho vaig veure els ho vaig comunicar, mirin, aquest mateix article va aparèixer en tres llocs, i —jo mateix ho vaig dir en aquesta cambra, no me n'he amagat en cap moment— no va sortir exactament igual, no va sortir exactament igual, però jo reconec que no obeeix ni a l'estil ni a l'esperit que tenim en el Departament, i, en tot cas, sí que puc posar com a defensa meua que en cap altre cas vostès trobaran un exemple que abans això hagués succeït. I els torno a demanar disculpes per això.

El president

Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Gimeno. Cinc minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. No sé si els esgotaré, però ja que m'ha donat l'opció de parlar d'aquest famós article, jo li vull recordar que això és un producte, com abans li he dit, de la confusió que vostès tenen entre el que és un partit i el que és una institució, i, a més, vos-

tès ho han fet incomplint un mandat d'aquest Parlament. El Parlament, el maig del 92, la Resolució que va aprovar, número 22, deia: «Presentar-li una proposició de llei per elevar-la al Congrés dels Diputats, de modificació del sistema fiscal aplicable a les activitats agràries i a les persones físiques i jurídiques que les exerceixen», etcètera. I vostès, això que era una proposta de debatre un projecte de llei consensuat, de quines eren les mesures fiscals que s'havien de fer, ho utilitzen d'una manera partidista, i després resulta que obvien el paper del Parlament, obvien aquest consens i, a més, en fan propaganda. Per tant, és un error més que lamentable d'un cap de premsa d'un departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. És un error que tenen conjuntament el Govern de la Generalitat i, lògicament, el conseller al capdavant.

La segona qüestió que volia comentar-li, el tema de la validesa o no validesa dels caps d'explotació. Diu: «Oh, és que tenim una activitat, o tenim uns costums tradicionals...» Bé, el tema de l'hereu. Però, llavors, què hem de fer? Només donem ajuts a joves incorporacions que són fills d'aquells que es jubilen? Bé, si prou important és l'estímul per a la incorporació de joves a l'agricultura... El que està clar és que no podem dir ara que nos serveix per a certes coses, dir que tenim més població jove o menys població jove, i després dir que si en tenim menys és perquè hi ha el sistema tradicional de l'hereu... Miri, si prou important fos la política dels ajuts a la incorporació de joves, segurament, segurament hi hauria encara més demandes. I li vull recordar una cosa: aquestes sol·licituds, sobretot en el tema de les anteriors al 96, quan encara estaven funcionant totes... Sap vostè que li vaig fer una sol·licitud de quantes s'havien tramitat, i en quins temps, i li vull recordar una qüestió: tampoc no s'ha jugat aquí d'una manera prou neta. De mitjana hi ha uns nou mesos de tramitació de la subvenció, i hi ha gent que han tardat vint-i-vuit mesos —i això, abans de la paralització del 97, eh?, abans d'aquest any de marge—, vint-i-vuit mesos per acabar..., perquè li donin l'ajut: en vint-i-vuit mesos, evidentment, una granja se'n pot anar fins i tot *al traste*, abans que li diguin si pot fer o no pot fer la inversió. En canvi, hi ha determinades persones —i li'n puc dir noms i cognoms, perquè en tinc tota la relació, com vostè sap— que en dos mesos i pocs dies se'ls va tramitar i se'ls va concedir la sol·licitud. Home, que potser s'ha de ser amic d'algun o altre? És a dir, si això a tots se'ls tramita amb la mateixa agilitat, amb la mateixa..., això que abans se deia, que hi han expedients per aquí acumulats, arraconats, potser tindríem menys problemes dels que tenim. I repeteixo: m'agradaria que, ni que sigui a l'última intervenció, del Grup Mixt, fes una estoneta d'explicació en positiu de quines són les mesures que pensen, des del Govern, impulsar de cara a aquest futur que ens espera a partir de demà.

(El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)

El president

El senyor diputat em demana la paraula per...?

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, només és per una qüestió d'ordre molt breu.

El president

Digui.

El Sr. Guitart i Domènech

No, només per manifestar el nostre disgust, senyor president –i desitjaríem que així constés en acta–, perquè, quan el senyor Vilalta ha demanat una explicació al senyor conseller, el senyor conseller no la hi ha donat, en la seva última intervenció, i l'ha donat en un moment processal en el qual el senyor Vilalta no el pot contestar, perquè estava contestant, el senyor conseller, a un altre diputat. Essent que el senyor Vilalta en aquests moments s'ha hagut d'absentar momentàniament de la cambra, voldríem només deixar constància que les preguntes es responen en el seu moment processal.

El president

Moltes gràcies. Per allusions, em demana la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, jo voldria contestar que me l'ha fet en el moment en què jo no tenia dret a rèplica, ja, si no me'n recordo malament... (*Veus de fons.*) M'he confós, doncs, disculpi'm.

El president

Senyor conseller, sempre té dret a contestar, el Govern, sempre hi té dret. (*Fora remor de veus.*) El que passa és que obre torn...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

En tot cas, em disculpo, no en tenia coneixement, i ha estat un lapsus meu. No hi vegin cap altra intenció, perquè la meua contesta s'hauria pogut produir perfectament en el moment en què hi havia el senyor Vilalta; no he dit res de l'altre món, no hi vegin cap mena de mala voluntat, en tot cas hi vegin un lapsus meu. No me'n dec haver recordat, m'he imaginat que havia estat en la darrera rèplica: me n'excuso i, en tot cas, prenguin-ho amb bona voluntat.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats... Senyor conseller, vostè, doncs, ha entrat en el torn de la seva rèplica en un ball de dades, de xifres, que penso que, extretes així com les estàvem explicant, no ens porten enlloc, per elles mateixes, eh? I pensem que, de fet, el que ens marquen és una línia, una línia que ens ve a demostrar que les xifres que nosaltres mateixos apuntàvem, pel que fa a dades d'explotacions, a dades de població, a programes sobre incorporació de joves, i tota la resta, s'ajustaven força a la

realitat, i tampoc estaven tan diferents, ja ho dic, en la línia del que des del mateix Govern s'expressava.

Vostè, conseller, no ha parlat en la seva rèplica d'una qüestió que ens preocupa, i ens preocupa molt. Ens preocupa, conseller, i sé que vostè comparteix aquest fet, fins a quin punt... –penso que comparteix aquest fet–, fins a quin punt el sòl agrari ha esdevingut una matèria d'especulació –i un altre diputat n'ha fet esment en la seva intervenció–, una matèria d'especulació i, molt sovint, d'enriquiment abusiu per part d'aquelles macroempreses que poden permetre's la compra de grans lots de terra en immillorables condicions, gràcies a la inexistència d'un banc o d'un fons de terres que, des d'Esquerra –sigui dit de passada–, fa ja molts anys que venim reclamant, i ho vam fer també en el debat monogràfic del 92. Un banc de terres que podria, ben segur, contribuir a posar-les, amb preus i condicions raonables i assequibles, en mans de famílies agricultores que fa segles que en aquest país defensen, treballen i conserven la terra. El cert és, conseller, que la reestructuració de la pagesia, que comporta la mateixa reforma de la PAC, i la realitat social de la nostra agricultura, xoca moltes vegades, xoca sovint, amb l'existència d'unes estructures productives amb greus dèficits d'adaptació.

Un sistema jurídic de tinença de la terra que està molt condicionat per figures jurídiques diguem-ne que ancestrals, que medievals, al costat d'un mercat de la terra molt i molt especulatiu, i distorsionat per factors que són aliens al sector agrari, ha fet de fet molt difícil, molt difícil, que els pagesos poguessin augmentar les dimensions de les seves explotacions i, per tant, poguessin fer més rendibles aquestes explotacions.

Vull remarcar en aquest debat, conseller, la situació difícil, i en molts casos dramàtica, de molts arrendataris, parcers o masovers, principalment de l'anomenada Catalunya vella, ja siguin d'Osona, o de la Garrotxa, o d'on s'escaigui, que, després de generacions de treballar les finques es troben amb desnonaments, havent d'abandonar la terra i l'activitat agrària de tota la vida, o bé es troben limitats, a l'hora de poder accedir als ajuts, pel fet que, en no ser propietaris, necessiten el consentiment de la propietat. Senyores diputades i senyors diputats, casualment, són força els propietaris de finques que, residents a una gran ciutat, i exercint de notari, de metge, d'arquitecte, del que sigui, i després de generacions d'haver abandonat la seva família el poble d'origen, descobreixen sobtadament els seus orígens i la seva vocació pagesa a la casa pairal del Ripollès o d'on sigui, i ho fan, casualment, quan es tracta de cobrar qualsevol sucosa subvenció europea.

I aquesta és una qüestió que, efectivament, l'hem tractada els grups parlamentaris, i em consta que a tots els grups parlamentaris els preocupa, i l'hem tractada també amb el Govern, amb la Direcció General d'Estructures Agràries, i també amb el sector i els seus representants, i no hi ha dubte –almenys nosaltres ho veiem d'aquesta manera– que s'imposa la necessitat de legislar a mitjà termini sobre la contractació rústica. Però fins que això no arribi s'haurien d'adoptar les mesures legislatives corresponents per tal de prorrogar, almenys fins al 31 de desembre del 2002, tots els contractes

d'arrendaments rústics que es trobin en aquesta situació.

Dit això, he de dir, conseller, que jo no puc compartir amb vostè que l'acció del Govern de la Generalitat, amb excusa de restriccions pressupostàries, pugui arribar als extrems de deixar sense tractar milers d'hectàrees de boscos de Catalunya afectats per la processionària del pi. Conec aquest tema i li puc assegurar, i vostè ho sap perfectament, que aquest no és un tema menor. Conec el parer de molts professionals del Departament d'Agricultura, de professionals del Servei de Protecció de Vegetals, i és ben clar, són grans professionals que ells també veuen la necessitat –com segur que ho veu el Govern– d'haver de fumigar, en molts casos, en molts més casos, moltíssimes..., milers d'hectàrees més de les que es fumiguen ara, per tal d'eradicar la processionària del pi.

No puc entendre tampoc com, en èpoques de dificultat seriosa per eradicar la brucel·losi –i n'han parlat aquí– del bestiar oví i cabrum, doncs, s'abandoni això, els grups de sanejament, una mica a la seva dissort, després que la mateixa Administració va estimular que es creessin, doncs, aquests grups de sanejament, que s'organitzés el sector, i els retirés el seu suport, el seu ajut, que, a més a més, és un suport econòmic molt i molt petit, però que, per contra, és un suport econòmic bàsic per al resultat tan òptim que aquest suport aconseguiria en aquest sector. No tinc cap mena de dubte que altres governs europeus ben segur que s'ho miren d'una altra manera, i el que em sembla a mi que no es pot fer és..., bé, que amb l'excusa que és el sector qui ha de fer-se'n càrrec, d'aquestes qüestions, no es faci re de re de re.

Pel que fa a la qüestió forestal, voldria dir, conseller, que, com vostè sap, Catalunya és un país amb un percentatge considerable d'espais forestals. La majoria d'aquests espais, prop del 80%, són de propietat privada i, fruit d'això, la gestió d'aquestes finques té una gran incidència, tant sobre els recursos forestals com per al medi ambient en general. Per aquest motiu, el Govern de la Generalitat pensem que no pot relaxar de cap manera la seva participació en aquest sector, i ha de promoure una explotació sostenible d'aquestes finques, ja que, si no, les repercussions negatives no es produiran exclusivament en les propietats privades, sinó que es produiran per al conjunt del territori català, i es produiran per a les nostres generacions futures.

La Generalitat, pensem que ha d'incentivar l'aprofitament responsable dels recursos forestals, però, a més a més, encara s'hi ha d'afegir un estímul fiscal per a aquelles explotacions que reiteradament volen aplicar models de gestió sostenible. I és que vostè sap –abans ho ha citat– que el Consorci Forestal de Catalunya, precisament, no està satisfet amb la resposta a les seves demandes que obté del mateix Departament d'Agricultura. Precisament és el seu número, el darrer, que fa referència a això. Diu: «A Catalunya, de forma reiterada...», bé, «les promeses del conseller Marimon sobre els ajuts forestals han estat incomplertes i, el que és més greu, de la forma més irresponsable. Si els passats deu anys el problema era l'endarreriment en el creixent pagament per part del Departament d'Economia i Hi-

senda, fet que permetia, si més no, una certesa sobre el cobrament final, en els passats exercicis s'ha passat a la tàctica de l'estruç: acceptar totes les subvencions sense criteris selectius, postergant la seva concessió fins a límits del tot rebutjables per a la necessària objectivitat i seguretat jurídica que les lleis emparen.» Ho diu, això, el Consorci Forestal de Catalunya; nosaltres pensem que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha de donar resposta a les demandes, a les inquietuds d'aquest sector tan i tan important a Catalunya.

Deixi'm dir-li, conseller, que no podem compartir tampoc, de cap manera, la política que es realitza des del DARF, des de la Direcció General de Medi Natural –el director general, em sembla que en aquests moments..., ah, és allà dalt, el senyor Peix–, doncs, la política que es realitza respecte als parcs naturals. No ho podem compartir, i reprovem de fet la cessió de competències. Hem tingut ocasió de parlar-ne a Madrid, de la... diguem-ne sobirania, si es pot dir així, que el Govern de Catalunya tenia sobre el Parc Natural d'Aiguestortes, cessió que s'ha fet, doncs, per manca de finançament.

I tampoc podem estar d'acord amb els migrats recursos econòmics destinats als parcs naturals de Catalunya: nou milions d'inversió total per a tots els parcs naturals de Catalunya, nou milions d'inversió total, d'inversió real, per a tots els parcs naturals de Catalunya!

Poca inversió, conseller, i a més a més una inversió mal distribuïda, perquè una vegada més hem pogut constatar que el Parc Natural del Cadí-Moixeró, per exemple, tot i ser el més extens de Catalunya, tot i ser el que agrupa més municipis, tot i ser el que agrupa més comarques en el seu terme, és el que finalment rep el finançament més precari de tots els parcs naturals de Catalunya de dependència del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de la Direcció General de Medi Natural.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Primer de tot –abans s'ha dit, i ara vull ressaltar-ho–, cessió de competències, amb Aiguestortes, ni una; cessió de sobirania, *ni una ratlla*. Miri, l'únic que s'ha fet amb Aiguestortes és aconseguir que s'inclogui en la xarxa estatal, cosa que vol dir que esperem obtenir finançament de l'Estat i esperem obtenir finançament de la Comunitat Europea; segueix la mateixa junta rectora, segueix la mateixa fórmula de funcionament, etcètera... És a dir, cessió de competències, *ni una*. I, en tot cas, vostès poden fer els escarafalls que vulguin, però vostès repassin el text, repassin el text i veuran que, cessió de competències, ni una. I prou va costar aconseguir-ho així. I prova d'això, prova que deu ser bo per a Catalunya, amb tota sinceritat, quan en aquest moment tant Andalusia com Aragó ho han impugnat, han impugnat aquest acord, perquè desitgen que els seus parcs tinguin el mateix tractament.

Senyor Ausàs, miri, jo una de les dades que demostren..., una de les dades que crec que demostren que el sector agrari està evolucionant positivament és l'augment del preu de la terra, que des de l'any 92 està mantenint un preu sostingut. No s'ha incrementat, de totes maneres, excessivament, el preu de la terra. No sé si hi ha especulació o no hi ha especulació, és possible que hi pugui haver una certa especulació, però sí que he de dir-li una cosa: almenys fins aquest moment, els que han comprat més terra són els pagesos (*remor de veus*); després trobarem la gran finca que ha comprat el notari, totalment d'acord, però els que han comprat més terra són els pagesos. Per una raó molt clara: l'any 85, la superfície mitjana d'explotació era 8,9 hectàrees, quan vaig accedir a la Conselleria no arribava a 12 i en aquest moment està situada sobre les 16 hectàrees.

Respecte al tema que em plantejava dels arrendaments, jo em vaig comprometre davant de tots vostès a tenir un cens finalitzat en aquest trimestre, que evidentment faré tots els esforços per complir-ho, i evidentment estem disposats a treballar, com a Govern i com a Grup, veient la solució que s'hi pot donar. Entenent que el que no es pot és entendre dintre les mesures de l'Estat la globalitat dels sistemes d'arrendaments que tenim nosaltres; però, en tot cas, sí que entenc que és bo que ho analitzem i, en els casos que pertoqui, procurem adequar-ho el màxim possible, en benefici d'aquestes persones.

Quan jo li mencionava el tema de la proceccionària, senyor Ausàs, li mencionava el que diuen els professionals del nostre Departament. I ecològicament, si vostè ho pensa, s'adonarà que és una raó de bastanta lògica. Vostè també m'ha donat la raó en una altra cosa: m'ha dit «el Solsonès, que tot és de propietats forestals..., de propietaris»... (*Veus de fons*). Jo no sé fins a quin punt el conjunt de la ciutadania... —m'ha dit que era propietat privada—, jo no sé fins a quin punt el conjunt de la ciutadania ha de pagar el tractament als arbres d'uns altres. Però, deixant de banda això, que ho deixo com a reflexió en aquesta cambra, el que sí que és cert és que en aquest moment els tècnics a casa nostra aconsellen fer el tractament al costat d'urbanitzacions o ciutats, per la possible afectació; consideren que probablement també s'ha de fer si és una plantació de pi molt jove, perquè aquí sí que hi pot haver una afectació més important, però que en tot cas, en les plantacions velles, o grans, les explotacions normals, tot i que sigui antiestètica, probablement, en aquest moment —o almenys això és el que a mi se'm transmet—, és millor deixar que la natura faci el seu camí, o en tot cas buscar sistemes, potser, per col·laborar. En aquest sentit, hi ha experiències d'introducció d'alguna espècie d'au, etcètera, en algun lloc, que jo no descarto pas que puguem encetar un programa en aquest sentit.

Quant als temes dels ajuts, miri —i abans se m'ha dit—, jo vull dir-li una cosa: la presentació d'una petició no significa, no significa, la concessió d'un ajut. I jo crec que avui en dia tots els pagesos, com els silvicultors, saben que això és ferm en el moment en què es rep la resolució adequada. I, en aquest sentit, sí que és cert que hi ha gent que pot haver presentat la petició, però en tot cas no es pot considerar que aquesta petició pro-

dueix drets fins al moment en què està aprovada. I, en tot cas —i després tindrem..., no després, però suposo que tindrem ocasió de parlar-ne—, he de dir-los que l'acord... —no després en aquesta cambra; vull dir amb posterioritat a aquest debat—, les mesures que ha emprès el debat van ser pactades en una taula amb el Consorci Forestal de Catalunya, i d'aquesta taula n'existeix acta. I, en tot cas, reconec que hem de fer un esforç més gran, però, independentment del que es digui a la seva revista —que li he de reconèixer que em dol, entre altres coses perquè considero que no s'ajusta a la veritat, i ja procuraré, doncs, que s'exposi el meu punt de vista, o la rectificació oportuna—, en tot cas, sí que el jo li dic és absolutament real.

Abans m'ha preguntat el tema de la llet; no he tingut temps, i ara li ho contestaré. Miri, nosaltres en principi estariem d'acord amb aquesta proposta del Ministeri i a aportar el 25%. Hi ha un escull molt gran, li he de dir, molt gran: que el Ministeri vol constituir un fons nacional i nosaltres no hi estem d'acord. No és problema de recursos, sinó senzillament que, cada vegada que es reparteix llet —i vostès em donaran la raó—, es fa amb uns criteris que perjudiquen a Catalunya. I aquí no ho fa el Ministeri, ho fan tots els companys de tots els grups polítics, excepte potser dels que sou aquí a Catalunya, sols, quan s'asseuen a la taula sectorial del Ministeri. El criteri de distribució sempre es basa en un concepte d'explotació que aquí a Catalunya no es dona, es basa en un concepte d'explotació de quatre, vuit, deu, dotze mil litres; a tal efecte, es genera..., es genera, diguéssim, un acord entre tots ells, de tal manera que s'aproven unes resolucions que a nosaltres ens perjudiquen. Vostè sap que en aquest moment a Catalunya, tot i que resten algunes explotacions petites, la mitjana que tenim és superior als cent mil litres. Llavors, nosaltres, en principi, el programa del Ministeri el veiem bé; el que no veiem bé, el que no veiem bé, és que es reservi aquí un 15% de fons nacional —que en algun moment se'ns insinua que fins i tot podria arribar al 30—, perquè tenim la sospita..., que evidentment serien molts diners que gastessin ells, probablement, però que tenim la sospita que posteriorment aquest fons seria repartit amb uns criteris que farien que a Catalunya no hi arribessin recursos. Si podem superar aquest escull, nosaltres, el programa, el veiem bé, i procurarem portar-lo a terme.

Tot i que també li he de dir: pensem que la majoria de ramaders catalans han assumit la seva quota i han comprat la quota adequada. I jo crec que aquest programa del Ministeri pot ser bo; en tot cas, sí que he de dir que arriba amb molt retard, arriba amb molt retard. Per una raó: dels cinc milions i mig de quota que hi ha en el mercat nacional, més d'un milió dues-cents cinquanta mil tones han canviat de mans en aquest temps. Jo no sé si no produïrem un greuge comparatiu entre l'abans i el després; de totes maneres, si això pot comportar beneficis per a Catalunya, nosaltres hi estarem d'acord, però sí que li he de dir que esperem poder solucionar aquest escull d'una reserva nacional que sabem que no vindrà a Catalunya, i en tot cas entenem que la quota que es compri a Catalunya amb aquest sistema ha de mantenir-se a Catalunya. I, en tot cas, si es manté un sistema de quotes lliure, doncs, nosaltres sempre ho hem defensat i no hi posaríem cap més objecció. Però,

en tot cas, o que sigui del tot lliure o, si no és lliure, que la quota de Catalunya es quedi a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Ausàs, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Respecte al Parc d'Aigüestortes i la cessió de sobirania..., vejам: no és una cessió de sobirania traslladar les responsabilitats econòmiques i inversores del Govern de la Generalitat al Govern central? És que el Govern de l'Estat inverteix sobre Aigüestortes sense decidir quan inverteix, com inverteix i amb quina quantitat ho fa? Pensem nosaltres que això serà una cessió de sobirania o serà..., es dirà com es vulgui dir, però en tot cas, doncs, va més enllà d'una simple cessió del Govern de la Generalitat al Govern de l'Estat.

Senyor president, no consumiré el meu temps i l'utilitzaré únicament, doncs, per manifestar la meua voluntat, la del nostre Grup, que aquest debat monogràfic, atapeït i dens, que en absolut és el debat que nosaltres volíem i desitjàvem, amb unes intervencions molt llargues i poc àgils..., doncs, aprofito el temps per manifestar i dir que aquest debat hauria de suposar un abans i un després. No cal dir que la responsabilitat política d'aquesta cambra legislativa ho demana i que el sector agrícola i ramader de Catalunya també ho exigeix. Vull expressar també la nostra voluntat de diàleg i de consens per tal d'arribar a acords transaccionals amb la vintena de propostes de resolució que demà presentarem a la consideració d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquestes altures del debat, i de la nit, jo crec que el que pertoca és felicitar l'estoïcitat de les diputades i els diputats que romanen als seus escons, i també l'estoïcitat dels nostres convidats.

El conseller, en el seu torn de rèplica, ha començat fent una apellació a l'objectivitat. Bé, i té raó, té raó; és a dir, les apellacions a l'objectivitat són irrefutables, no? Però, és clar, vostè ha fet, senyor conseller, un discurs, al matí, absolutament acrític, absolutament acrític. Vostè ha fet una descripció, segons el seu punt de vista, de quina era la situació en el món agrari català, sense cap signe de crítica cap a aquesta gestió, sense cap taca negra. I aleshores entendrà, doncs, que els grups de l'oposició intentem posar de manifest no el nostre punt de vista, només, sinó el punt de vista de pràcticament tots els agents socials, de pràcticament tots els sindicats

agraris, de la Federació de Cooperatives i de moltes associacions de sectors.

Perquè jo tinc encara aquí calent el resultat d'una enquesta que va fer la Fundació Catalana de Cooperació, que va consultar tota una sèrie de gent, a veure què opinaven de l'agricultura, què és el que anava bé i què és el que anava malament. I, del que anava bé, les tres coses que finalment han seleccionat són les següents: va bé la capacitat individual i col·lectiva dels pagesos d'organitzar-se per compte propi, la iniciativa per crear estructures, la lluita diària per sobreviure i ésser més competitiu, el seu coratge i la seva voluntat per mantenir vives les seves explotacions, capacitat d'adaptació als canvis; va bé la complementació de la pagesia amb la ramaderia, de l'agricultura amb la ramaderia, i van bé els ajuts de la PAC. Què va malament? Les tres coses que també han seleccionat: va malament la dimensió inadequada de les explotacions i manca de modernització; l'Administració estatal i autonòmica, la informació des de l'Administració del sector, manca d'assessorament i suport tècnic adequat per part de l'Administració, massa burocràcia i retard, i, tercer, va malament la política de regadius –retard excessiu en la construcció del canal Segarra-Garrigues, etcètera.

És clar, i les vint-i-cinc, vint-i-sis, trenta persones –no sé la xifra exacta– enquestades no eren conspicus representants de la Unió de Pagesos o de sindicats crítics; la meitat, com a mínim, eren..., si no militants, gent molt propera a la seva coalició, no?, però que, amb sinceritat absoluta, manifestaven –i amb llibertat, també–, doncs, les seves objeccions. I, per tant, es farà el càrrec, senyor conseller, que l'objectivitat que vostè reclama, doncs, la reclamem nosaltres també cap a vostè. I que, per tant, si nosaltres som capaços –i ho estem estat, i ho hem estat moltes vegades en aquesta mateixa sala, i en comissions– d'acceptar les coses que van bé a la Conselleria, accepti també vostè quan hi ha un plantejament, quan s'ha de fer un plantejament general de l'agricultura a Catalunya, aquelles coses que no van tan bé. Perquè, només a partir d'aquesta constatació, vostè i nosaltres ens podem posar d'acord, o si més no podem posar damunt de la taula les bases necessàries per poder arribar a l'acord de superar aquestes coses que, podent anar bé, doncs, a hores d'ara no van tan bé.

És clar, aquí hem entrat..., vostè deia: «Oh, no he pogut fer propostes de futur, perquè bé he de contestar les crítiques de l'oposició, no?» I jo li reconec que aquesta tarda ha estat una mena de pim-pam-pum generalitzat contra la gestió de la Conselleria, és cert, i vostè, naturalment, aquesta tarda s'havia de defensar. Però i aquest matí? I aquest matí, senyor conseller? Aquest matí no hi havia pim-pam-pum, aquest matí vostè tenia el rellotge aturat i tot el temps del món. Per exposar la situació, naturalment, de l'agricultura a Catalunya, però també per fer algunes propostes de futur, per fer algunes previsions de futur. I, d'això, no n'hem escoltat absolutament res.

I, és clar, situació general... Miri, jo no li donaré xifres, perquè no vull entrar en aquest ball de xifres perquè al final pararem ximplés, eh?, pararem ximplés, finalment, amb xifres per aquí i per allà, i al final l'espectador que avui s'hagués assegut en aquella tribuna, a veu-

re què passa, sortiria absolutament desconcertat d'aquesta sala de plens. Però jo li diré una cosa, sense donar les xifres. Quatre comarques: Garrigues, Noguera, Priorat, Terra Alta; són les quatre comarques amb un percentatge més elevat dedicat a l'agricultura, de població activa dedicat a l'agricultura, són les que tenen la renda més baixa de Catalunya, i les quatre han perdut població els darrers anys. És clar, això alguna cosa vol dir, això alguna cosa vol dir i, per tant, la situació, probablement, no és tan brillant com vostè s'ha esforçat aquest matí a pintar-la.

I, aleshores, no ens compari això amb els holandesos. Diu: «Oh, és que el percentatge de població activa dedicada a l'agricultura, a Holanda també és molt baix.» Però, escolti, les condicions en les quals treballen, possem per cas, els pagesos d'aquestes comarques que els he citat, vostè creu que són comparables amb les condicions en què treballen els pagesos d'Holanda? Per tant, com que no són les mateixes, els criteris també han de ser uns altres. I el pagès de Granyena de les Garrigues, o del Soleràs, o de la Granadella, o de Bovera, que treballa en unes condicions molt precàries, amb unes dificultats orogràfiques molt grans, ha de rebre una altra mena de compensació, ha de tindre algun al·licient per quedar-se a la terra, ha de poder veure perspectives de futur. I això és el que li reclamàvem nosaltres quan..., en fi, hem fet totes les crítiques que hem considerat pertinents per reclamar més esforç de la Conselleria cap al sector primari.

I vostè fa una anàlisi, va a una anàlisi que no és la primera..., avui l'ha feta, però no és la primera vegada que la fa, de dir: «La situació, al món agrari...» (*Pausa.*) Sí, és que no sé si m'escolta, el senyor conseller, i llavors no em podrà contestar. (*Remor de veus.*) Sí? Bé. Doncs llavors continuo, conseller.

Vostè ha fet anar avui un altre argument, que no és la primera vegada que el fa. Diu: «És que la situació general ha millorat, i les situacions, doncs, de crèdit amb què es troben als pagesos avui són millors que les de fa cinc, sis, vuit anys, que la situació fiscal ha millorat, l'IRPF, l'IVA, l'impost de successions...» I això és veritat, això és veritat. Vostè ho aprofita, llavors, i diu: «Gràcies a Convergència i Unió.» Bé, jo no entraré en aquest debat de l'anunci i tot plegat, però, és clar, miri, a efectes dialèctics, només a efectes dialèctics, ja li admeto que sigui gràcies a Convergència i Unió, eh? –ja hi hem participat tots, però a efectes dialèctics ja li admeto. Però, és clar, això, per a què li serveix a vostè? Això li serveix quan arriben les eleccions espanyoles, i diu: «Mirin, veuen, gràcies a Convergència i Unió, hem aconseguit rebaixar l'IRPF, l'IVA, i tal, tal, tal.» Però això no diu res a favor de l'acció de govern del Govern de la Generalitat, de la Conselleria d'Agricultura. Qui ha deixat d'ingressar diners és Madrid, qui ha fet l'esforç fiscal és Madrid. Home, ja ens està bé, eh? Jo no li criticaré pas, doncs, aconseguir que els de Madrid recaptin menys diners, absolutament d'acord. Però, és clar, home, algun esforç hi hem de fer, per aquí també nosaltres, algun esforç hi hem de fer.

I avui, jo, tenia la sensació aquesta tarda, quan vostè contestava les xifres, d'assistir una altra vegada al miracle dels pans i els peixos, no? És a dir, a veure, un

pressupost estret de pit, que a més a més una bona part se'n va per subvenir les despeses del capítol 1 i capítol 2, i resulta que treiem més diners que tothom, resulta que donem més condicions i més subvencions que ningú als nostres pagesos... Per tant, a mi em sonava al miracle dels pans i els peixos i tinc la sensació, senyor conseller, que els miracles, avui en dia, ja no estan de moda.

El diputat senyor Gimeno, li deia: «Ni que sigui al Grup Mixt, faci alguna proposta de futur.» Miri, jo li he tret alguns temes, damunt de la taula, que vostè no m'ha contestat, i que em sembla que eren prospeccions de futur. Per exemple, el tema d'Europa, presència a les delegacions ministerials espanyoles, un delegat català a les delegacions ministerials espanyoles: aquesta Proposició de llei, que s'ha aprovat aquesta setmana passada, no està gens clara, i com que no està gens clara –o encara que fos més clara és igual–, i com que hi ha la reacció, i una reacció molt contundent, per part d'alts representants del Partit Popular, i alts representants institucionals –fins i tot del Govern espanyol: el mateix ministre d'Assumptes Exteriors–, jo crec que aquí el Govern de la Generalitat, de manera general, el Govern de la Generalitat, s'ha de manifestar, i s'ha de manifestar amb contundència, i aquí sí que vostès han de fer valdre la seva influència.

El tema de l'oli, el tema de considerar zones històriques aquelles zones on tradicionalment el cultiu de l'olivera ha estat secular, i que no només no hi ha altra cosa, sinó que probablement no hi pot haver altra cosa, no hi pot haver altra cosa. Però avui el senyor Conde planta trenta mil oliveres no sé on, i el senyor Roldán planta també milers d'oliveres, i tothom planta oliveres, ara. Pensant en què? Pensant en els ajuts que han de venir d'Europa. Per tant, amb un criteri purament especulatiu i, per tant, menys a repartir entre tots –sigui finalment l'ajuda a la producció, sigui finalment l'ajuda a l'arbre, tant se val: al final, menys a repartir entre tots. Per tant, si els pagesos de les Garrigues ja tenen una producció escassa en funció de la varietat de l'arbre, i si a més a més no hi poden fer res més, que es consideri aquesta modulació de zones històriques; per tant, que els nous especuladors de l'oli, els nous especuladors de l'olivera, no s'aprofitin a costa dels pagesos de les Garrigues.

No sé quina sensació ha tingut en aquest debat, senyor conseller, si és una mena de passar un examen o què –a vegades és allò..., tinc la sensació que passava l'examen–; jo crec que..., esperarem a veure què passa demà amb les propostes de resolució –per tant, propostes de futur– que presentarem, que puguem oferir a la pagesia catalana, puguem oferir al camp català alguna cosa més que un pim-pam-pum. I entre tots siguem capaços de treure unes propostes de resolució suficientment generoses com per donar als nostres pagesos una esperança en el futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per al torn de resposta, l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Li agraeixo, senyor diputat, ja que hi havia una demanda, doncs, que utilitzi el meu temps per parlar de projectes de futur. No és cert que jo no hagi parlat de projectes de futur, i algun dels portaveus ho ha reconegut així, i fins i tot ha dit que hi estava d'acord, amb aquests projectes de futur.

Vostè probablement em dirà que els havia d'haver explicat més, i podem estar d'acord en aquest sentit; el que passa és que la mecànica parlamentària, doncs, indueix –i crec que és humana– que tingui tendència a contestar-los, i quan es fan afirmacions que després s'han provat de sobres que no eren certes –que es perdien disbarats de milers de milions de pessetes–, doncs em veig obligat a contestar. I quan es diu que la nostra gent és més vella que als altres llocs, doncs em veig obligat a contestar-ho. Etcètera.

I també els he de dir una cosa. He procurat..., les he utilitzat, però he procurat no abusar de les dades, perquè, de paràmetres que indiquen la bona marxa del sector, afortunadament n'hi ha una bona colla més, reconeixent també, com deia abans, que hi ha sectors que cal ajudar i hi ha territoris en què caldrà fer un esforç. Jo ara no li sé contestar en quin rànquing estan les Garrigues, no li sé contestar, però en tot cas ni les altres comarques... No, no digui cap avall, no: l'any passat va ser la comarca de Catalunya que va guanyar més producte interior brut de totes. Evidentment era perquè era molt baixa, i segurament era perquè l'oli ha anat força bé, però, en tot cas, sí que hi ha una cosa, i hi tindrè molt poquet a veure, si vostès volen, però el que no negaran és que la Generalitat de Catalunya ha fet una política força activa en el tema de la promoció de l'oli, i no solament perquè hàgim creat Olis de Catalunya, sinó, doncs, que hem treballat per conscienciar la gent que no es facin vendes individuals, que es presenti..., força de grup, per dir-ho d'alguna manera, cosa que ens ha donat uns excel·lents resultats amb les exportacions a Itàlia, i a la vegada, doncs, s'han promogut tota mena de fires.

Ara, jo li vull recordar quins són els projectes de futur que jo els he presentat: projectes de futur genèrics, si vostès volen. No tinc cap inconvenient a presentar projectes de futur concrets, perquè ni la voluntat ni la imaginació ni la capacitat d'anàlisi, crec que encara no ens falten, i no fa pas massa que el president de la Generalitat em reclamava projectes concrets. I els podria presentar. No creia que avui era entrar en uns projectes concrets, perquè això necessita un espai de temps del qual no disposem, però sí que hem marcat unes línies d'actuació molt clares. És a dir, miri, «continuar augmentant la competitivitat». Com? Miri, reduint costos de producció, promovent qualitat integral i generant massa crítica suficient per fer front... Vostè sap el que vol dir tot això? Significa un conjunt d'actuació importantíssima de cara que els nostres agricultors i ramaders puguin ser competidors.

Miri, jo aquí tinc una estadística, que no he tret, i que vull citar. L'any 92, les exportacions nostres, de productes agraris, van ser 852.000 tones; aquest any passat

han estat 2.126.000 tones. Què vol dir, això? Un increment de més d'un 250% de les exportacions. En valor exportacions, l'any 92 eren 127.000 milions i aquest any són, pràcticament, 410.000 milions. Què vol dir, això? Un 322%. Això obeeix a indústries agroalimentàries molt grans que no hi té a veure la pagesia? En bona part sí, no li ho puc negar, en bona part sí. Però si recorden vostès el que els deia, és clar, el fet que Prodeca hagi fet enviar 106 tràilers d'embotits a diferents països, alguna cosa hi deu tenir a veure, també, amb això. I la política que ha seguit el Govern de la Generalitat, d'assistència a fires, d'animar la gent a tirar endavant!

Escolti, els posaré un exemple molt maco, perquè, a més, crec que és bo. Miri, aquesta passada Alimentària hi va haver un petit estand, un petit estand, de tres metres quadrats, promogut per l'Incavi, que va vendre més de cent milions, va fer contractes per valor de més de cent milions de pessetes de vi. I sap de qui era? De la Cooperativa de Capçanes. I sap per què ho va aconseguir? Perquè aquesta gent varen atendre una iniciativa, que era aconseguir que el seu vi fos declarat *kosher*. Escolti, amb tota sinceritat, preguntí de qui va ser aquesta iniciativa.

Llavors, ara jo explicar-los a tots vostès, un darrere l'altre..., doncs, miri, jo el que els dic és que nosaltres hem de continuar treballant en aquesta línia: reduir costos de producció, qualitat integral, massa crítica.

Quan parlo de la participació del sector primari en els processos posteriors a la producció, estic definint tota una filosofia d'actuació. Aquest és el gran repte que té el camp català, per mi, de cara al futur. O sigui, els pàgessos ens hem d'adonar que per augmentar les nostres rendes, per garantir la territorialització i per garantir l'ocupació –augmentant-la, perquè seria possible–, hem d'aconseguir que la nostra gent, no solament es preocupi de produir, sinó que la nostra gent es preocupi d'elaborar, comercialitzar i vendre. Si vostès em diuen que això no és un projecte de futur, diguin-me què ho és. Ara em diuen: «Escolti, volem participar: com fer-ho?» Benvinguts, treballem plegats. Però, en tot cas, sí que ressaltar que el producte interior brut de l'agricultura nostra significa el 3%, i en aquest moment la indústria agroalimentària significa el 9% del producte interior brut, i a ningú se li escapa que nosaltres el que hem d'aconseguir és que el sector es mentalitzi per aconseguir això. I jo crec que tenim les eines, per fer-ho. El que fa falta és que hi treballem. I el que faig com a proposta de futur és defensar-ho.

Quan parlem de sistemes de producció respectuosos amb el medi natural, home, miri, jo crec que ningú ho posa en dubte, en aquest moment. I, és clar, en aquest moment hi estem treballant fortament. El senyor Fabregat citava una cosa que veritablement és important, i que jo també defenso; deia: «Nosaltres no hem de parlar, per exemple, més de les dejeccions ramaderes com a residus: no ho són; el que hem de fer és aprofitar-les.» Escolti, el Departament d'Agricultura ha aprovat un codi de bones pràctiques que en aquest moment solament hi ha una altra comunitat autònoma a l'Estat espanyol, que l'hagi portat a terme; s'ha fet un manual de gestió de purins; saben que amb el Departament

ment de Medi Ambient i amb les organitzacions professionals s'està treballant en l'elaboració d'una proposta per al tema de purins... Escolti, aquest és el projecte de futur que jo proposo, fer aquestes coses.

Quan parlo d'adaptar la nostra mentalitat al concepte de desenvolupament rural global, escolti, ho dic perquè, globalment, a Catalunya no ho hem fet això, a Catalunya no ho hem fet, i cal que nosaltres contemplem la possibilitat d'aprofitar els elements que signifiquen medi natural, que signifiquen paisatge, complementant-los, per treure'n profit.

Vostè, abans, senyor Gimeno, feia una cita respecte al cap de Creus. I sí, evidentment, jo crec que el cap de Creus té diferents possibilitats en el futur –no diferents..., diferents utilitzacions. No hi ha cap mena de dubte que el fet d'haver-lo protegit garanteix el seu manteniment, però no hi ha cap mena de dubte que el fet d'haver-lo protegit significa guanyar rendes a la gent de la zona, si ho fem adequadament. I aquest és el camí que hem de seguir.

És clar, per què nosaltres hem aconseguit ampliar un 40% Aiguestortes quan en aquest mateix Parlament –i jo també vaig assistir al debat, tot i que no tenia responsabilitats en aquell moment– es van haver de retallar cinc o sis mil hectàrees en el moment de la creació del Parc? Perquè la gent dubtava que tingués efectes beneficiosos sobre el seu territori. Per què cinc anys després s'ha aconseguit, amb consens –que és molt important també dir-ho–, amb consens, per què s'ha aconseguit portar-ho a terme? Perquè la gent se n'ha adonat. Doncs, bé, cal que, aquest concepte, el sapiguem estendre en el nostre territori i en sapiguem treure profit.

I no em diguin que no he parlat de l'Agenda 2000. Potser no n'he parlat amb l'extensió que vostès voldrien, però la cinquena línia que jo defensava de proposta de futur era molt clara. Dir: «Miri, en aquest moment tenim l'oli. Cal que «apretem». La proposta que ens fa avui en Fischler és inacceptable: Espanya no es pot conformar amb 625 o amb 650.000 tones quan n'estem produint un milió, perquè sabem que d'aquí a un any en produïrem 1.100.000, i d'aquí a deu anys en produïrem dos milions de litres.» Perquè això que deia és veritat, és veritat. En tot cas, només haig de dir una cosa: que aquí a Catalunya, afortunadament, no s'han produït aquestes situacions, però sí que en aquest moment hi ha gent que, de l'olivera, en fa especulació. No solament els grans, eh?, perquè jo he visitat algun lloc on la densitat d'oliveres és més que suficient, però, en canvi, pensant que l'ajut pot ser per arbre s'han duplicat els arbres. Vull dir que, tothom..., a totes les cases couen faves, però, en tot cas, aquest no és el motiu. El que sí que hem de fer és defensar-ho. I jo li dic: escolti, i tenim una propera OCM, que és la del vi. Hem de treballar-la, i evidentment no cal dir que globalment l'Agenda 2000 s'ha de defensar. Hi ha una cosa que és molt clara, hi ha una cosa que és molt clara: miri, segurament hem tingut els més i menys amb organitzacions professionals; també dic una cosa: jo no giro l'esquena a ningú, senyor Gimeno, sempre vaig de cara i amb la mà al davant. I queda aquesta oferta feta aquí.

Hi ha una cosa que és molt clara: miri, tot i les dificultats que es puguin suposar, vam ser capaços de fer quelcom tan positiu com, el dia, si no ho recordo malament, el dia 13 de gener, arribar a un acord de quines eren les propostes que les organitzacions professionals agràries de Catalunya i la Federació de Cooperatives volien presentar respecte a l'Agenda 2000, signat per tothom. I, escolti, hem aconseguit que només deu o dotze dies després els Quatre Motors d'Europa recollissin aquest acord, que ha estat lliurat fa pocs dies al senyor Wilhe Grass. Escolti, això és la proposta de futur, i una proposta oberta a tothom. Vostès, el que no em poden dir és que no els he fet propostes de futur. En tot cas, em poden dir que no hi estan d'acord o que pensen que no són les adequades, però, en tot cas, deixin-me reivindicar que jo sí que els he fet propostes de futur. Probablement, aquest discurs que estic fent ara, l'hauria pogut fer al matí, l'hauria pogut fer al matí, però la realitat és que jo sé que tenia tot el temps del món, però també sóc molt conscient que, un parlament, quan ja portes una hora i tres quarts, és un parlament que de vegades convé donar-li una certa brevetat. Ja ho sé. M'ho recorden, que tenia tot el temps del món. En tot cas, ha estat un error per prudència; no ha estat un error per omissió.

Moltes gràcies.

El president

Pel torn de contrarèplica té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. És una llàstima que siguin les deu i cinc de la nit, i és una llàstima també que estiguem en el moment processal que estem, és a dir, pràcticament en l'última intervenció, a no ser que la representant de Convergència i Unió també vulgui apuntar-se al pim-pam-pum, eh? Però, és clar, vostè mateix ho acaba de dir, senyor conseller; és a dir, en aquesta rèplica vostè ha esmerçat més temps per parlar dels reptes del futur que els que ha esmerçat a la seva intervenció del matí. I no val l'excusa de dir: «Oh, és que portava ja una hora i tres quarts de discurs...» Vostè es pot estructurar el discurs com vulgui, tenia llibertat absoluta per fer-ho com volgués, i, per tant, queden pràcticament dues hores, aquest matí, és cert, vostè ha anunciat aquest matí aquests cinc punts que ara ha recordat, però en dos minuts, i en lloc de dos n'hi hauria pogut dedicar vint, o quaranta, o seixanta, o vuitanta..., en funció de les seves prioritats. I avui les seves prioritats eren unes altres: avui les seves prioritats eren posar-se l'escut ja *a priori* i esperar a veure per on venien els trets i intentar repellar els trets abans que arribessin.

Aquesta era la seva prioritat. Per nosaltres, almenys, pel Partit per la Independència, la prioritat era un altra, i per això, si vostè s'hi ha fixat, nosaltres no hem volgut entrar en aquest ball de xifres, en aquest ball de bastons de si eren trenta per aquí, quaranta per allà, si n'hem perdut deu o si n'hem guanyat quinze. Nosaltres hem volgut fer un debat més conceptual, perquè ens sembla que era l'ocasió per fer un debat més conceptual, independentment que efectivament també es poguessin va-

lorar les xifres pertinents. I en aquest sentit lamentem la dinàmica del debat, esperem que demà, durant el debat de les resolucions, puguem d'alguna manera posar algun drap calent a aquesta situació d'avui, i, òbviament, en els dies, les setmanes o els mesos propers, amb les iniciatives parlamentàries que facin falta, puguem anar completant el que avui hem deixat incomplet.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé, per un temps màxim de deu minuts. Silenci, si us plau.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja saben que jo he estat atleta i, per tant, ni que siguin les deu ni les dotze tenim la força de pujar a la tribuna per continuar dient el que faci falta. *(Remor de veus.)*

El president

Silenci, si us plau!

La Sra. Pallé i Torres

A veure, jo crec que –i donant-li un to seriós, com requereix aquest debat– podria, en la intervenció que abans he fet, en nom del nostre Grup Parlamentari..., jo crec que aquest debat ha estat força positiu, perquè durant moltes hores tots plegats, cadascú des de la seua perspectiva, ha fet un dibuix i un posicionament i ha explicat com veu, en definitiva, el sector agrari català. *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Pot parar, senyora diputada? Facin el favor de guardar silenci, si us plau. *(Pausa.)* Continui.

La Sra. Pallé i Torres

Penso que això que els dic –i ja faig un oferiment, en nom del nostre Grup Parlamentari–..., hem de procurar entre tots que demà hi hagi força propostes de resolució, si pot ser conjuntes, perquè ajudin a això que tots volem, que és la prosperitat i el futur d'aquest sector. Ho deia abans i ho repeteixo: jo penso –i crec que per a això serveixen els parlaments– que, des de la discrepància, per què no dir-ho?, es com es construeixen i es fan les coses. I, és clar, construir un país, avui que estem parlant del sector agrari, doncs, en primer lloc has de creure en les seves possibilitats, i el nostre Grup Parlamentari creu –i ho vol reafirmar solemnement aquí, en aquesta cambra– en les possibilitats reals del sector agrari a Catalunya. Hi creu. Creu en aquestes possibilitats. I passa també perquè hem fet nosaltres algunes propostes al conseller, que jo no he tingut temps, en la meua exposició, i per tant molt breument i molt de passada, però jo aquí li vull reafirmar que, per nosaltres, és essencial que continuï treballant; els plans

de millora, que no he fet una reflexió, però que entenem que en aquesta defensa que cal fer de la modernització en el camp agrari són essencials, i, per tant, que cal fer els esforços que calguin perquè puguin continuar endavant. Però també m'agradaria..., no voldria obviar a ningú, però que ningú hagi dit, per nosaltres, per Convergència i Unió, també s'ha d'introduir aquí un concepte que és vital, que és el de la coparticipació i de la col·laboració del mateix sector.

Per una altra banda, ho hem dit, tot el tema dels recs, el respecte al medi ambient i el tema d'Europa. Que el tema d'Europa és importantíssim –ho hem dit tots al llarg de les nostres intervencions–, no és per eludir responsabilitats, és perquè en aquest nou marc en què ens movem, d'internacionalització del comerç i de l'economia globalment, moltes decisions es prendran al món i es prendran lògicament també a Brussel·les. Per tant, també vull aprofitar l'oportunitat per demanar que hi hagi, des del Govern central, la sensibilitat necessària, jo diria, per treballar d'una manera..., amb una major coordinació, els plantejaments que puguin plantejar les diferents comunitats autònomes, perquè, com vostès saben, dissortadament, no tenim la veu, si més no directa, en els òrgans de decisió.

Miri, jo els ho deia abans: construir un país, la possibilitat, la il·lusió... Certament hi ha una cosa, conseller, que també és veritat: hem parlat d'una agricultura competitiva, i jo feia esment ara al pla de millora, als recs i tot això, però n'hi ha un altre, de factor, que hi és i que ha de coexistir, que és tota aquella altra agricultura o aquells sectors que no seran competitius, per una sèrie de circumstàncies, però que entenem que Convergència i Unió sempre ho ha defensat, i creiem que el mateix Govern també, són uns factors essencials per a l'equilibri del territori, per a conservació del medi. I entenem que hi hagi una voluntat clara que puguin continuar coexistint i que, per tant, hi hagi una política de solidaritat i una política de suport cap a aquesta altra agricultura. La primera, lògicament, eficàcia, preparació..., tot el que vostè vulgui, però aquesta altra ha de necessitar, per tant, un suport polític que estic convençuda que tots els grups de la cambra hi donaran suport i ho valoraran.

I, per altra banda, tan sols dir una cosa: jo crec que igual que hem expressat que nosaltres creiem –i ho he dit amb rotunditat– en les possibilitats del sector agrari català, jo crec que ell mateix també hi creu. I em permetran –alguns, potser, de vostès ho consideraran una anècdota, si més no pel nostre Grup no ho és–, la matriculació dels tractors nous, de l'any 1993 al 1997 –vaig molt ràpid–: 93, 1.073; 94, 1.106; 1995, 1.341; any 1996, 1.540; any 1997, 1.744. Crec que aquestes xifres parlen per elles mateixes. Cap pàgès del nostre país, cap agricultor del nostre país, si no creguéssim en les possibilitats, si no tinguéssim la il·lusió necessària per tirar endavant, es compraria i faria la inversió del que això significa. I això també vol dir, crec, que en definitiva, globalment, el sector agrari hi confia.

Confia també, lògicament, conseller, que des del Govern es facin aquells plantejaments, aquelles defenses que ajudin que tinguin futur, i jo penso que qualsevol Govern, que totes les persones que ens dediquem a la

tasca política, el que hem de pretendre i el que volem és que hi hagi un benestar, també un benestar per al sector agrari, i, per tant, que puguin, en aquest futur, amb aquests reptes que durant tot el dia, al llarg del dia, tots els diputats hem anat fent esment, que puguin acomodar-se, jo diria que en una situació còmoda. Els nostres pagesos, els nostres ramaders, els nostres agricultors i els nostres pescadors d'aquest país ho necessiten, i estem convençuts que des del Govern es faran tots els esforços que calguin.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor conseller vol contestar? (*Pausa.*) Si no hi ha més respostes, s'acaba el debat.

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les deu del vespre i tretze minuts.